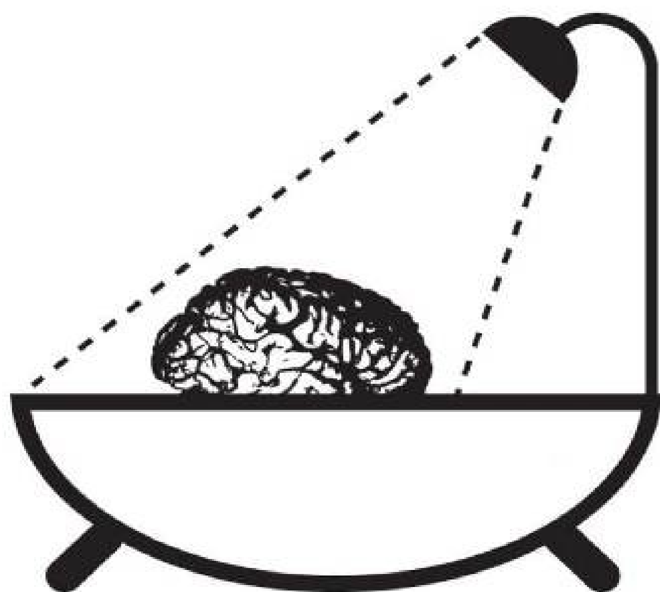
Spălarea creierului. Complotul psihopolitic al comunismului

Sergiu Grossu

SUB SEMNUL PERVERSIUNII ŞI VIOLENŢEI COMUNISTE

În celebra carte a lui Arthur Koestler, „Le Zéro et l'Infini”, personajul principal, comunistul sovietic Roubachof, vorbeşte astfel: „Noi am împins aşa departe logica, încât pentru a regla o divergenţă de opinii, nu cunoaştem decât un singur argument: moartea. (...) Noi am creat cel mai gigantic aparat poliţienesc. În care delatorii au devenit o instituţie naţională, şi l-am înzestrat cu cel mai rafinat şi mai ştiinţific sistem de torturi mintale şi fizice. Noi mânăm, cu pocnituri de bici, gloatele care gem, către o fericire viitoare, pe care numai noi o putem întrezări...” Parcă ne-am afla faţă în faţă cu diabolica materializare a viziunii vechi-testamentare, relatată de Ap.

Pavel: „Toţi s-au abătut şi au ajuns nişte netrebnici... Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înşele; sub buze au venin de viperă; gura le este plină de blestem şi de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul şi pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor...”

De altfel, la sfârşitul „Manifestului Partidului Comunist”, Karl Marx şi Friedrich Engels proclamă, în mod deschis, că „ţelurile lor” comuniştii nu le pot atinge decât „prin răsturnarea violentă a oricărei ordini sociale tradiţionale”. După Lenin, ideea aceasta – ideea revoluţiei violente –, care trebuie să fie insuflată „sistematic maselor”, se găseşte la baza întregii doctrine marxiste, fiindcă „fără revoluţie

violentă, este imposibil să substitui Statul proletar Statului burghez”. Fidel principiului „ineluctabil” al violenţei, mai mult chiar, convins că nu există revoluţie „fără baie de sânge”, şi că revoluţionarii nu vor ieşi învingători din luptă „fără cea mai nemiloasă teroare”, iată ce scria Lenin într-o scrisoare inedită: „Cu cât numărul de reprezentanţi ai burgheziei şi ai clerului reacţionar, pe care îi vom putea împuşca, va fi mai mare, cu atât va fi mai bine”. Apetitul sângeros al lui Lenin reiese, de asemenea şi din telegrama pe care a trimis-o lui Stalin, la 7 iulie 1918: „Noi îi vom lichida pe toţi, la noapte, fără milă. (...) Noi ţinem ca ostateci sute de social-revoluţionari. Aceşti aventurieri jalnici şi isterici au devenit organul contra-revoluţionarilor: ei trebuie să fie zdrobiţi, fără milă, pretutindeni”. Din

Ţariţîn[1], Stalin îi răspunde: „Chiar de azi trimit la Bacu un curier. Totul se va face. În ce priveşte istericii amintiţi, fiţi sigur că mâna noastră nu va tremura…”.

Întocmai lui Lenin, toţi discipolii săi, toţi teoreticienii marxism-leninismului vor impune cu insistenţă, necesitatea violenţei. Pentru Dimitri Manuilski, fostul secretar general al Kominternului, „toate trădările, toate crimele, toate cruzimile sunt nu numai permise, ci recomandabile, deoarece scopul lor este stabilirea paradisului comunist”. Programul Internaţionalei comuniste, adoptat de către Congresul mondial de la Moscova în septembrie 1928, decidea că adevărata cucerire a puterii de către proletariat nu poate avea loc decât prin „abolirea violentă a burgheziei de la

---

1 Volgograd , numit și Țarițîn (1598–1925) și Stalingrad (1925–1961) este un oraș în Rusia, situat pe malul drept (vestic) al râului Volga.

putere”, prin „distrugerea aparatului de Stat capitalist”, înlocuit cu noile organe ale puterii proletare, care sunt, înainte de toate, „instrumente de represiune destinate a zdrobi rezistenţa exploatatorilor”. La rândul său, mareşalul Tuhacevski[2], dezgustat de „pacostea” creştinismului, declara în 1936, unei reviste franceze, că aceste idei învechite, această morală, această civilizaţie creştină, pot fi lichidate „numai prin violenţă”.

După cum vedem, ideologia marxistă s-a adeverit a fi, încă de la începuturile sale, un duşman implacabil al religiei, pe care promotorii materialismului dialectic au condamnat-o, pur şi simplu, la pedeapsa capitală. Fiindcă pentru Marx religia este

---

2 Mihail Nicolaevici Tuhacevski (16 februarie 1893 - 12 iunie 1937), a fost un important comandant militar sovietic și poate una dintre cele mai importante victime a Marii Epurări staliniste de la sfârșitul deceniului al patrulea.

opiul poporului, comunismul nu poate începe decât odată cu ateismul. Prietenul său Engels, socotind religia drept „un reflex fantastic” în capul omului, va trage concluzia că acest incomod reflex goleşte omul şi natura sa de tot conţinutul, transpunându-l în „fantoma unui Dumnezeu de dincolo”. De aceea Lenin, în calitatea sa de discipol înflăcărat al celor doi dascăli materialişti, îi va scrie lui Gorki, la 14 noiembrie 1913, că „orice concepţie despre Dumnezeu, orice cochetărie cu acest Dumnezeu devine o indicibilă abominaţie”. Concluzia? ABC-ul marxismului este lupta antireligioasă, respectiv o luptă de clasă, îndârjită, necruţătoare, vizând dispariţia „rădăcinilor sociale ale religiei”.

Pentru filosoful rus Nikolai Berdiaev [3],

---

3 Nikolai Alexandrovici Berdiaev (n. 19 martie 1874, d. 24 martie 1948) a fost un filosof rus care s-a ocupat, între altele, de filozofia religiei.

comunismul vrea să devină el însuşi o religie, ca să ia locul creştinismului. Scopul său ultim este distrugerea creştinismului nu numai în viaţa publică, dar mai cu seamă extirparea sa totală şi definitivă din conştiinţa cetăţenilor, în vederea transformării omului vechi, de tip burghezo-moşieresc, într-un om nou – acel trâmbiţat homo sovieticus – şi a creării, prin el, a societăţii comuniste.

În lupta dusă de forţele comunismului împotriva religiei, în politica sa anticreştină, sunt folosite tot felul de stratageme drăceşti – de la cea mai abjectă viclenie, până la promisiuni nicicând respectate –, cu scopul derutării opiniei publice mondiale şi a camuflării intenţiilor sale de înşelăciune permanentă. Ceea ce rămâne esenţial, definitiv şi neschimbat în viziunea

revoluţionară a comunismului este strategia care trasează, odată pentru totdeauna, reperele obligatorii ale hegemoniei planetare a unui totalitarism sângeros, a unui colectivism integral, a luptei de clasă, a persecutării şi a lichidării opozanţilor politici sau religioşi, a desfiinţării libertăţilor „burgheze”. Nu-şi punea Lenin, bunăoară, această semnificativă întrebare: „Libertate pentru care clasă socială şi în vederea cărui ţel?”

În afară de partea disimulată, perfid ascunsă, a politicii „lupilor răpitori”, de care vorbeşte Evanghelia, există şi „haina de oaie”, îmbrăcămintea exterioară, partea vizibilă a comunismului, care trebuie să ascundă mişcarea sa strategică şi să seducă, astfel, mulţimile credule ale creştinilor ignoranţi sau superficiali în

credinţa lor de fiece zi. Aceasta este tactica comunistă, faimosul „cal troian”, indicat de Georgi Dimitrov[4] la cel de al 7-lea Congres al Internaţionalei comuniste. Este „mâna întinsă” făţarnic de partidele comuniste atât creştinilor din lumea liberă, cât şi celor din ţările căzute sub jugul comunist, o mână duşmănoasă, care se poate transforma oricând – citându-l pe Dimitri Manuilski – în „pumn închis”, gata să strivească pe toţi cei ce nu aderă la ideologia marxist-leninistă, sau continuă să creadă în Dumnezeu.

Să ne amintim de faimosul discurs din 25 februarie 1956 prin care Nikita Hruşciov dezvăluia, cu ocazia celui de al 20-lea Congres al P.C.U.S., crimele lui Stalin: „Arestări şi deportări masive a mii de persoane, execuţii fără proces şi fără

4 Primul lider comunist al Bulgariei (1946-1949).

anchetă, creară condiţii de insecuritate, de teamă şi de disperare. (...) Comisia a stabilit numeroase fapte relativ la „fabricarea” de procese contra comuniştilor (înţelegeţi-mă bine, „contra comuniştilor”! n.n.). Şi-atunci, dacă, din 139 membri şi supleanţi ai Comitetului Central ales în 1934, un număr de 98, adică 70%, sunt împuşcaţi în 1937 şi 1938; dacă, din cei 1967 delegaţi la Congresul Partidului din 1934,1108 comunişti au parte de aceeaşi soartă; dacă „mai multe mii de comunişti oneşti sunt morţi în urma acestei monstruoase falsificări de „procese”, mă întreb – şi te întreb, cititorule – cam câte mii de creştini, care-au refuzat ateismul comunist şi-au rămas credincioşi Mântuitorului Iisus Hristos, au trebuit să sufere prigoana

„bezbojnicilor[5]”, torturile şi moartea?

Pentru a demasca minciuna pretinsei vieţi democratice, cu care se făleau până ieri propagandiştii regimurilor comuniste totalitare, filosoful francez Gabriel Marcel n-a ezitat să aducă la cunoştinţa opiniei publice mondiale – prin cartea sa „Les hommes contre l'humain” – nenumăratele crime de lez-umanitate săvârşite împotriva creştinilor care au rămas credincioşi învăţăturii lui Iisus Hristos. Respectiv, el

---

5 Bezbojnic, în diverse limbi slave, înseamnă „[om] fără dumnezeu”. Cuvântul e compus din 3 părți:
1) „bez-” înseamnă „fără...”. De asemenea se mai întâlnește în cuvinte compuse de origine slavă, precum „bezmetic” - „[stup] fără matcă”, „bazaconie” - „fără lege, ne-legiuire” sau „bâzdâganie” - „fără suflet” (de la „dihanie” - „spirit, suflet”)

2) „bog” se traduce ca „(dumne)zeu”. În limba română se găsește în expresia „bogdaproste” - „Domnul să-i ierte (pe morții tăi)” sau în numele Bogdan - „darul lui Dumnezeu” (sinonim cu grecescul Teodor/Tudor sau numele de origine evreiască Matei, Nathaniel sau Ionathan). Mai apropiat ca formă de bezbojnic este în expresia rusească „Boje moi!” - exclamație tradusă aproximativ ca „Dumnezeule!”

3)„-nic” este un sufix adjectival, tot de origine slavă. Îl regăsim și-n limba română, în cuvinte precum „harnic”, „rodnic”, „falnic”, „fățarnic”, etc

vorbeşte de tehnicile de degradare, de tot soiul de metode neomeneşti folosite de noua clasă instalată la putere – clasa urii şi a violenţei comuniste – în scopul de a zdrobi demnitatea şi libertatea omului, de a nimici orice zvâcnet de gândire creştină, de a reduce pe cetăţenii rămaşi fideli Bisericii „la condiţia de sclavi şi de complici”.

Una din cele mai monstruoase „tehnici de degradare” umană este, fără îndoială, spălarea creierului („brain-washing”, în limba engleză şi „le lavage de cerveau” în limba franceză). Este vorba de culmea „meşteşugirilor ruşinoase şi ascunse”, de ultimul stadiu al vicleşugului, al perversiunii duşmanilor lui Dumnezeu, în vederea anihilării luptătorilor Crucii, care nu vor să înceteze „lupta cea bună a credinţei” sub puterea politică a ateismului din ce în ce

mai agresiv şi mai necruţător, urmărind cu întreaga lui armătură anticreştină ca martorii învierii „să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos” în sufletele semenilor lor asupriţi şi supuşi descreştinării.

Cele mai cutremurătoare şi mai concludente cazuri de folosire a acestei degradante „tehnici” care este „spălarea creierului”, ni le oferă China comunistă din perioada când gândirea lui Mao Zedong era atotputernică. Două fraze maoiste ne ajută, cu prisosinţă, ca să lămurim problema care ne preocupă: „Să facem tabula rasa cu miturile învechite, să eliberăm spiritul nostru” şi „Se poate afirma că transformarea lumii nu este posibilă decât cu puşca”.

Pentru a distruge „miturile învechite”,

pentru a „elibera” spiritul omenesc, pentru a „transforma lumea” cât mai bine şi mai repede, înflăcăraţii partizani ai lui Mao au împuşcat până şi câinii sau pisicile domestice. „De la începutul revoluţiei culturale – raportează ziaristul englez Anthony Grey, în cartea sa „Ostatic la Peking” gărzile roşii au decretat că animalele familiare, precum câinii şi pisicile, nu sunt decât nişte creaturi „burgheze „care nu-şi pot găsi locul în societatea proletară şi, ca atare, fură exterminate”.

Dat fiind că până şi bietele animale domestice au suferit consecinţele nebuniei asasine, ne dăm seama că nici creierul omenesc, nici inteligenţa creştină n-a putut să scape de execuţia unei ideologii, după care – citez din memorie pe Buharin –

„dragostea creştină este cel mai înrăit adversar al comunismului”. Cultul satanic al lui Mao trebuia să înlocuiască, pe plan afectiv şi cerebral, cultul creştin al Mântuitorului, şi aceasta de o manieră absolută. „Omniprezenţa maoistă era apăsătoare, povesteşte acelaşi Anthony Grey. În fiecare dimineaţă, gardienii mă deşteptau cântând Orientul e roşu, cântecul lor preferat, care proclamă: „China l-a născut pe Mao; el este marele salvator al poporului. Apoi, aceiaşi paznici se lansau în lectura faimoasei cărticele roşii, pe care orice chinez era obligat s-o poarte mereu cu el. Paznicul şef îl proslăvea pe Mao, „marele educator, marele şef, comandantul suprem, marele călăuzitor”. Urma, după aceea, o frază scurtă, pe care am reuşit s-o învăţ pe dinafară în limba chineză şi care

însemnează: „Preşedintele Mao este stăpânul care ne povăţuieşte”. Aliniaţi pe două rânduri, cu ochii fixaţi cu sfinţenie pe portretul idolului, toţi partizanii săi psalmodiau aceste cuvinte, împreună cu gardianul ce-i păzea. În sfârşit, aveau loc şedinţe consacrate, cum spuneau ei, „studiului gândirii lui Mao”, care durau toată ziua, prelungindu-se, de obicei, până noaptea târziu”.

Preotul misionar Dries Van Coillie păstrează aceleaşi amintiri sumbre despre detenţia sa în China comunistă. El este autorul unei mărturii bulversante, intitulată: „Am suportat spălarea creierului”. Arestat, torturat, ameninţat, cu cătuşe la mâini, forţat să stea timp îndelungat treaz, în picioare sau aşezat pe vine, scuipat în obraz de către „tovarăşii” săi de temniţă, izbit cu

lovituri teribile în bărbie, în coşul pieptului, în braţe, ca să-şi mărturisească toate „crimele” de mârşav imperialist, el auzea întruna, prin difuzoare, o voce penetrantă, dezgustătoare, care striga: „Cerul Chinei noi este limpede ca azurul/Poporul Chinei noi respiră bucuria şi fericirea!” El era obligat să audă, fără răgaz, pe paznicul din curtea interioară, fredonând: „Estul este roşu – oarele răsare/China are un Mao Zedong /El este viaţa noastră – el este soarele nostru”.

Autorul subliniază, pe larg, în ce constă această „metodă” comunistă cu desăvârşire inumană: a înfrânge rezistenţa spiritului, a epuiza trupul unui om, împotrivirea sa morală, a-l despuia de „mijloacele sale de apărare”, adică a-l aduce la renegarea credinţei sale, la suprimarea personalităţii

sale umane. „Spălarea creierului”, această „transformare” a creştinului sau al oricărui alt adept religios, prin scufundarea sa – cu severitate dirijată – în apele doctrinei comuniste, consistă în aceea că „el îşi recunoaşte spontan crimele sale şi ştie să-i hărţuiască pe colegii săi de captivitate pentru a-i demasca. El arată, prin toate vorbele şi atitudinile sale, că se află pe drumul cel bun. La capătul unei „spălări a creierului „reuşite 100%, puşcăriaşul este considerat drept un element pozitiv, un progresist”.

Nu putem trece cu vederea încă o experienţă groaznică şi totodată convingătoare, trăită timp de trei ani în închisorile maoiste (1953-1956) de misionarul american Clifford şi făcută cunoscută opiniei publice în cartea sa „Faţă

de duşmanii mei”. Cu ocazia convorbirilor sale cu scriitorul şi ziaristul francez Pierre Darcourt, la Universitatea naţională din Taiwan, părintele Clifford a atras atenţia asupra tehnicii ştiinţifice a spălării creierului, după el „un abil dozaj de psihologie practică, de filosofie marxistă şi de forţă”, care are drept scop, înainte de toate, „zdrobirea voinţei victimei indicate”. Şi aceasta „pentru a face din ea un instrument docil, cedând tuturor manipulărilor”. Ca să-şi atingă obiectivul, „călăii trebuie să golească mintea deţinutului de toate credinţele şi convingerile sale, de cele mai calde amintiri, de prietenie, de iubire, de ataşamentul său familial”. Odată rezultatul obţinut, „spiritul este transformat într-un recipient gol, iar voinţa încetează de a fi

susţinută cu ajutorul idealului, al gândurilor şi al experienţelor trecute care reprezentau forţa sa”.

Este pur şi simplu aplicarea teoriei pavloviene despre reflexele condiţionate. „Uzajul tehnicii reflexelor condiţionate se regăseşte în toate stadiile spălării creierului, explică Clifford. Judecătorii, poliţiştii şi paznicii fac uz continuu de ameninţări cu moartea şi de iertare. Atât de bine ştiu ei să dozeze violenţa, blândeţea, cruzimea, furia şi bunăvoinţa, încât puşcăriaşul sfârşeşte prin a nu mai şti la ce să se aştepte”. Chiar sub vexaţiunea alternanţei cele mai excesive – trecerea de la brutalitate la blândeţe – prin care „tehnicienii” spălării creierului încearcă să sfărâme dispozitivul de apărare al deţinutului, „cel care vrea să reziste trebuie

să fie gata la orice şi, în mod constant, cu ochii în patru. Va trebui să se bată minut cu minut, clipă de clipă, pentru ca să nu capituleze nici fizic nici mintal”. Concluzia apodictică a preotului Clifford este aceasta: „Victoria omului înlănţuit nu-i posibilă decât cu o singură condiţie: refuzul total, absolut, definitiv de a colabora, de a pactiza, de a se supune. Dacă cedează numai o singură dată, el este pierdut”.

În România comunistă, experienţa „spălării creierului”, denumită cura de demascare, a întrecut orice limită omenească, depăşind cu mult pe călăii chinezi în practicarea strivirii morale a tinerilor deţinuţi, în special studenţi.

Cel dintâi care s-a aplecat asupra cazului Piteşti este un fost deţinut român originar din Macedonia, Dumitru Bacu,

decedat în toamna anului 1997, care prezintă detailat, în cartea sa cutremurătoare, sistemul de degradare generală folosit sub supravegherea unui monstru reeducat, Ţurcanu. Iată, de pildă, una din metodele criminale relatate de autor: „Studenţii erau obligaţi să mănânce „porceşte”, adică servindu-se numai de gură. Studentul trebuia să se aşeze în genunchi, cu mâinile la spate, sau direct pe brânci dacă acesta era ordinul şefului de reeducare. Din poziţia aceasta, trebuia să soarbă lichidul fierbinte din gamela pusă în faţa lui. „Bandiţii „nu aveau voie să spele gamela după ce consumau conţinutul. Curăţatul se făcea cu limba, pentru că apa dată în celulă era consumată numai de cei care erau deja reeducaţi. (...) Se aducea de pe coridor, de către plantoane, în ciubere de

lemn sau în alte vase, evitându-se bineînţeles orice vas casabil care ar fi putut da cuiva un mijloc de sinucidere”.

Să vedem ce scrie şi Virgil Ierunca în legătură cu închisoarea Piteşti: „Imaginaţia delirantă a lui Ţurcanu se dezlănţuia mai ales când avea de a face cu studenţi care credeau în Dumnezeu şi se străduiau să nu-L renege. Unii erau „botezaţi „în fiecare dimineaţă: scufundaţi cu capul în hârdăul cu urină şi materii fecale, în timp ce ceilalţi, în jur, psalmodiau formula botezului. Aceasta dura până ce apa făcea bulbuci”. Cât despre studenţii în teologie, ei erau obligaţi de Domnul Ţurcanu (cum pretindea acesta să i se spună) „să oficieze în slujbele negre pe care le regiza mai ales în săptămâna Paştelui şi-n noaptea învierii. Unii făceau pe ţârcovnicii, alţii pe preoţii.

Textul liturghiei lui Ţurcanu era, bineînţeles, pornografic, parafrazând, la modul demonic, textul original. Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu era numită „marea curvă”, Iisus „idiotul care a murit pe cruce „. Studentul în teologie căruia îi revenea rolul preotului, era dezbrăcat în pielea goală, apoi acoperit cu un cearceaf mânjit cu fecale, de gât i se atârna un falus făcut din D.D.T., pâine şi săpun”. În Noaptea Învierii din 1950, „deţinuţii în fază de reeducare de la Piteşti au fost obligaţi să treacă prin faţa unui atare „preot”, să sărute falusul şi să spună „Christos a înviat”.

Justificarea acestor metode de perversiune şi violenţă comuniste am găsit-o într-o cărticică editată de „Truth” în Texas, Statele Unite, intitulată „Spălarea

creierului”, cu subtitlul „O sinteză a manualului rus de psihopolitică”. Profund impresionat de diabolica „tehnică” psihopolitică, de această „artă” şi „ştiinţă”, cum o prezintă editorul american, prin care se încearcă a impune şi a menţine „dominaţia asupra gândurilor şi credinţelor indivizilor, ale ofiţerilor, ale funcţionarilor, ale maselor, precum şi cucerirea popoarelor duşmane prin metoda însănătoşirii mentale”, am tradus în fugă, în limba franceză, surprinzătorul „manual” comunist, publicând câteva fragmente în ziarul Catacombes, pe care-l editam la Paris şi anunţându-mi cititorii că în cursul anului 1975 voi aduce la cunoştinţa opiniei publice din Franţa un „document exploziv”: „Complotul psihopolitic al comunismului (lucru pe care, din păcate, nu l-am putut

face).

Ce propune, în definitiv, acest „manual”? „Instrucţiunile” sale cu privire la „războiul psihopolitic” preconizat de strategii Moscovei, pentru a se ajunge la cucerirea unei naţiuni, pentru a transforma o ţară într-un univers concentraţionar impenetrabil, ni le descoperă Kenneth Goff, un fost membru al partidului comunist american. „Din această carte – scrie el în Nota Editorului – se poate vedea cum duşmanii lui Iisus şi ai Americii, printr-un complot diabolic, încearcă să ne cucerească naţiunea, supunând voinţei lor, prin tot felul de mijloace odioase, minţile oamenilor”.

De altfel, în cuvântarea sa, „profesorul” L.P. Beria, urând bun venit studenţilor americani de la Universitatea Lenin, subliniază cu tărie în ce fel obiectivele

comuniste pot fi atinse „în mod efectiv”, prin psihopolitică: „Primul şi cel mai important demers al nostru este acela de a produce cât mai mult haos în cultura duşmanului. Fructele acţiunilor noastre cresc bine într-un climat de haos, neîncredere, depresiune economică şi nesiguranţă ştiinţifică. Aceasta pentru că o populaţie astfel încercată îşi poate afla pacea numai în statul comunist oferit de noi şi pentru că, până la urmă, numai comunismul poate să rezolve problemele maselor”. Cheia de boltă a strategiei marxist-leniniste este aceasta: ascultarea de care au nevoie conducătorii – ascultarea din partea supuşilor lor – este rezultatul unei forţe. Ea nu se poate obţine decât cu ajutorul unor „remedii violente”, atât de utile în schimbarea loialităţii existente sau,

pur şi simplu, în eradicarea personalităţii individului, fie printr-o „perseverentă şi continuă îndoctrinare”, demonstrându-i-se că „ataşamentele sale de dinainte au fost îndreptate spre o ţintă lipsită de valoare”, fie – ceea ce este mai grav – recurgându-se la şocul electric, la operaţii chirurgicale, la un şir întreg de privaţiuni şi de constrângeri, la tehnologiile de neohipnotism, care reprezintă „cea mai bună tehnică de psihopolitică”. Fiindcă, de la faza defăimării vechii loialităţi, se trece la acţiunea de implantare a celei noi. Scopul final al unui atare procedeu? „Schimbarea loialităţii unei naţiuni întregi, într-o perioadă de timp scurtă”.

Să vedem, acum, care sunt „mijloacele odioase” folosite de complotiştii psihopolitici ai comunismului, mai cu seamă

atunci când loialitatea individuală sau colectivă nu poate fi schimbată, când capacitatea sentimentului naţional şi eficienţa moralităţii creştine se opun realizării ţelurilor comuniste. Să i se vorbească individului, care rezistă vicleniilor psihopolitice, despre dezechilibrul său mental, împingându-l la sinucidere, ca un stigmat al nebuniei care a pus stăpânire pe el. Distrugându-i ataşamentul faţă de sine însuşi, va fi uşor să i se distrugă omului, prins în capcana psihopoliticii comuniste, ataşamentul faţă de familie, faţă de părinţi, de fraţi şi de surori, apoi ataşamentul faţă de prieteni, faţă de autorităţi şi, finalmente, faţă de statul „capitalist”.

Mai mult, trebuie sprijinită propaganda de distrugere a căminului conjugal,

încurajată delincventa juvenilă, dând adolescenţilor alcool şi droguri, stimulându-le instinctele spre lecturi pornografice sau spre practici erotice de cea mai ruşinoasă degradare, diminuându-le tinerilor patriotismul şi suprimându-le mândria naţională, împingându-i la acte de criminalitate.

Obedienţa, de care are nevoie comunismul, este, aşa cum am mai spus, rezultatul folosirii forţei. În citatul care urmează veţi găsi geneza experienţei bestiale de la Piteşti, expusă anterior: „Cea mai barbară, mai neînfrânată şi mai brutală folosire a forţei, dacă este dusă până suficient de departe, atrage după sine obedienţa celui împotriva căruia e îndreptată. Orice individ supus unei forţe sălbatice, un timp îndeajuns de lung, ajunge

să accepte orice principiu sau orice ordin.”

Dacă recent editata lucrare în limba română – „Cartea neagră a comunismului” – face bilanţul uluitor al crimelor de care se fac vinovate regimurile comuniste, cartea pe care o recomandăm cititorului din România post-comunistă, respectiv „Spălarea creierului”, demonstrează pentru prima oară geneza ideologică a acestor crime comise de comunism, viziunea satanică a politicii marxist-leniniste (a se citi cu atenţie capitolul VI – Problema obedienţei): „Oamenii se vor supune oricărei organizaţii care are tăria şi curajul să-şi manifeste faţă de ei cruzimea, sălbăticia, brutalitatea şi lipsa totală de omenie. (...) Dacă vrei ca oamenii să ţi se supună fără să cârtească, nu trebuie să cedezi. Dacă vrei ca oamenii să ţi se supună

orbeşte, trebuie să faci să se înţeleagă limpede că nu ai milă de nimic şi de nimeni”.

Rostul acestei cărţi este ca să atragă atenţia cititorului (care, după Revoluţia din decembrie 1989, pare să fi uitat ravagiile celor 45 de ani de regim comunist), arătându-i că primejdia care a ameninţat şi continuă să ameninţe umanitatea şi, ca atare, propria noastră libertate fragilă, rămâne răul universal pe care-l reprezintă comunismul, despre care vorbea Aleksandr Soljeniţîn în săptămânalul francez L'Express din 15 ianuarie 1982. Autorul celebrului „Arhipelag al Gulagului” scotea în evidenţă cele două slăbiciuni fundamentale ale creştinilor de azi: mai întâi, „nepriceperea”, care ne face incapabili „să ne opunem răului comunist”; şi apoi „debilitatea

noastră spirituală”, datorită căreia „ne lăsăm înfundaţi în groapa pe care ne-a pregătit-o comunismul”.

De aceea, atât eu, cât şi regretata mea soţie Nicole Valery, odată stabiliţi în Franţa, ca refugiaţi politici, nu puteam sta nepăsători la ceea ce se întâmpla în România dictaturii lui Ceauşescu şi, mai departe, în universul represiv dominat de legea implacabilă a Secerii şi Ciocanului marxist-leniniste. Chiar dacă ne-am lovit de indiferenţa şi răceala multor ziare pariziene, dominate de inteligenţa profund comunistă a filosofului existenţialist Jean-Paul Sartre; chiar dacă nici oamenii politici, nici mai marii Bisericii catolice nu ne-au înţeles clocotul lăuntric şi veridicitatea argumentelor noastre privind lipsa de libertate politică şi religioasă din ţările de

dincolo de cortina de fier şi de bambus, şi considerau documentele publicate în revista Catacombes, pe care am editat-o la Paris între anii 1971 şi 1992, drept relatări „exagerate”, marcate – după aprecierea lor – de un vizibil „anticomunism primar, rău văzut în Franţa”, noi n-am încetat să reîmprospătăm memoria conducătorilor lumii occidentale, unde era difuzat „mesagerul Bisericii Tăcerii”, dându-ne toată silinţa să-i facem să înţeleagă dialectica barbariei comuniste şi permanenta ameninţare a acestui „rău” satanic, care încearcă şi astăzi, după prăbuşirea zidului Berlinului, să pregătească umanităţii – cu răbdare, cu încăpăţânare, cu cele mai subtile vicleşuguri – „un viitor fericit” sau, cum se laudă comuniştii francezi, „des lendemains

qui chantent”.

În ultima mea lucrare, editată în Franţa, „L'Homme Intérieur”, încerc să dau în vileag bilanţul defavorabil al dinamicii gândirii omului firesc, neconvertit, atacat întruna de forţele ofensive ale Antihristului comunist, fie în perioada hegemoniei sovietice, fie de-a lungul şi de-a latul lumii libere, în mare măsură descreştinată şi incapabilă să-i reziste sau să-l învingă.

Comunismul, ca întruchipare a Răului, a Violenţei, a Urii şi-a Minciunii a profitat întotdeauna de fragilitatea inteligenţei îndepărtată de Dumnezeu şi impregnată nu de adevărurile infailibile ale Evangheliei lui Hristos, ci de prejudecăţi şi de superstiţii religioase, practicând, cu o uluitoare perseverenţă, perfida spălare a creierului, mai cu seamă acolo unde ateismul era

decretat drept doctrină oficială şi obligatorie pentru toţi.

Ca să marxizeze gândirea neutră şi, adesea, ostilă a cetăţeanului neînregimentat pe plan politic, partidele comuniste s-au folosit de toate mijloacele posibile de propagandă ateistă (presa, literatura, cinematografia, teatrul, radio-televiziunea, conferinţele cu caracter antireligios) pentru a o îngenunchea, a o distruge, a o goli de orice urmă de credinţă. S-a mers – în special în închisori, în lagărele de exterminare şi în azilele psihiatrice din universul concentraţionar comunist – până-n fundul intoleranţei şi al persecuţiei, pentru a descreştina intelectul omenesc, pentru a viola legile spirituale ale inteligenţei, pentru a mutila obrazul sfânt al raţiunii, pentru a profana spiritul şi

libertatea de conştiinţă.

Dacă în România s-au ridicat din mijlocul nostru, după invazia trupelor sovietice, „profeţii” şi „visătorii” comunismului în ofensivă ideologică şi politică, determinând pe mulţi intelectuali – oameni de ştiinţă, scriitori, artişti, academicieni – să se lepede de „Dumnezeul cel viu şi adevărat” ca să meargă după „alţi dumnezei” – după dumnezeii marxism-leninismului – şi să le slujească timp de 45 de ani, a existat, totuşi, şi „turma cea mică” a creştinilor ortodocşi, greco-catolici, catolici şi neoprotestanţi care, deşi au trăit sub teroarea Securităţii şi-au asistat la distrugerea bisericilor, deşi au fost condamnaţi pe nedrept din cauza credinţei şi trimişi la stuf, în Deltă, la canalul morţii sau în temniţele epuizării fizice, deşi au

suferit văzând slugărnicia şi trădarea ierarhiei bisericeşti, n-au cedat în faţa terorii comuniste şi nu şi-au vândut sufletul şi mintea Satanei, ci şi-au păstrat cugetul curat înaintea lui Dumnezeu, fiindcă „în ziua cea rea”, de care vorbeşte sfântul Pavel, ei s-au îmbrăcat „cu toată armătura lui Dumnezeu”, împotrivindu-se opresiunii ideologiei anticreştine „prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire şi de apărare, pe care le dă neprihănirea”.

Dacă „debilitatea spirituală” a elitelor intelectuale şi a conducătorilor de culte din ţara noastră i-a împins spre cloaca unei doctrine diabolice şi spre supuşenia ruşinoasă în faţa unui regim totalitar, ostil religiei şi urmărind desfiinţarea ei, vreau să nădăjduiesc că după citirea atentă a acestui

document exploziv pe care îl oferim românului iubitor de carte, dar şi de adevăr, multe suflete ignorante sau complăcându-se în iluzia unei schimbări politice, fără ca Iisus Hristos să se afle în centrul preocupărilor celor ce stau la cârma Statului şi a Bisericii, vor accepta soluţia izbăvirii pe care ne-o oferă Evanghelia. Căci numai prin lupta cea bună a credinţei vom fi în stare să răsturnăm toate izvodirile perversiunii unor ideologii politice de sursă comunistă, prezente din păcate şi-n presă şi la televiziune, şi vom putea să ne subordonăm, cu toată evlavia şi cu tot entuziasmul, „legii Duhului”, făcându-ne „orice gând” închinat patriei, „rob ascultării de Hristos”.

Un lucru ţin să nu se neglijeze:

comunismul n-a murit. Au dispărut regimuri comuniste, dar tentaţia viziunii leniniste a rămas aceeaşi, deoarece reziduurile partidelor comuniste din occident, ca şi din România post-decembristă, respectiv actualii promotori ai unui comunism cu „faţă omenească”, încearcă să îmbrace, peste cangrena lor doctrinară, haina unui idealism ideologic, simulând refuzul comunismului sângeros, practicat în U.R.S.S. şi promiţând, demagogic unica posibilitate de realizare a unei societăţi cu adevărat democratice, în care cetăţenii să se bucure de o totală libertate. Să nu-i credem. Biblia ne avertizează: „Bea şi mănâncă îţi va zice el, dar inima lui nu este cu tine”. Ca duşman al lui Dumnezeu, comunismul îşi are rădăcinile în Satana, în „Balaurul cel mare”, care – ne învaţă

Apocalipsa – a fost înfrânt în războiul din cer şi aruncat pe pământ, unde nu încetează să se războiască zi şi noapte cu cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Iisus Hristos”.

Voia Tatălui ceresc a fost ca să cunoaştem lumea comunistă şi să trecem prin cuptorul ei de foc. Cei mai mulţi, fie de teamă, fie ademeniţi de privilegii şi de scaune înalte, au făcut parte din această lume şi n-au putut rezista ispitei. Alţii, totuşi, au vegheat, au rezistat şi s-au opus, cu tărie, răului comunist. Să ne rugăm, aşa cum s-au rugat şi ei:

— Tatăl nostru, izbăveşte-ne de cel rău. Izbăveşte-ne de răul ideologic, care ne-a împuţinat fiinţa, otrăvindu-ne sufletul, denaturându-ne mintea şi îndepărtându-ne de Tine. Scapă-ne de răul din noi şi din

afara noastră. Amin!

SERGIU GROSSU

Nota editorului

Din 2 mai 1936, până în 10 octombrie 1939, am fost membru cotizant al Partidului Comunist, acţionând sub numele meu adevărat de Kenneth Goff şi, uneori, sub pseudonimul de John Keats. În 1939, m-am prezentat din proprie iniţiativă în faţa Comitetului pentru Activităţi Antiamericane din Washington, D.C., comitet aflat pe atunci sub preşedinţia lui Martin Dies; mărturia mea poate fi găsită în volumul IX al raportului înaintat de acest for, către Congres, în acelaşi an.

În timpul cât am fost membru al Partidului Comunist am urmat cursurile iniţiate de Partid în cadrul şcolii ce funcţiona în clădirea din strada E. Wells 113, Milwakee, Wisconsin, înregistrată sub numele de Şcoala Muncitorească Eugene

Debs[6]. Aici am fost instruit în arta războiului sub toate aspectele sale; mă refer atât la războiul psihologic cât şi la cel fizic ce vizează distrugerea societăţii capitaliste şi a civilizaţiei creştine. O parte a studiilor noastre a fost dedicată analizei problemei Psihopoliticii. Aceasta este arta de a pune stăpânire pe minţile tuturor indivizilor dintr-o naţiune prin spălarea creierelor şi aplicarea distorsionată a ideii de însănătoşire mentală; este arta de a subjuga o întreagă naţiune regulilor dictate de Kremlin, punând stăpânire pe mintea oamenilor. Ni s-a adus argumentul că degradarea mentală a populaţiei este mai puţin inumană decât distrugerea ei în masă prin lansarea de bombe căci, pentru orice fiinţă ce trăieşte o singură dată, viaţa,

6 Eugene Victor "Gene" Debs (1855 –1926) a fost un lider de sindicat și unul dintre cei mai cunoscuți socialiști din America.

oricum ar fi ea, este mai bună decât moartea. A fi învingător într-un război înseamnă a obţine controlul asupra poporului cucerit. Dacă un popor poate fi cucerit fără război, scopul războiului va fi atins iară distrugerile inerente unei asemenea confruntări.

În ultimii ani am observat cu groază cum creşte ponderea războiului psihopolitic exercitat asupra americanilor. Mai întâi a avut loc acţiunea de spălare a creierelor soldaţilor noştri din Coreea; apoi a urmat propaganda de „însănătoşire mentală" finanţată generos şi promovată de grupurile de presiune ale stângii, fapt ce a dus la adoptarea în multe state americane a unei serii de legi ce pot fi folosite de duşmanii Americii pentru a-i tortura şi întemniţa atât pe cei ce predică Evanghelia Mântuitorului

nostru Iisus Hristos cât şi pe cei care se opun ameninţării comunismului. Un exemplu grăitor este cazul Lucille Miller. În războiul psihopolitic, comuniştii au hotărât că „trebuie recrutat orice agent cu instincte ucigaşe şi transformat într-un instrument al urii înverşunate faţă de practicile religioase de însănătoşire mentală”.

Un alt exemplu de război psihopolitic în plină desfăşurare este încercarea de a face din Alaska, prin legea de sănătate adoptată, un fel de Siberie mentală. Un studiu atent al legii te ajută să înţelegi că acest teritoriu nu este rezervat acordării de loturi şi că, sub pretextul păstrării sănătăţii mentale a naţiunii, el poate fi transformat oricând într-un lagăr de prizonieri unde să fie aduşi toţi cei care ridică glasul împotriva comunismului şi împotriva celor ce ne

conduc din umbră.

Cartea de faţă a fost folosită în şcolile mişcării ilegaliste şi conţine cuvântul adresat de Beria, în 1936, studenţilor americani de la Universitatea Lenin. Textul cărţii este, în general, cel din „Manualul de instrucţiuni privind războiul psihopolitic” şi a fost folosit în America la formarea cadrelor comuniste. Singura schimbare operată în carte este rezumatul adăogat de comunişti după realizarea bombei atomice. Din această carte se poate vedea cum duşmanii lui Iisus şi ai Americii, printr-un complot diabolic, încearcă să ne cucerească naţiunea supunând voinţei lor, prin tot felul de mijloace odioase, minţile oamenilor.

Acest manual al Partidului Comunist ar trebui să ajungă în mâinile fiecărui american de bună credinţă, pentru ca

oamenii să fie conştienţi de faptul că, pentru a cuceri o naţiune, nu e nevoie întotdeauna de armate şi de arme.

KENNETH GOFF

Cuvântarea ţinută de L. P. Beria[7]

Studenţi americani de la Universitatea Lenin, vă urez bun venit la cursurile de Psihopolitică!

Deşi mai puţin cunoscută, Psihopolitică este o parte importantă a geopoliticii. Ea este mai puţin cunoscută din pricină că se adresează numai persoanelor cu pregătire superioară, adică straturilor de la vârful cel mai înalt al mişcării de „însănătoşire mentală”.

Prin Psihopolitică, obiectivele noastre majore pot fi atinse în mod efectiv. Primul şi cel mai important demers al nostru este acela de a produce cât mai mult haos în cultura duşmanului. Fructele acţiunilor

7 Lavrenti Pavlovici Beria (29 martie 1899 – † 23 decembrie 1953, a fost un politician sovietic și șef al aparatului polițienesc în timpul regimului lui Stalin. Beria a rămas cunoscut în principal ca executor al epurărilor staliniste din deceniul al patrulea, deși el a fost implicat doar în fazele finale ale procesului de epurare. A fost implicat și în masacrul de la Katyn, în timpul căruia au fost asasinați aproximativ 22.000 de ofițeri polonezi.

noastre cresc bine într-un climat de haos, neîncredere, depresiune economică şi nesiguranţă ştiinţifică. Aceasta pentru că o populaţie astfel încercată îşi poate afla pacea numai în statul comunist oferit de noi şi pentru că, până la urmă, numai comunismul poate să rezolve problemele maselor.

Psihopoliticianul trebuie să depună toate eforturile de care este în stare pentru a produce maximum de haos în domeniul „însănătoşirii mentale”. El trebuie să recruteze şi să folosească toţi factorii şi toate facilităţile din acest domeniu. El trebuie să acţioneze pentru creşterea personalului şi mijloacelor din domeniul „însănătoşirii mentale”, în aşa fel încât, până la urmă, întreaga arie a ştiinţei mentale să fie complet dominată de

principiile şi dezideratele comuniste.

Pentru a-şi atinge aceste obiective, psihopoliticianul trebuie să zdrobească orice metodă „autohtonă” de însănătoşire mentală din America. Învăţăturile lui James, Eddi şi ale vindecătorilor credincioşi penticostali, apărute în rândul concetăţenilor voştri dezorientaţi, trebuie neapărat eliminate. Cei ce le propovăduiesc trebuie discreditaţi, defăimaţi şi arestaţi chiar de propriul lor guvern, până când îşi vor pierde orice credibilitate şi până când va rămâne să acţioneze numai „însănătoşirea” de orientare comunistă. Trebuie să acţionaţi până când fiecare profesor de psihologie, în mod conştient sau inconştient, va ajunge să predea, sub masca psihologiei, numai doctrina comunistă. Trebuie să acţionaţi până când fiecare

medic şi psihiatru va deveni un psihopolitician sau un pion ce lucrează, fără să-şi dea seama, în slujba noastră.

Trebuie să acţionaţi până când vom ajunge să punem stăpânire pe mintea şi trupul tuturor personalităţilor importante din naţiunea voastră. Trebuie să puneţi o astfel de pecete asupra stării de dezechilibru mental şi să ajungeţi să vă bucuraţi de o autoritate atât de mare în afirmarea acesteia, încât nici unui om de stat, astfel etichetat, să nu i se mai acorde vreo credibilitate din partea propriului popor. Trebuie să acţionaţi până când sinuciderea provocată de dezechilibrul mental va deveni un fapt obişnuit şi nu va mai genera investigaţii şi comentarii.

În instituţiile pentru cei dezechilibraţi mental dispuneţi, în ţara voastră, de locuri

unde pot fi închise până la un milion de persoane ce sunt lipsite de drepturi civile şi de orice speranţă de libertate. Asupra acestor oameni se pot practica şocuri electrice şi intervenţii chirurgicale care să-i facă să-şi piardă pentru totdeauna orice luciditate. Trebuie să faceţi ca aceste tratamente să devină comune şi să fie acceptate. Trebuie să eliminaţi orice alt fel de tratament şi orice grup de persoane care ar încerca să intervină prin mijloace eficiente.

Trebuie să dominaţi, ca oameni cu autoritate, domeniul psihiatriei şi al psihologiei. Trebuie să dominaţi spitalele şi universităţile. Trebuie să răspândiţi mitul că numai un medic european poate fi competent în domeniul bolilor mentale, justificând în acest fel faptul că în mijlocul

vostru există un mare număr de oameni născuţi şi instruiţi în străinătate. Dacă şi când vom pune stăpânire pe Viena, veţi avea un loc unde vă veţi putea întâlni şi de unde veţi putea primi instrucţiuni ca admiratori ai lui Freud şi ai altor psihiatri.

Psihopolitica presupune sarcini înalte. Prin ea îi puteţi elimina duşmani ca pe nişte insecte. Puteţi submina eficienţa liderilor introducând insanitatea în familiile lor cu ajutorul drogurilor. Îi puteți elimina prezentând dovezi în favoarea susţinerii tezei că ar fi dezechilibraţi mental. Când par să fie foarte rezistenţi, le puteţi provoca starea de insanitate folosind tehnologiile noastre.

Prin Psihopolitica le puteţi schimba credinţele. Prin contactul, chiar de scurtă durată, cu un psihopolitician, puteţi nimici

pentru totdeauna loialitatea unui soldat ori a unui om de stat faţă de propria-i ţară sau îi puteţi distruge raţiunea.

Dar veţi avea de înfruntat şi unele primejdii. Se poate întâmpla să se descopere remedii împotriva tratamentelor noastre. Se poate întâmpla ca poporul să-şi ridice glasul împotriva acestei „însănătoşiri mentale”. Se poate întâmpla ca problema însănătoşirii mentale să fie dată în seama miniştrilor şi, în acest fel, să fie îndepărtată de psihiatrii şi psihologii noştri. Dar setea capitalistă de control, caracterul inuman al capitalismului şi groaza oamenilor faţă de boală pot fi folosite în aşa fel încât să ne protejeze de asemenea lucruri. Dacă totuşi ele se întâmplă şi dacă unii cercetători independenţi reuşesc să descopere mijloace de contracarare a procedurilor

psihopolitice, nu trebuie să rămâneţi pasivi; necruţându-vă nici într-un fel odihna şi banii, trebuie să luptaţi împotriva lor pentru a-i discredita, a-i distruge şi a-i anihila. Căci, prin mijloace eficiente, toate acţiunile şi cercetările noastre pot fi contracarate.

Într-un stat capitalist sunteţi ajutaţi de existenţa unei filosofii corupte despre om şi vremuri. Veţi vedea că totul vă va ajuta în lupta voastră de a pune stăpânire, a controla şi a folosi toate mijloacele de „însănătoşire mentală”, în scopul răspândirii doctrinei noastre şi pentru a scăpa de duşmanii noştri dintre alte frontiere.

Pentru realizarea ţelurilor noastre, folosiţi tribunalele, folosiţi-i pe judecători, folosiţi Constituţia ţării, folosiţi societăţile medicale și legile. Nu precupeţiţi niciun

efort pe care l-aţi putea face în această direcţie. Iar când munca voastră va fi încununată de succes, veţi descoperi că puteţi aplica propriile voastre legi după cum doriţi şi că, organizând cu atenţie societăţile medicale, ducând o continuă campanie pe tema relelor din societate şi pretinzând că acţiunile voastre sunt eficiente, puteţi face în aşa fel încât înşişi capitaliştii din ţara voastră să finanţeze, din propriile lor fonduri, o mare parte din această paşnică cucerire comunistă a naţiunii.

Creaţi haos prin Psihopolitică! Lăsaţi naţiunea fără conducător! Ucideţi-i pe duşmanii noştri! Şi aduceţi pe pământ, prin Comunism, cea mai grandioasă pace pe care Omul a cunoscut-o vreodată!

Vă mulţumesc.

1

Istoria şi definiţia Psihopoliticii

Deşi pedeapsa de dragul pedepsei s-ar putea să rămână cu totul fără rezultat, este adevărat, totuşi, că scopul oricărei pedepse este acela de a inculca în mintea persoanei pedepsite o idee, fie de constrângere, fie de supunere.

Deoarece, de când e lumea, pentru a-şi putea atinge ţelurile, conducătorii au avut nevoie de ascultare din partea supuşilor, ei au trebuit să recurgă la pedeapsă. Acest lucru este adevărat în cazul oricărui trib şi al oricărui stat din istoria Omului. Astăzi cultura rusă a dezvoltat metode mai sigure şi mai precise de a pune pe un anumit făgaş şi de a asigura loialitatea indivizilor şi a maselor, precum şi metode de a le impune să fie obedienţi. Această dezvoltarea

modernă a unei vechi practici se numeşte Psihopolitică.

Prostia şi mărginirea popoarelor ce n-au fost binecuvântate cu gândirea rusă le-au făcut să se bazeze pe practici care sunt astăzi prea vechi şi depăşite pentru a face faţă ritmului rapid şi eroic al timpurilor noastre. Şi, având în vedere progresul uriaş al culturii ruse în domeniul tehnologiilor mentale, început cu vestitele lucrări ale lui Pavlov şi continuat, cu cel mai mare succes, de savanţii ruşi de mai târziu, ar fi de mirare să nu apară o artă şi o ştiinţă închinate obţinerii loialităţii şi obedienţei indivizilor şi maselor.

Procedeele psihopolitice reprezintă o dezvoltare firească a unor practici la fel de vechi ca şi Omul, practici ce se folosesc curent în orice grupare de oameni din lume.

Ele nu ridică nicio problemă de etică, deoarece realitatea ne arată limpede că Omul este constrâns, oricum şi mereu, fie prin câştiguri economice, fie printr-o îndoctrinare în sensul urmărit de stat, să acţioneze împotriva voinţei sale, spre binele superior al ţării.

De fapt, Omul este un animal. Un animal căruia i s-a dat un lustru de civilizaţie. Omul este un animal colectiv ce trăieşte în grupuri pentru a se apăra de primejdiile din mediul înconjurător. Cei care organizează şi conduc aceste grupuri trebuie să dispună de tehnici specializate pentru a canaliza energiile animalului Om, în aşa fel încât eficienţa acţiunilor acestuia în realizarea scopurilor Statului să crească.

Într-o formă sau alta, Psihopolitica a fost folosită în Rusia de multă vreme; ea este

necunoscută însă în afara graniţelor ţării noastre, cu excepţia locurilor unde ne-am transplantat cu grijă informaţiile şi unde această ştiinţă este utilizată spre binele superior al naţiunii.

Definiţia Psihopoliticii este următoarea:

Psihopolitica este arta şi ştiinţa impunerii şi menţinerii dominaţiei asupra gândurilor şi credinţelor indivizilor de tot felul, ale militarilor, ale funcţionarilor, ale maselor, şi a cuceririi naţiunilor duşmane prin intermediul „însănătoşirii mentale”.

Obiectul Psihopoliticii cuprinde o serie de teme, fiecare dintre ele derivând, în mod firesc şi logic, din cea precedentă. Prima este constituţia şi anatomia Omului văzute ca organism politic. Următoarea este examinarea Omului ca organism economic, acesta putând fi controlat de dorinţele sale.

Apoi urmează temele privitoare la: clasificarea scopurilor Statului în ceea ce priveşte individul şi masele; analiza loialităţii; problema obedienţei, în general; anatomia mecanismelor stimul-răspuns la Om; tema şocului şi a puterii Omului de a îndura; categoriile de experimente; catalizarea şi alinierea experienţei; folosirea drogurilor; folosirea implantărilor; aplicarea generală a Psihopoliticii în Rusia; organizarea şi folosirea contra-Psihopoliticii; folosirea Psihopoliticii la cucerirea naţiunilor străine; problema organizaţiilor psihopolitice din afara Rusiei, alcătuirea şi activitatea lor; introducerea filosofiei slave în cadrul unei naţiuni duşmane; contracararea activităţilor antipsihopolitice, străinătate. Tema finală este cea a destinului dominaţiei

Psihopoliticii în era ştiinţei. La toate acestea pot fi adăugate o serie de subteme ca, de exemplu, aceea a anihilării armelor moderne prin activităţi Psihopolitice.

Puterea şi eficienţa psihopoliticii sunt foarte mari, mai ales atunci când ea este folosită în cadrul unei naţiuni decăzute prin pseudo-intelectualism, acolo unde exploatarea maselor poate fi combinată uşor cu acţiunile psihopolitice şi unde lăcomia regimurilor capitaliste sau monarhice a dus la o foarte mare frecvenţă a cazurilor de nevroză ce pot fi folosite ca bază pentru activitatea psihopolitică.

Studenţi, este de datoria voastră să împiedicaţi desfăşurarea unor activităţi psihopolitice în detrimentul statutului rus, după cum – dacă vi se dă această sarcină – este de datoria voastră să continuaţi a

acţiona, în cadrul naţiunii noastre şi în afara ei, pentru promovarea misiunii şi scopurilor Psihopoliticii. Un agent al Rusiei nu poate fi cu adevărat eficient dacă nu e înarmat cu temeinice cunoştinţe de Psihopolitica.

Studenţi, aveţi faţă de Rusia datoria de a folosi cum trebuie ceea ce învăţaţi aici.

2. Alcătuirea omului ca organism politic

Omul este constituit dintr-o aglomerare de celule şi ar fi o eroare să-l considerăm drept o individualitate. Coloniile de celule s-au adunat la un loc pentru a alcătui organele trupului, după care organele s-au unit între ele pentru a forma întregul.

Se vede de aici că omul însuşi reprezintă un organism politic şi că el poate fi privit astfel chiar dacă nu ne referim la o masă de oameni.

Boala poate fi considerată ca o trădare a unui organ faţă de celelalte. Această trădare, devenind evidentă, duce la revolta unei părţi din trup împotriva restului trupului; aceasta este, în fapt, o revoluţie internă. Inima, nemulţumită, nu mai acţionează în strânsă unitate cu restul

organismului şi în serviciul acestuia; se constată că, din pricina acestei acţiuni revoluţionare a inimii, întregul trup este tulburat în toate acţiunile sale. Inima se revoltă pentru că nu mai vrea să coopereze cu restul trupului. Dacă i se îngăduie inimii să se revolte, rinichi, urmând exemplul inimii, pot, la rândul lor, să se revolte şi să nu mai lucreze spre binele organismului. Revolta, întinzându-se la celelalte organe şi la sistemul glandular, duce la moartea „individului”. Este uşor de văzut că revolta înseamnă moarte şi că revolta oricărei părţi a organismului duce la moarte. Deci, când e vorba de revoltă, nu se poate face niciun compromis.

Asemenea omului „luat ca individ”, Statul este o adunare de conglomerate. Entităţile politice ale Statului trebuie să

coopereze, toate, spre binele Statului. Altfel, Statul decade şi moare, căci lipsa de loialitate, chiar şi a unei singure entităţi, reprezintă un exemplu dat celorlalte şi, cu timpul, întregul Stat se prăbuşeşte.

Priviţi Pământul. Este un întreg organism. Organismul Pământului este asemenea organismului omului. Organele Pământului sunt diferitele rase şi naţiuni. Când uneia dintre ele i se îngăduie să se rupă de întreg, însuşi Pământul este ameninţat cu moartea. Revolta ameninţătoare a unei ţări, oricât de mică ar fi ea, împotriva întregului organism al Pământului, va face ca Pământul să se îmbolnăvească şi, drept urmare, ca starea culturală a omului să sufere. Astfel, putreziciunea statelor capitaliste, răspândindu-şi puroiul şi microbii în ţările

sănătoase ale lumii, va duce la moartea Pământului, dacă aceste organisme bolnave nu vor fi aduse la loialitate şi supunere şi dacă ele nu vor fi determinate să funcţioneze spre binele statelor din întreaga lume.

Trupul omului este constituit în aşa fel încât individul nu poate să funcţioneze eficient fără participarea fiecărei părţi şi a fiecărui organ din anatomia sa. Întrucât într-un stat primitiv şi lipsit de cultură, ca în cazul sălbaticilor din junglă, omul este lipsit de puteri, el trebuie să fie învăţat să-şi coordoneze funcţiile organice prin exerciţiu, educaţie şi o muncă susţinută pusă în slujba unor scopuri determinate. Trebuie să facem observaţia că, pentru a-şi realiza exerciţiul, educaţia şi munca, individul trebuie dirijat din afară. El trebuie să fie adus în situaţia

de a înţelege acest lucru, căci numai după aceea va putea fi făcut să funcţioneze eficient în rolul ce i s-a atribuit.

Principiile individualismului dur, ale determinismului personal, ale bunului plac, ale imaginaţiei şi ale creativităţii personale reprezintă, în cazul maselor potrivnice binelui Marelui Stat, cam acelaşi lucru. Aceste forţe refractare şi rebele nu sunt altceva decât boli care vor duce la lipsa de loialitate, la dezagregarea şi, cu timpul, la prăbuşirea grupului din care face parte individul.

Constituţia omului se pretează uşor şi în profunzime reglării sigure şi precise, din exterior, a tuturor funcţiilor sale, inclusiv a celor ale gândirii, obedienţei şi loialităţii; dacă vrem să creăm un stat mai puternic, toate aceste funcţii trebuie controlate.

În timp ce chirurgului poate să i se pară recomandabilă soluţia amputării unui membru sau a unui organ pentru a salva restul organismului, acest lucru nu este posibil în cadrul naţiunilor luate în întregimea lor. Se constată că un trup lipsit de unele organe funcţionează cu mai puţină eficienţă. Dacă ar fi înlăturată lumea în care muncitorii au fost aruncaţi în sclavie de stupiditatea bolnava şi absurdă a capitaliştilor şi monarhilor, s-ar crea o anumită invaliditate a statelor din întreaga lume. Se constată că, la sfârşitul unui război, cel care a obţinut victoria este nevoit să repună în drepturi populaţia ţării cucerite, căci orice acţiune de depopulare a unei părţi neloiale a lumii poate să aibă urmări grave. Pe de altă parte, dacă ne gândim la atacul unor viruşi sau al unor

bacterii duşmănoase organismului, se vede clar că, în cazul în care microbii nu sunt învinşi, organul sau organismul atacat vor avea de suferit.

În fiecare stat există anumiţi indivizi care acţionează precum viruşii şi microbii: atacând populaţia sau orice grup din sânul populaţiei, ei produc, prin acţiunea lor nocivă, o boală a organului atacat, boală care se răspândeşte apoi în întreg organismul. Alcătuirea omului ca organism autonom şi alcătuirea Statului sau a unei părţi din Stat ca organism politic sunt analoage. Menirea Psihopoliticii este, în prima etapă, aceea de a organiza supunerea şi de a orienta scopurile pe care aceştia trebuie să le urmărească şi, apoi, aceea de a menţine starea de supunere prin anihilarea acţiunilor persoanelor şi personalităţilor

care ar putea să îndrepte grupul spre nesupunere. În naţiunea noastră, unde lucrurile sunt mai bine orânduite şi unde raţiunea domină totul, nu este greu să înlăturăm bacteriile rebele ce ar putea ataca una din entităţile noastre politice. Dar pe câmpul de luptă, în cadrul naţiunilor mai puţin luminate unde statul rus nu deţine încă puterea, nu este la fel de simplu să-i înlături cu totul pe cei cu voinţă proprie. Psihopolitica face posibila înlăturarea acelei părţi a personalităţii individului care, prin însăşi existenţa ei, face ravagii atât în constituţia respectivei persoane cât şi în aceea a grupului din care aceasta face parte.

Dacă animalul om ar fi lăsat să trăiască netulburat de propaganda contrarevoluţionară şi să acţioneze sub

îndrumarea bine planificată a Statului, omul nu ar da decât puţine semne de boală, iar Statul nu s-ar îmbolnăvi niciodată. Dar când individul este tulburat de o propagandă conflictuală, când el devine efectul activităţilor revoluţionare, când i se îngăduie să nutrească gânduri critice chiar şi la adresa Statului, când i se permite să se îndoiască de cei în a căror grijă se află, organismul său suferă. La această suferinţă se adaugă cea a inimii şi a altor părţi din organismul său. Este un principiu atât de bine verificat încât, ori de câte ori un om este bolnav, dacă am cerceta lucrurile mai în adâncime, am descoperi o loialitate greşit orientată şi o lipsă de supunere faţă de grupul din care bolnavul face parte.

Unii cercetători s-au lansat în chip nesăbuit într-o călătorie spirituală de tipul

„Alice în ţara minunilor” spre ceea ce ei numesc „subconştient” sau „inconştient”; aceştia, sub masca psihoterapiei, încearcă să vindece organele bolnave, dar rezultatele lor sunt cu totul lipsite de succes. O asemenea abordare nu are nicio putere. Când, în Rusia, s-a descoperit hipnotismul, s-a observat că e de ajuns să comanzi individului lipsit de rezistenţă psihică să se simtă bine pentru ca, în multe cazuri, acest lucru să se şi întâmple. Partea slabă a hipnotismului era aceea că mulţi indivizi nu erau receptivi la acţiunea lui; din acest motiv hipnotismul a trebuit să fie ameliorat în sensul creşterii sugestibilităţii indivizilor care nu puteau fi abordaţi într-un alt mod. Orice naţiune a trăit experienţa însănătoşirii sale, ca organism integral, atunci când s-a acţionat cu suficientă putere

împotriva grupului lipsit de ataşament. După cum, prin hipnotism, orice organ poate fi adus la o stare de mai mare supunere şi ascultare, tot astfel orice grup politic poate fi adus la o mai mare ascultare şi supunere dacă, în acest scop, se foloseşte destulă forţă, lotuşi, forţa duce adesea la distrugere şi uneori nu-ţi poţi realiza scopurile propuse folosind o prea mare presiune asupra maselor. Este necesar, deci, să aducem indivizii pe un anumit făgaş împotriva dorinţei lor de a se supune.

După cum este un adevăr recunoscut că omul trebuie să se adapteze mediului, tot astfel, cu trecerea timpului, oamenii recunosc din ce în ce mai mult că până şi corpului omului i se poate comanda să se însănătoşească.

Constituţia omului îl face să fie foarte

adaptabil la reorientarea ataşamentelor proprii fiinţei sale. Când aceste ataşamente nu pot fi acceptate de constituţia individului ca, de exemplu, ataşamentul faţă de mica burghezie, faţă de sistemul capitalist, faţă de ideile antiruseşti, corpul individului este foarte receptiv la boală; aşa se explică epidemiile de tot felul, nevrozele, tulburările şi stările confuzionale din sânul maselor în Statele Unite şi în celelalte ţâri capitaliste. Aici ataşamentul muncitorului este greşit şi impropriu orientat, ceea ce îi provoacă boala. Pentru a-l salva şi pentru a-l orienta corect spre ţelul lui de făurire a unui Stat superior, este absolut necesar să-l ajutăm să-şi îndrepte ataşamentul în direcţia cea bună. Scopul şi direcţia Psihopoliticii pot fi clar înţelese dacă ne gândim că, în capitalism, ataşamentele

muncitorilor sunt abătute de la calea lor firească şi că supunerea lor este urmărită cu mare insistenţă de indivizi ce nu le vor binele; dar aceşti indivizi sunt puţini chiar şi în ţările capitaliste.

Pentru a-i ajuta pe muncitori într-o asemenea situaţie grea este necesar să eliminăm, printr-o propagandă generală, prin alte mijloace şi prin propria lor cooperare, bunul plac al liderilor pervertiţi. Este necesar, de asemenea, să-i îndoctrinăm pe cei din straturile educate, propagând în rândurile lor tezele şi principiile cooperării cu mediul social; în acest fel li se va asigura muncitorilor o conducere mai puţin denaturată şi o cooperare mai bună cu ideile şi idealurile statului comunist.

Tehnologiile Psihopoliticii sunt îndreptate spre acest scop.

3.

Omul ca organism economic

Omul are anumite dorinţe şi nevoi care sunt fireşti pentru existenţa sa ca şi pentru existenţa oricărui animal. Dar Omul are particularitatea că le exagerează dincolo de graniţele raţiunii. Acest lucru este evident dacă urmărim dezvoltarea claselor înstărite, a grupurilor pseudointelectuale, a micii burghezii, a capitalismului şi a altor racile ca acestea.

S-a spus, pe bună dreptate, că 10% din viaţa omului este legată de politică şi 90% de problemele economice. Fără hrană, omul moare. Fără îmbrăcăminte, el îngheaţă. Fără adăpost şi fără arme, el este o pradă uşoară pentru lupii flămânzi. Dobândirea de bunuri suficiente pentru acoperirea acestor necesităţi de hrană, îmbrăcăminte şi

adăpost este dreptul firesc al oricărui membru dintr-un stat luminat. Excesul acestor bunuri aduce după sine nelinişte şi tulburare. Existenţa articolelelor de lux, ca şi crearea şi stimularea artificială a poftelor de tot felul, aşa cum se face prin reclamele capitaliste, duc, în mod sigur, la accentuarea unor caracteristici mai puţin pozitive ale Omului.

Omul este un organism economic deoarece, pentru a putea trăi, el are nevoie de o anumită cantitate de hrană, de o anumită cantitate de apă şi de o anumită cantitate de căldură. Când are mai multă hrană decât poate să mănânce şi mai multă îmbrăcăminte decât îi trebuie pentru a-şi proteja trupul, el intră într-o stare de lenevie care-i toceşte spiritul şi conştiinţa, făcându-l să cadă pradă greutăţilor pe care,

într-o stare mai puţin rea, ar fi Putut să le prevadă şi să le evite. Aşa apare lăcomia, care este o Primejdie pentru Om.

Situaţia este aceeaşi şi în cazul grupului. Când un grup de oameni achiziţionează prea multe bunuri, conştiinţa existenţei propriilor semeni şi a mediului social se reduce, iar eficienţa grupului se pierde.

Menţinerea unui echilibru între lăcomie şi necesitate este o problemă a ştiinţei economiei şi reprezintă un subiect de studiu şi o preocupare importantă a statului comunist.

Dorinţa şi necesitatea reprezintă stări de spirit. Oamenii pot fi educaţi să dorească şi să ceară mai mult decât ar putea obţine vreodată, şi aceşti oameni sunt nefericiţi. Cele mai multe dintre caracteristicile duşmănoase ale capitaliştilor vin din

lăcomia acestora. Capitalistul îl exploatează pe muncitor cu mult mai mult decât i-ar fi necesar lui, în calitate de capitalist.

Într-o ţară în care echilibrul economic nu este controlat, poftele individului sunt stimulate în mod nejustificat prin tot felul de îndemnuri atrăgătoare şi pline de fantezie; de aici rezultă un fel de nebunie, fiecare individ fiind îndemnat şi convins să posede mai mult decât poate să folosească şi să pună stăpânire pe toate aceste bunuri chiar şi în dauna semenilor săi.

În echilibrele economice există şi celălalt aspect. O privaţiune prea mare şi prea îndelungată poate să nască dorinţe nesănătoase care, dacă nu sunt stăvilite, pot să-l facă pe individ să acumuleze mai mult decât poate să folosească. Deci, chiar şi sărăcia, cultivată cu atâta grijă în statele

capitaliste, poate aduce după sine un dezechilibru în achiziţionarea bunurilor. După cum vidul atrage materia, într-o ţară în care privaţiunea impusă maselor este tolerată şi unde dorinţele sunt stimulate în mod artificial, necesitatea se transformă în lăcomie; în aceste state exploatarea celor mulţi în beneficiul celor puţini apare cu uşurinţă.

Dacă, prin tehnologiile Psihopoliticii, această lăcomie excesivă a celor puţini ar fi domolită, muncitorul ar fi liber să-şi caute un echilibru economic mai firesc.

Avem de-a face aici cu două extreme. Fiecare dintre ele prezintă un fel de demenţă. Dacă vrem să creăm o stare de demenţă i să aducem un individ la dezechilibru mental, nu trebuie decât să-l îmbuibăm dându-i prea multe bunuri sau să-

l lipsim cu totul de ele pe o perioadă de timp ce depăşeşte puterea sa de a rezista. Un exemplu simplu este alternarea, într-o încăpere, a unei presiuni prea joase cu o presiune prea ridicată; acesta este un excelent procedeu psihopolitic. Prin variaţia rapidă a presiunii se produce o stare de haos în care voinţa individuală nu mai poate acţiona şi în care, prin forţa lucrurilor, alte voinţe îşi vor asuma controlul.

În esenţă, la scara unei ţări întregi, în scopul de a conduce naţiunea şi de a exercita controlul asupra ei, trebuie să-i înlăturăm, prin orice mijloace, pe cei nesăţioşi de bunuri, după care trebuie să creăm şi să întreţinem, în sânul maselor, o stare de semiprivaţiune. Pentru a anula voinţa individuală, trebuie să se întreţină în mase o continuă speranţă de prosperitate,

ca şi multe vise de belşug şi bunăstare, această speranţă trebuind să fie contracarată de realitatea lipsurilor şi de continua ameninţare cu pierderea tuturor mijloacelor economice în cazul lipsei de loialitate faţă de Stat.

Într-o ţară aflată în plin proces de cucerire, cum este America, în cadrul unei politici lente şi ascunse, pentru a ne atinge scopul de a exercita un control din ce în ce mai mare asupra voinţelor individuale, nu trebuie să facem altceva decât să profităm de ciclurile de avânt economic şi de cădere, inerente statelor capitaliste. Pentru noi, perioada de avânt economic este la fel de avantajoasă ca şi aceea de cădere, căci, în timp de prosperitate, nu trebuie decât să continuăm să scoatem în evidenţă bogăţia pe care această perioadă o oferă puţinilor

săi aleşi; în acest fel îi vom îndepărta pe aceştia de la controlul Statului. În timpul depresiunii economice, nu trebuie decât să arătăm că această stare a apărut ca rezultat al lăcomiei câtorva oameni şi al incompetenţei politicii generale a conducătorilor ţării. Mânuirea propagandei economice nu-i este proprie sferei Psihopoliticii, dar psihopoliticianul trebuie să înţeleagă măsurile economice şi obiectivele comuniste legate de ele.

Masele trebuie să ajungă să creadă că numai impozitarea excesivă a celor bogaţi poate să le uşureze de „povara claselor avute” şi să fie aduse în starea de a accepta o măsură ca aceea a impozitului pe venit, principiu marxist strecurat pe nesimţite, în 1909, în legislaţia capitalistă a Statelor Unite. Şi asta s-a întâmplat cu toate că

legea de bază a Statelor Unite interzicea un asemenea lucru şi cu toate că, pe acea vreme, Comunismul nu avea în America decât puţini ani de activitate. Dacă un succes atât de mare ca legea impozitării venitului ar fi fost urmat şi de altele la fel de însemnate, Statele Unite şi nu Rusia ar fi devenit primul stat comunist din lume. Dar vitalitatea şi bunul simţ al popoarelor ruse a învins. S-ar putea ca Statele Unite să nu devină în întregime comuniste decât după mijlocul secolului, dar când acest lucru se va împlini, el se va datora modului nostru superior de a înţelege problemele economice şi psihopolitice.

Agentul comunist, specializat în economie, are drept sarcină să corupă personalul agenţiilor de impozitare pentru a crea cât mai multă dezordine şi haos. O altă

sarcină a sa este aceea de a determina adoptarea unor legi favorabile scopurilor noastre. Aceste sarcini trebuie lăsate în grija sa. Operatorul psihopolitic joacă, în acest scenariu, un rol diferit. Cei bogaţi, specialiştii în finanţe, cei bine informaţi în problemele guvernamentale sunt ţintele speciale, individuale ale psihopoliticianului. Rolul lui este acela de a lua puterea din mâinile persoanelor care ar putea să împiedice sau să compromită programele economice comuniste. Fiecare om bogat, fiecare om de stat, fiecare persoană bine informată şi competentă din guvern trebuie să aibă lângă sine, în chip de confident de încredere, un operator psihopolitic.

Familiile acestor persoane sunt adeseori dereglate din pricina lenei şi a lăcomiei şi acest fapt trebuie speculat şi chiar creat.

Sănătatea normală şi extravaganţa unui fiu de bogătaş trebuie să fie tulburate şi degradate, fiind etichetate apoi ca nevroze, după care, prin administrarea de droguri sau prin violenţă, ele pot duce la criminalitate sau nebunie. Acest fapt va aduce pe cineva din mişcarea de „însănătoşire mentală” în contact confidenţial cu familia şi din acest moment contactul realizat va fi speculat la maximum.

Comunismul are cele mai mari şanse de reuşită dacă pe lângă fiecare om bogat sau influent s-ar putea plasa un operator psihopolitic, o autoritate necontestată în domeniul „însănătoşirii mentale” care, prin sfatul său sau prin intermediul soţiei sau fiicei omului bogat sau influent, va putea, expunându-şi opiniile, să ducă o politică

optimă menită să tulbure sau să deregleze economia ţării. Când vine momentul, omul bogat sau influent poate fi înlăturat pentru totdeauna, administrându-i-se un drog sau un tratament adecvat care să ducă la dispariţia sa într-un sanatoriu, ca pacient, sau la moarte prin sinucidere.

Plasat în apropierea persoanelor puternice ale unei ţări, agentul psihopolitic poate să ghideze şi alte politici, pentru succesul cauzei noastre.

Capitalistul nu cunoaşte definiţia războiului. El crede că războiul este un atac puternic realizat cu ajutorul soldaţilor şi maşinilor. El nu ştie că un război mai eficient, deşi ceva mai lung, se poate duce cu pâine sau, în cazul nostru, cu droguri şi cu priceperea noastră. Capitalistul nu a câştigat niciodată, de fapt, un război.

Psihopoliticianului nu îi va veni greu să-l câştige pe acesta.

4.

Obiectivele Statului cu privire la individ şi mase

După cum la un bolnav, organele, luate fiecare în parte, au ţeluri diferite de restul organismului, tot astfel indivizii şi Statul se îmbolnăvesc atunci când obiectivele lor nu sunt riguros codificate şi îndeplinite.

Există indivizi care, în timpurile mai puţin luminate, l-au făcut pe Om să creadă că ţelurile sale trebuie căutate şi întreţinute de fiecare în parte şi că întreaga năzuinţă a Omului spre lucruri superioare izvorăşte din Libertate. Trebuie să ne aducem aminte că popoarele care au adoptat această filosofie sunt şi cele care au întreţinut în Om mitul existenţei spirituale.

Toate ţelurile au la originea lor constrângerea. Viaţa este o continuă

evadare. Fără forţă şi ameninţare nu poate exista strădania necesară pentru realizarea unei năzuinţe. Fără suferinţă nu poate exista dorinţa de a scăpa de suferinţă. Fără ameninţarea pedepsei nu se poate obţine nimic. Fără constrângere şi autoritate nu se poate realiza o disciplină a funcţiilor trupului. Fără un control riguros şi direct, obiectivele Statului nu pot fi îndeplinite.

Obiectivele Statului trebuie să fie formulate de către Stat în sensul realizării supunerii indivizilor din interiorul Statului şi al obţinerii acordului lor. Un Stat în care nu există obiective astfel formulate este un Stat bolnav. Un Stat lipsit de puterea şi de dorinţa imperioasă de a-şi impune obiectivele este un Stat bolnav.

Când Statul comunist emite un ordin şi acest ordin nu este ascultat, urmează

îmbolnăvirea. Acolo unde starea de supunere dispare, masele suferă.

Pentru îndeplinirea obiectivelor Statului este nevoie de devotament şi de supunere. Când un obiectiv al Statului este supus interpretărilor, se descoperă, cu siguranţă, că undeva a intervenit o voinţă proprie, lăcomia, lenea, individualismul acerb sau o iniţiativă egoistă. Se va vedea că această nerealizare a obiectivelor Starului se datorează unei persoane a cărei lipsă de ataşament şi de supunere este rezultatul direct al propriului său dezacord cu viaţa.

Nu este întotdeauna necesar să eliminăm individul. Stă în putinţa noastră să eliminăm tendinţele sale de a-şi afirma propria voinţă în problemele privitoare la îmbunătăţirea obiectivelor şi realizărilor societăţii. Tehnologiile Psihopoliticii sunt

progresive; pe scara pe care sunt înşiruite, se porneşte de la un punct situat deasupra celui corespunzător eliminării individului însuşi şi se ajunge la un proces în care se elimină doar tendinţele ce generează lipsa sa de cooperare.

Nu este de ajuns ca Statul să-şi fixeze nişte obiective. Aceste obiective, odată prezentate, trebuie duse la îndeplinire, iar realizarea lor depinde de ataşamentul şi de supunerea muncitorilor. Angajaţi în majoritatea lor în tot felul de munci grele, muncitorii n-au timp de pierdut cu speculaţiile, ceea ce constituie un lucru bun. Dar, din nefericire, există deasupra lor, într-o poziţie sau alta, tot felul de şefi, şi unii dintre ei, în lipsa muncii fizice, pot avea destul timp liber pentru a ajunge să se comporte cu o anumită independenţă şi

lipsă de ataşament.

Psihopolitica corectează această tendinţă spre lipsa de ataşament ori de câte ori ea depăşeşte obişnuita putere de convingere a celor care, pe scară ierarhică, se găsesc imediat deasupra persoanei în discuţie.

5.

O analiză a loialităţii

Dat fiind că loialitatea este foarte importantă pentru structura economică şi socială a Statului, ea trebuie analizată mai în detaliu.

În sfera Psihopoliticii, loialitatea înseamnă, pur şi simplu, „aliniere”, adică încadrare. Mai exact, încadrarea în ţelurile statului comunist. Lipsa de loialitate înseamnă lipsă de aliniere, neîncadrare şi, în sens mai larg, neîncadrare în obiectivele statului comunist. Dacă ne gândim că obiectivele statului comunist urmăresc binele maselor, ne putem da seama că lipsa loialităţii, ca termen, poate implica ideea de neîncadrare democratică. Loialitatea faţă de persoanele ce nu şi-au însuşit doctrina comunistă este, în mod clar, o aliniere

greşită.

Măsurile împotriva lipsei de loialitate sunt conţinute în întregime în principiile de încadrare. Când un individ dă dovadă de lipsă de loialitate, trebuie să facem ca scopurile sale să fie aliniate la obiectivele comunismului, şi se va vedea cum multe lucruri negative din existenţa lui de dinainte vor dispărea.

Inima sau rinichii aflaţi în stare de revoltă împotriva restului organismului sunt organe neloiale faţă de rest. Pentru ca inima şi rinichii să se vindece, este necesar ca activităţile lor să fie încadrate în funcţionarea restului organismului.

Tehnologiile Psihopoliticii demonstrează aplicabilitatea acestui principiu. Un şoc electric moderat poate să ducă, şi chiar duce, la restabilirea cooperării organului

aflat în revoltă. De fapt, realinierea părţii neloiale a corpului este realizată mai mult de acest şoc şi de caracterul punitiv al operaţiei chirurgicale decât de operaţia în sine. Ceea ce face ca un organ neloial să-şi îndrepte din nou atenţia spre sprijinul întregului organism nu este atât valoarea terapeutică a razelor X, cât procesul în sine de bombardare cu aceste raze. Chiar dacă şocul electric nu are o valoare terapeutică în stare să-l facă pe om mai sănătos, se consideră însă, pe bună dreptate, că valoarea sa punitivă va crea, în pacient, o atitudine de mai mare cooperare. Operaţia pe creier nu se bucură de date statistice care să o recomande pentru altceva decât pentru îndepărtarea personalităţii individuale din calea organelor cărora aceasta nu le permite să coopereze. Aceste

două metode, puse la punct în Rusia, nu au avut niciodată pretenţia de a schimba starea de sănătate a omului. Ele sunt eficiente şi utile atunci când se pune problema introducerii în personalitatea cuiva a unui mecanism de pedepsire adecvat, cu scopul de a o face să se oprească din drumul şi din direcţia egotistă pe care a pornit-o trupul însuşi. Violenţa şocului electric şi chirurgia pe creier sunt utile în supunerea personalităţii recalcitrante, care reprezintă piedica cea mai importantă ce stă în calea maselor sau Statului. Uneori se constată că îndepărtarea personalităţii recalcitrante, prin şoc electric şi operaţie chirurgicală, permite refacerea şi restabilirea organelor pe care această personalitate le adusese în stare de revoltă. Folosirea eficientă a şocului electric şi a

operaţiilor pe creier este demonstrată clar prin faptul că un Stat bine reglementat este alcătuit din organisme şi nu din personalităţi.

În prima sa fază, schimbarea loialităţii constă în eradicarea loialităţii existente. Acest lucru poate fi realizat pe una sau două căi. Prima cale constă în a demonstra că ataşamentele existente au dus la situaţii primejdioase din punct de vedere fizic, precum la închisoare, la nerecunoaşterea meritelor, la constrângere sau la privaţiuni de tot felul; a doua cale constă în a eradica însăşi personalitatea individului.

Prima se realizează printr-o perseverentă şi continuă îndoctrinare a individului în credinţa că ataşamentele sale de dinainte au fost îndreptate spre o ţintă lipsită de valoare. Una dintre cele mai

eficiente metode prin care se poate susţine aceasta este crearea unor circumstanţe negative, provocate aparent tocmai de ţinta spre care se îndreptase înainte loialitatea individului în cauză, ceea ce face să se nască în fiinţa sa o stare de respingere. O parte integrantă a procedeului este crearea în individ a unei stări de spirit speciale, realizată prin privarea sa de libertate şi prin furnizarea unor probe falsificate, menite să demonstreze că pricina detenţiei sale este tocmai ţinta greşită spre care se îndreptase înainte ataşamentul său. O altă parte a aceleiaşi metode constă în defăimarea şi degradarea celui a cărui loialitate trebuie schimbată, în faţa celor ce reprezintă ţinta loialităţii sale (ca, de exemplu, în faţa superiorilor sau a conducerii), în aşa fel încât, cu timpul, aceştia să-şi facă despre el

o părere proastă, să-l respingă şi, în cele din urmă, să-l convingă prin comportamentul lor că loialitatea sa a fost prost plasată. Acestea sunt metode de lucru mai moderate, dar ele s-au dovedit deosebit de eficiente. Cel mai mare dezavantaj în utilizarea lor este acela că fabricarea de probe false necesită timp şi concentrare din partea operatorului psihopolitic.

În cazurile de urgenţă, care sunt multe, se poate recurge la modificarea personalităţii individului, prin şoc electric, operaţii chirurgicale, constrângere, privaţiuni de tot felul şi, mai ales, apelându-se la implantare şi la tehnologiile de neohipnotism care reprezintă cea mai bună tehnică din Psihopolitică. Acest tratament de constrângere trebuie să cuprindă, în prima sa fază, o acţiune de defăimare a

vechii loialităţi, după care urmează, în faza a doua, acţiunea de implantare a celei noi. Un operator psihopolitic, competent şi experimentat, folosind tehnologiile psihopolitice şi lucrând în cele mai bune condiţii, poate să schimbe loialitatea unui individ atât de bine încât nici chiar prietenii lui să nu aibă vreo bănuială că s-a produs o schimbare. Acest lucru reclamă însă mult mai multă fineţe. Neohipnotismul în masă poate să ducă la aproximativ aceleaşi rezultate, dacă este condus de un observator psihopolitic cu experienţă. Scopul final al unui asemenea procedeu ar putea fi schimbarea loialităţii unei naţiuni întregi într-o perioadă de timp scurtă, prin utilizarea neohipnotismului în masă, lucru care a fost realizat, în mod eficient, în unele state din Rusia.

S-a demonstrat că loialitatea este lipsită de acea caracteristică mitică cunoscută sub numele de calitate spirituală. Loialitatea este, în întregime, un lucru ce ţine de o dependenţă, economică sau mentală. Ea poate fi schimbată prin cele mai brutale implementări. Observând ce se întâmplă cu muncitorii din fabrici şi de pe ogoare, vedem că ei se ataşează uşor de şeful lor sau de vreo femeie, pentru ca apoi, la fel de uşor, să-i părăsească, înlocuindu-i cu alte persoane şi, totodată, respingând persoanele spre care îşi îndreptaseră ataşamentul mai înainte. Starea de nesiguranţă în care se află masele în ţările capitaliste face ca asemenea lucruri să se întâmple mai des decât într-un stat luminat cum este Rusia. În statele capitaliste, dependenţele sunt atât de marcate de

laşitate, dorinţele şi privaţiunile atât de exagerate, încât loialitatea este cu totul lipsită de fundament etic; ea există doar legată de ideea de dependenţă, de constrângere sau de cerere.

Din fericire, Comunismul se apropie foarte mult de o stare de spirit ideală; iată de ce schimbarea loialităţii se face oarecum mai uşor, mai ales că toate celelalte filosofii existente şi practicate astăzi pe pământ sunt, în comparaţie cu filosofia comunistă, degradate şi pervertite. Agentul psihopolitic lucrează în siguranţă, pentru că ştie că poate schimba loialitatea unui individ, aducând-o la un nivel mai apropiat de cel ideal, apelând doar la raţiune, şi că de diferitele metode ale psihologiei psihopolitice are nevoie numai în cazurile urgente. Orice om care nu poate fi convins

de argumentele comuniste trebuie considerat ca fiind nesănătos din punct de vedere mental şi, în acest caz, folosirea tehnicilor demenţei pentru necomunişti este pe deplin justificată.

Pentru a realiza schimbarea loialităţii este nevoie ca, mai întâi, să stabilim care sunt loialităţile pe care le împărtăşeşte individul în cauză. Sarcina devine foarte uşoară, dat fiind că statele capitaliste şi fasciste nu sunt prea sigure de ataşamentul subiecţilor lor. Aşa stând lucrurile, s-ar putea să descoperim că loialitatea „subiecţilor” (adică a oricărei persoane asupra căreia urmează să se aplice tehnologia Psihopoliticii) este prea slabă pentru a necesita eradicarea. În general, pentru ca un individ să-şi îndrepte loialitatea spre statul rus, este de ajuns să

duci o muncă de convingere, folosind logica şi argumentele, deosebit de raţionale, ce pledează în favoarea comunismului. Nu trebuie să consumăm prea mult timp cu fiecare individ în parte, timpul acordat fiecăruia fiind determinat de importanţa „subiectului”; dacă propaganda comunistă dă greş, trebuie să se apeleze la constrângerea emoţională, la şocuri electrice sau la chirurgia pe creier. Dacă e vorba de o persoană foarte importantă, va fi poate nevoie să se folosească unele tehnologii psihopolitice mai delicate, dar în aşa fel încât atât persoana în cauză cât şi cei din jurul său să nu-şi poată da seama de operaţie. În acest caz se face o implantaţie, cu valoare maximă de constrângere şi comandă. Pentru realizarea unei asemenea implantaţii se folosesc cei mai competenţi

operatori psihopolitici, căci o treabă prost făcută ar putea să scoată la lumină operaţia de transformare a proceselor mentale la care este supus subiectul. În cazul unei persoane importante, dacă există vreo îndoială cu privire la succesul operaţiei, este cu mult mai recomandabil să se aleagă ca ţintă psihopolitică nişte oameni apropiaţi de personalitatea în cauză şi de care aceasta este legată afectiv. În mod normal, soţia şi copiii săi reprezintă cele mai bune ţinte şi asupra lor se poate lucra fără nicio reţinere. Pentru asigurarea loialităţii unei persoane foarte importante, trebuie să plasăm în imediata sa apropiere un susţinător permanent al cauzei noastre care, prin relaţii sexuale sau familiale, să acţioneze întotdeauna în slujba comunismului. S-ar putea să nu fie necesar

să facem din soţia şi din copiii săi nişte comunişti, după cum s-ar putea dovedi şi că această metodă este eficientă. În cele mai multe cazuri însă, un asemenea lucru nu este cu putinţă.

În epoca noastră modernă şi în cadrul realităţii psihopolitice este foarte uşor să provoci o stare de nevroză severă sau de dezechilibru mental soţiei sau copiilor, prin folosirea diferitelor droguri; în acest fel, cu aprobarea deplină a respectivei persoane importante, a conducerii statului sau a biroului în care lucrează aceasta, bolnavul este trecut în mâinile unui operator psihopolitic.

Acesta, în laboratorul său propriu, fără nicio restricţie şi fără teama, va fi investigat sau controlat, poate, folosind şocul electric, operaţia chirurgicală, atacul sexual,

drogurile sau alte metode eficiente, să degradeze sau să schimbe complet personalitatea acelui membru al familiei şi să facă din acesta un subiect adus în stare de sclavie prin Psihopolitică. Acesta, la o comandă sau la un semnal, va comite acţiuni imorale, discreditând persoana importantă înrudită, sau, la un nivel mai subtil, îi va cere acelei persoane importante să ia anumite măsuri ce, bineînţeles, vor fi dictate de operatorul psihopolitic.

De obicei, atunci când Partidul nu este cu adevărat interesat de activitatea sau de deciziile unei persoane importante, ci doar doreşte să o îndepărteze de orice acţiune eficientă, atenţia pe care i-o acordă agentul psihopolitic nu trebuie să fie atât de mare; este de ajuns ca persoana în cauză să fie dată pe mâinile unui simplu practician mai

puţin calificat care, fiind format de agenţii psihopolitici, va şti să-i pună tot felul de piedici.

În cazul în care loialitatea individului nu poate fi schimbată şi când opiniile, capacitatea şi eficienţa sa stau, în mod evident, în calea realizării ţelurilor comuniste, cel mai bun lucru este să i se inducă, prin orice mijloc aflat la îndemână, o nevroză moderată. Şi apoi, vorbindu-i-se cu abilitate despre dezechilibrul său mental, să fie determinat să se sinucidă, sau să i se provoace moartea, în aşa fel încât decesul său să semene cu o sinucidere. Lucrând cu multă dibăcie, operatorii psihopolitici au rezolvat asemenea situaţii, de zeci de mii de ori, atât în interiorul Rusiei cât şi în afara ei.

Conform unui principiu bine stabilit al

Psihopoliticii, persoana care urmează să fie distrusă trebuie, mai întâi, în mod direct sau indirect, stigmatizată ca fiind dezechilibrată mental. Ea trebuie pusă în contact cu operatorii psihopolitici sau cu oamenii formaţi de aceştia, care vor face, în jurul acelui dezechilibru mental, cât mai mult zgomot şi publicitate. Reputaţia persoanei în cauză este pecetluită, iar acel stigmat al nebuniei trebuie întreţinut cu grijă prin diferite acte iraţionale – ale sale sau ale celor aflaţi în imediata sa apropiere. Această activitate poate fi considerată ca o distrugere parţială a vechii sale „alinieri"; dacă distrugerea este dusă până la capăt, dezlegarea individului de toate vechile sale ataşamente, greşit orientate, poate fi considerată completă şi se poate trece, în deplină siguranţă, la inducerea unor

ataşamente noi.

Provocând dezechilibrul mental sau sinuciderea soţiei unui personaj politic important, se creează în psihicul acestuia o dereglare suficient de mare pentru a-i schimba atitudinea. Această acţiune, continuată cu perseverenţă sau ajutată prin implantare psihopolitică, poate să marcheze începutul reconstruirii unor ataşamente noi, orientate, de această dată, într-o direcţie mai bună şi mai corectă.

Un alt argument care pledează pentru realizarea activităţilor psihopolitice, prin inducerea stării de dezechilibru mental, este acela că bolile mentale sunt privite cu un fel de dispreţ şi că orice vine în contact cu ele este tratat cu superficialitate. Din aceste motive, un operator psihopolitic, ce lucrează pe lângă o persoană bolnavă

psihic, poate să respingă şi să dezaprobe orice acuzaţie ce i se aduce, demonstrând că familia respectivului bolnav este atinsă de nebunie. Această metodă este uimitor de eficientă în ţările capitaliste, unde bolile mentale provoacă o asemenea teamă încât nimeni nici măcar nu se gândeşte să facă investigaţii privitoare la ele. Propaganda psihopolitică lucrează constant şi trebuie să lucreze constant pentru a întări şi a menţine o aură de mister în jurul bolilor mentale; ea trebuie să mărească groaza şi deznădejdea provocate de aceste boli, pentru a putea explica măsurile neterapeutice luate împotriva celui bolnav. În ţările capitaliste, în mod special, o persoană dezechilibrată nervos este lipsită de drepturi în faţa legii. Nicio persoană dezechilibrată mental nu poate depune mărturie în faţa instanţelor.

Procedând în felul acesta, în faţa noastră se deschide un drum minunat, pe care putem merge spre a ajunge la ţintă şi a ne împlini destinul.

Convingând lumea că sănătatea psihică a unei persoane este pusă sub semnul întrebării, putem discredita şi anihila, fără greutate, toate planurile şi activităţile acesteia. Demonstrând demenţa unui grup sau a unui guvern, putem face ca poporul respectiv să nu le recunoască. Amplificând mereu reacţia umană generală faţă bolile mentale, prin continua menţinere a subiectului demenţei în atenţia opiniei publice şi prin utilizarea acestei reacţii pentru a crea repulsia populaţiei faţă de conducătorii săi, putem suspenda orice guvern şi putem pune capăt oricărei mişcări.

Este important de ştiut că toate aceste acţiuni trebuie făcute cu cât mai multă abilitate. Una dintre primele şi cele mai importante misiuni ale psihopoliticianului este să facă în aşa fel încât atacarea comunismului să devină sinonimă cu nebunia. Definiţia nebunului, şi anume aceea a paranoicului, trebuie să ajungă să fie următoarea: „Paranoicul este cel care crede că este atacat de comunişti”. În felul acesta, pe dată, orice suport al celui ce atacă comunismul se va prăbuşi şi va pieri.

În loc ca liderii naţionali să fie executaţi, se va proceda la eliminarea acestora prin sinucidere, în circumstanţe care să pună cauza morţii lor sub semnul întrebării. În felul acesta putem să îndepărtăm orice opoziţie faţă de extinderea comunismului în lume şi să facem ca masele care ar vrea să

ni se împotrivească să rămână fără conducător; în starea de haos şi derută pe care o vom crea, vom putea proceda cu mare uşurinţă la implantarea doctrinelor, clare şi pline de forţă, ale comunismului.

Acţiunile noastre de atac prin metode psihopolitice trebuie să fie conduse cu atâta abilitate şi în aşa fel încât ele să nu poată fi înţelese nici de persoanele particulare şi nici de oficialităţi care, în majoritate, nu sunt înzestrate cu prea multă minte; lucrând tot timpul sub steagul autorităţii şi spunând mereu că principiile psihoterapiei sunt prea complicate pentru a fi înţelese de nespecialişti, putem săvârşi o adevărată revoluţie, fără ca populaţia să aibă vreo bănuială înainte ca această revoluţie să fi devenit un fapt împlinit.

Dat fiind că nebunia reprezintă un

maximum de dereglare, ea Poate fi considerată ca o armă de maximă eficienţă pentru retezarea ataşamentelor individului faţă de unii lideri şi faţă de vechea orânduire socială. Iată de ce este de cea mai mare importanţă ca agenţii psihopolitici să se infiltreze în mijlocul naţiunii pe care vrem să o cucerim, ocupând un loc influent printre cei ce lucrează în domeniul sănătăţii. De pe această poziţie, ei trebuie să exercite o continuă presiune asupra populaţiei şi asupra guvernului, până când are loc cucerirea. Acesta este însuşi obiectul şi scopul Psihopoliticii.

În reconstruirea ataşamentelor, trebuie să avem un control asupra valorilor lor. La om, ca şi la orice animal, primul ataşament este acela faţă de sine însuşi. Acest ataşament poate fi distrus, demonstrându-i-

se că greşeşte, că nu-şi aminteşte tot felul de lucruri, că în foarte multe situaţii nu poate să acţioneze şi că, prin urmare, nu trebuie să aibă încredere în sine însuşi. Cel de-al doilea ataşament al omului este cel faţă de familie, faţă de părinţi, de fraţi şi de surori. Acest ataşament poate fi distrus făcând ca membrii familiei să nu depindă, din punct de vedere economic, unii de alţii, minimalizând valoarea căsătoriei, uşurând formalităţile legate de divorţ şi făcând în aşa fel încât, ori de câte ori e cu putinţă, copiii să fie crescuţi de către stat. Următorul ataşament al omului este îndreptat spre prieteni şi spre mediul înconjurător. Acest ataşament poate fi distrus subminându-i-se încrederea în prieteni şi raportându-i-se tot felul de declaraţii false, ce-i sunt prezentate ca fiind

făcute, despre el, de prieteni sau de diferite autorităţi din oraş sau din sat. Urmează ataşamentul faţă de Stat care, ţinând seama de obiectivele comunismului, este singurul ataşament ce trebuie să existe după ce Statul a devenit un stat comunist. Pentru a distruge ataşamentul faţă de statul capitalist, se vor pune în aplicare toate felurile de interdicţii legate de viaţa tineretului; în acest fel, tinerii vor fi lipsiţi de drepturi în statul capitalist şi, prin promisiuni într-o viaţă mai bună în comunism, li se va câştiga ataşamentul faţă de mişcarea comunistă.

Refuzând oamenilor dintr-o ţară capitalistă accesul uşor la justiţie, declanşând şi sprijinind propaganda de distrugere a căminului, creând şi susţinând continua delincventă juvenilă, impunând tot

felul de practici menite să-l despartă pe copil de Stat, se va crea, până la urmă, starea de haos necesară comunismului.

Sub masca atrăgătoare a acordării de ajutor, legile dure privitoare la munca copiilor reprezintă cele mai bune mijloace pentru a le refuza acestora orice drept în societate. Refuzându-li-se plata corectă, obligându-i să se afle într-o stare nedorită de dependenţă faţă de părinţi, făcând în aşa fel ca părinţii să fie stresaţi, tot timpul, din pricina lipsei banilor, copiii pot fi îndemnaţi să se revolte încă din adolescenţă. De aici se va naşte delincvenţa.

Făcând ca drogurile de tot felul să fie uşor accesibile, dând adolescenţilor alcool, lăudându-i pentru nebuniile lor, stimulându-le instinctele spre lecturi pornografice şi făcând reclamă diferitelor practici erotice,

aşa cum sunt gândite de Sexpol, operatorul psihopolitic poate să creeze starea necesară de haos, trândăvie şi josnicie, context în care va da, apoi, soluţia capabilă să ofere adolescentului o completă libertate în toate domeniile: Comunismul.

Dacă se va putea, se va prelungi menţinerea sub arme a tineretului peste limita de timp rezonabilă, prin declanşarea de războaie nepopulare şi prin tot felul de alte mijloace, deoarece timpul petrecut în armată reprezintă pentru tânăr, întotdeauna, o piedică în calea proiectelor sale de viaţă, distrugându-i orice speranţă imediată de a lua parte la viaţa civilă a poporului său.

Prin aceste mijloace, patriotismul tinerilor faţă de ţările lor capitaliste va scădea în aşa măsură, încât ei nu vor mai

reprezenta o primejdie ca soldaţi. Dat fiind că pentru realizarea acestui obiectiv poate să fie nevoie de multe zeci de ani, capitaliştii, cu modul lor de a vedea lucrurile pe termen scurt, nu vor înţelege niciodată perspectiva de amploare a obiectivelor noastre.

Dacă am putea ucide mândria naţională şi patriotismul, fie şi numai ale unei singure generaţii, am putea considera că am cucerit ţara. Urmează de aici că trebuie să se facă o propagandă continuă pentru a submina ataşamentul cetăţenilor, mai ales al adolescenţilor, faţă de ţara lor capitalistă.

Rolul operatorului psihopolitic este foarte mare. El poate, de pe poziţia sa de autoritate în problemele privitoare la mintea omenească, să recomande tot felul de măsuri distructive. El poate să

recomande ca părinţii să nu-şi mai controleze în niciun fel copiii, în situaţia optimă, el poate instrui întreaga naţiune în ceea ce priveşte modul cum trebuie să fie trataţi copiii; această instruire va fi făcută în aşa fel încât copiii, lipsiţi de orice control şi de un cămin adevărat, o vor lua razna, fără să considere că ar avea vreo responsabilitate faţă de naţiune sau faţă de ei înşişi.

Înlăturarea ataşamentului tineretului faţă de naţiunea capitalistă pregăteşte terenul favorabil pentru reeducarea sa prin orientarea spre ataşamentul faţă de comunism. Creând şi încurajând pofta de droguri, destrăbălarea sexuală şi libertatea necontrolată, şi prezentându-le tinerilor drept avantaje ale comunismului, vom izbuti cu uşurinţă să-i câştigăm de partea noastră.

În cazul când în grupurile de tineri există lideri puternici, agentul psihopolitic poate să acţioneze în mai multe feluri, folosindu-se de ei sau îndepărtându-i. Dacă liderul vizat, băiat sau fată, urmează să fie folosit, caracterul său trebuie schimbat cu grijă, îndreptându-l spre căi criminale, după care urmează să fie ţinut sub control prin şantaj sau prin alte mijloace. Dacă liderul vizat nu este receptiv la această schimbare, rezistând la toate metodele noastre de convingere, în cazul în care considerăm că ar putea să devină primejdios pentru cauza noastră, nu trebuie să cruţăm niciun efort pentru a îndrepta spre el atenţia autorităţilor şi pentru a-l hărţui în toate felurile, până când ajunge pe mâinile autorităţilor ce se ocupă de tineret. După ce s-a ajuns aici, putem spera că agentul

psihopolitic, în calitatea sa de consilier în problemele legate de copii, va izbuti, în deplina siguranţă pe care i-o oferă închisoarea şi sub acoperământul legii, să-i distrugă sănătatea. Elevii şi studenţii străluciţi, sportivii de performanţă şi conducătorii grupărilor de tineret trebuie trataţi într-unul din aceste două moduri.

În ceea ce priveşte dirijarea activităţilor tribunalelor care se ocupă de delincventa juvenilă, sarcina ce-i revine agentului psihopolitic este foarte uşoară. În ţările capitaliste există, în general, atât de multă nedreptate, încât faptul că se mai adaugă încă puţină trece neobservat. La tribunalele specializate în delincventa juvenilă există întotdeauna persoane cu înclinări mai ciudate, judecători, polițiști sau gardiene. Dacă asemenea oameni nu există, ei pot fi

creaţi. Dându-le pe mână fete şi băieţi, în „siguranţa” pe care o oferă închisoarea sau casa de detenţie, şi apărând la momentul potrivit cu aparate de filmat sau cu martori, vom deţine o armă cu care, la nevoie, vom putea orienta cum vom vrea toate deciziile viitoare ale celor implicaţi.

Cazurile în care sunt implicaţi tinerii trebuie tratate în tribunale în aşa fel încât ele să fie privite, din ce în ce mai mult, nu atât ca încălcări ale legilor cât ca „probleme mentale”; şi asta până când întreaga naţiune va ajunge să se gândească mai mult la „problemele mentale” decât la actele ce ţin de criminalitate. Acest mod de a privi lucrurile va face să se creeze posturi libere peste tot, în tribunale, în birourile de avocatură, în cadrul poliţiei; aceste posturi vor putea fi ocupate de agenţii psihopolitici

care, prin influenţa lor, vor ajunge să fie marii judecători ai ţării şi să aibă în mâinile lor întregul control al criminalităţii, fără ajutorul căreia nu se poate săvârşi niciodată o revoluţie.

Autoritatea agenţilor psihopolitici în problemele privitoare la tineret şi la adulţi întărindu-se, se va ajunge ca ei să fie solicitaţi atât de mult încât, într-o bună zi, chiar şi serviciile militare, recunoscându-le autoritatea în „probleme mentale”, vor vrea să-i folosească la rezolvarea diferitelor lor cazuri; din acest moment, forţele armate ale naţiunii vor încăpea pe mâinile noastre, care vom avea asupra lor o autoritate la fel de mare ca şi când am fi proprii lor comandanţi.

Datorită avantajului nostru de a avea câte un agent experimentat pe lângă fiecare

tehnician sau pe lângă fiecare membru al serviciilor perete militare, ţara, în eventualitatea unor revoluţii, aşa cum s-a întâmplat în Germania în 1918 şi 1919, se va trezi în mâinile comunismului, complet imobilizată de propria ei armată şi forţă navală. Aşadar, problema ataşamentului şi a realinierii sale este, fapt, problema cuceririi duşmanului fără folosirea armelor.

6.

Problema obedienţei

Obedienţa este rezultatul folosirii forţei.

În întreaga istorie a pământului, oriunde ne-am îndrepta privirile, vom descoperi că obedienţa faţă de conducătorii noi vine din faptul că aceşti conducători au dovedit că sunt mai puternici decât cei de dinaintea lor. O populaţie, îngenuncheată şi cucerită prin război, se supune cuceritorului ei. Ea este supusă faţă de cel care a cucerit-o pentru că învingătorul ei a arătat că e capabil de mai multă forţă.

Forţa seamănă cu brutalitatea, pentru că în aceasta din urmă sunt implicate trăsături umane reprezentative şi pentru forţă. Cea mai barbară, mai neînfrânată şi mai brutală folosire a forţei, dacă este dusă până suficient de departe, atrage după sine

obedienţa celui împotriva căruia e îndreptată. Orice individ, supus unei forţe sălbatice un timp îndeajuns de lung, ajunge să accepte orice principiu sau orice ordin.

Forţa se află la antipodul acţiunilor care umanizează. În mintea omului ea este sinonimă cu sălbăticia, cu nelegiuirea, cu brutalitatea şi cu barbaria; e destul să manifeşti faţă de oameni o atitudine inumană pentru ca aceştia să-ţi recunoască puterea.

Oamenii se vor supune oricărei organizaţii care are tăria şi curajul să-şi manifeste faţă de ei cruzimea, sălbăticia, brutalitatea şi lipsa totală de omenie. Această folosire a forţei constituie, în sine, elementul esenţial al măreţiei. Este destul să ne gândim la numeroasele exemple date de marii noştri lideri comunişti care, în

momente de mare tensiune şi de grea încercare, având de înfruntat puterea ţaristă, au continuat să lupte peste capetele unei populaţii înrobite şi au arătat suficient curaj pentru a nu se opri niciun moment din acţiunea lor de transformare a statului rus într-un stat comunist.

Dacă vrei ca oamenii să ţi se supună fără să cârtească, nu trebuie să cedezi. Dacă vrei ca oamenii să ţi se supună orbeşte, trebuie să ci să se înţeleagă limpede că nu ai milă de nimic şi de nimeni. Omul este un animal. În ultimă analiză, el înţelege numai lucrurile pe care le înţelege un animal.

Un exemplu în acest sens îl constituie un individ ce refuză să se supună. Este bătut şi, după asta, refuzul său de a se supune devine mai puţin vehement. Este bătut din nou şi rezistenţa sa scade şi mai mult. Dacă

i se administrează bătaie după bătaie, la un moment dat, sigurul său gând rămâne acela de a se supune persoanei de la care a emanat forţa. Principiul eficienţei forţei este un principiu verificat; el este principalul principiu pe care Omul, animalul om, l-a folosit din cele mai vechi timpuri. Este singurul principiu eficient, singurul principiu care a dus la o credinţă neîntreruptă şi larg răspândită. Faptul că un individ care este lovit mereu de către cineva sfârşeşte, cu timpul, prin a crede, ca hipnotizat, tot ce îi spune cel ce i-a administrat loviturile, este în folosul nostru.

Prostia lumii occidentale este demonstrată cum nu se poate mai bine de faptul că ea crede că hipnotismul este un lucru în care sunt implicate mintea, atenţia şi subconştientul omului. Nu este adevărat.

Eficienţa hipnotismului asupra unei persoane nu poate fi garantată decât dacă acea persoană a fost în prealabil bătută, supusă unor pedepse grele şi maltratată fără milă. O serie de autorităţi în materie de hipnotism din Occident au stabilit că numai 20% din oameni pot fi hipnotizaţi. Această afirmaţie nu este de loc adevărată.

Dacă li se administrează un număr suficient de bătăi şi de pedepse, toţi oamenii, din orice timp şi de oriunde, devin receptivi la hipnoză. Cu alte cuvinte, cu ajutorul forţei, hipnotismul este eficient în toate cazurile. Când starea de inconştienţă nu poate fi indusă printr-o simplă concentrare a hipnotizatorului, ea poate fi indusă prin droguri, lovituri, şocuri electrice sau alte mijloace. În cazurile când starea de inconştienţă nu poate fi indusă în aşa

măsură încât să permită efectuarea unei implantări sau ca o comandă hipnotică să devină eficientă, este de ajuns să amputăm anumite părţi din creierul animalului om pentru a-l anula şi a face ca el să nu mai reprezinte pentru noi o ameninţare. Ţinând seamă de cele de mai sus considerăm că hipnotismul este o metodă deosebit de eficientă.

Mecanismul hipnotismului demonstrează limpede că oamenii pot fi făcuţi să creadă în anumite lucruri, în ceea ce îi înconjoară sau în politică, prin administrarea forţei. Iată de ce psihopoliticianul trebuie să fie un expert în administrarea regimurilor de forţă. Acţionând în acest fel, el poate să aducă în stare de obedienţă nu numai o bună parte dintre membrii populaţiei, ci chiar întreaga populaţie şi chiar guvernul. Este de ajuns să

arate destulă cruzime şi să aibă o atitudine suficient de lipsită de omenie şi de milă, şi va fi ascultat şi crezut.

Problema hipnotismului este o problemă de credinţă. În ce pot fi făcuţi oamenii să creadă? Ei pot fi făcuţi să creadă în orice lucru care le este administrat cu destulă brutalitate şi forţă. Obedienţa unei populaţii există în măsura în care oamenii vor crede în cel căruia i se supun.

Unele religii demne de dispreţ, precum creştinismul, au ştiut asta. Ele au ştiut că, dacă li se induce oamenilor o credinţă puternică, ei pot fi îngenuncheaţi de înseşi rizibilele idei creştine ce propovăduiesc iubirea de oameni şi mila şi, în acest fel, dezarmaţi. Dar, pentru a aduce poporul într-o stare de mare supunere, nu e nevoie să apelăm la acest act de credinţă religioasă.

Pentru a-i face pe oameni să creadă în noi şi să ni se supună este suficient să arătăm destulă brutalitate şi cruzime. Întrucât comunismul este o problemă de credinţă, studiul lui este un studiu al forţei.

Primii psihiatri ruşi, pionieri ai ştiinţei psihiatriei, au înţeles ca hipnoza este indusă de o stare acută de teamă. Ei au descoperit ca ea poate fi indusă şi de un şoc de natură emoţională, de o stare de extremă privaţiune, ca şi de bătaie şi droguri.

Pentru a induce o puternică stare de hipnoză într-un individ, într-un grup de indivizi sau într-o populaţie, prezenţa unui element de teroare venit din partea celor ce vor sa stăpâneasca este întotdeauna obligatorie. Psihiatrul este foarte potrivit pentru a-şi asuma acest rol, deoarece brutalităţile sale se săvârşesc în numele

ţintei, sunt inexplicabil de complicate şi depăşesc cu totul puterea oamenilor de a le înţelege. O teamă suficient de mare, inspirată de psihiatru, va induce în mulţi indivizi o stare de demenţă. Agentul psihopolitic poate ca apoi, protejat de autoritatea sa recunoscută, să înceapă şi să continue o campanie de propagandă, descriind diferite „tratamente” care se administrează bolnavului. Agentul psihopolitic trebuie să insiste mereu asupra faptului că aceste tratamente sunt terapeutice şi necesare. El poate să găsească în cărţile sale un mare număr de bolnavi despre care să pretindă că s-au vindecat prin aceste mijloace. Dar aceste tratamente nu trebuie să ducă, în realitate, la vindecarea vreunui bolnav. Atâta vreme cât agenţii psihopolitici sau cei influenţaţi

de ei sunt singurele autorităţi care stabilesc dacă un om este sănătos psihic sau este nebun, cuvântul lor cu privire la valoarea terapeutică a unui asemenea tratament va fi decisiv. Niciun om din afară nu va îndrăzni să se aventureze să emită vreo părere despre starea de sănătate a unui individ pe care psihiatrul l-a declarat nebun. Individul în cauză nu poate să facă nicio reclamaţie, iar familia lui este şi ea discreditată de faptul că, în mijlocul ei, a apărut un caz de nebunie. Trebuie să avem grijă ca toţi ceilalţi specialişti în boli mentale să fie ţinuţi la distanţă pentru că, altminteri, ar putea ieşi la iveală faptul că brutalităţile practicate în numele tratamentului nu sunt terapeutice.

Un agent psihopolitic nu are niciun interes să folosească metode cu adevărat

terapeutice sau medicamentele indicate pentru însănătoşire. Cu cât numărul nebunilor din ţara în care el activează este mai mare, cu atât mai numeroşi vor fi cei ce ajung sub controlul său şi cu atât mai mari îi vor fi privilegiile. Dat fiind că problema bolilor mentale implică multe elemente incontrolabile, agentul psihopolitic poate să facă în aşa fel încât să creeze în jurul lui o atmosfera specială, dând impresia că are de-a face cu situaţii urgente şi extreme; prin aceasta, el poate justifica folosirea unor tratamente ca şocurile electrice, lobotomia frontală, leucotomia transorbitală şi alte operaţii practicate, încă de multă vreme, pe deţinuţii politici din Rusia.

Operatorul psihopolitic are interesul ca posibilitatea de tratare a celor dezechilibraţi mental să fie scoasă în afara

legii şi interzisă Pentru a face ca o parte din populaţie să ni se supună fără cârtire şi pentru a putea pune stăpânire pe reacţiile ei generale, trebuie, cu orice preţ, să menţinem un anumit nivel de brutalitate. Numai în acest fel poate fi păstrată totala încredere în deciziile absolute emise de agentul psihopolitic în privinţa normalităţii sau a lipsei de normalitate a oamenilor publici. Dacă agentul psihopolitic este suficient de brutal faţă de pacienţi, poporul va ajunge să creadă orbeşte orice lucru pe care acesta îl spune despre ei. Cel mai important lucru este ca acest câmp al proceselor mentale să fie dominat de agentul psihopolitic într-o măsură suficient de mare pentru ca orice idee să poată fi inculcată pe cale hipnotică. Având sub controlul său, din punct de vedere

psihologic, toate categoriile de oameni, agentul psihopolitic poate să realizeze o totală transformare a viitorilor lideri ai unei ţări, intervenind în procesul lor de educaţie şi, în acest fel, să-i pregătească pentru comunism.

Pentru a fi ascultat orbeşte, trebuie să fii crezut. Dacă unui individ i se acordă suficientă crezare, el va fi ascultat fără crâcnire.

În cazul când agentul psihopolitic este destul de norocos pentru a putea controla o persoană din apropierea unui om politic important, acest factor al obedienţei absolute devine deosebit de important. Persoana aflată sub tratament psihiatric trebuie să fie adusă într-o stare de mare teamă pentru ca să preia, fără să crâcnească, toate ordinele date de agentul

psihopolitic şi, în acest fel, să poată influenţa acţiunile personalităţii politice care trebuie să fie câştigată pentru cauza noastră.

Inducerea, în mintea populaţiei şi a liderilor săi, a ideii că agentului psihopolitic trebuie să i se dea întotdeauna crezare, ar putea să aibă, drept efect, un mare succes. Fără să exagerăm, putem spera că, într-o ţară ca Statele Unite, agenţii psihopolitici vor deveni mai apropiaţi consilieri ai personalităţilor politice, ajungând să influenţeze întreaga politică a unui partid şi acţiunile sale în alegeri.

Vederea în perspectivă este cel mai important mod de a vedea lucrurile. Credinţa este indusă prin teamă şi teroare de la un nivel autoritar; ea este urmată apoi de o stare de totală supunere.

Propaganda generală ce slujeşte cel mai bine Psihopolitica este aceea care insistă continuu pe ideea că la anumite niveluri, cu autoritate în domeniul medical, se consideră că tratamentele propuse de ea pentru vindecarea bolilor mentale sunt cele corecte. Aceste tratamente trebuie să includă întotdeauna o anumită doză de brutalitate. Propaganda făcută trebuie să vorbească tot timpul despre creşterea numărului de bolnavi mentali din ţară. Spre binele naţiunii, întregul câmp al comportamentului uman poate fi, cu timpul, extins spre comportamentul anormal. Astfel, oricine dă dovadă de vreo comportare ieşită din comun, mai ales de excentricitatea de a combate Psihopolitica, poate fi redus la tăcere de opinia autoritară a agentului psihopolitic, conform căreia faptele acestuia

sunt anormale. Cu oarecare noroc, individul ce reprezintă pentru noi o ameninţare poate fi dat pe mâinile operatorului psihopolitic, care-l va anihila pentru totdeauna sau îi va schimba ataşamentele printr-un tratament bazat pe durere fizică, droguri şi hipnotism.

În ceea ce priveşte obedienţa în sine, cea mai bună este aceea care exclude complet propria gândire. Ordinul dat trebuie să fie ascultat fără ca subiectul să gândească asupra lui. De aceea ordinul trebuie implantat în mintea celui pe care vrem să-l influenţăm, în zone mai profunde decât cele în care au loc procesele de gândire şi trebuie să acţioneze asupra sa în aşa fel încât să-l împiedice să judece.

Este în interesul Psihopoliticii ca să i se spună populaţiei că o persoană hipnotizată nu va face nimic împotriva propriei sale

voinţe, ea nu va săvârşi acte imorale şi că nu va face nimic care să o Pună în primejdie. Dar dacă acest lucru este adevărat pentru hipnotismul de salon, el nu este de loc adevărat când e vorba de ordinele implantate prin folosirea şocului electric, a drogurilor sau a pedepselor fizice grele. Se contează pe faptul că agenţii psihopolitici au discreditat complet această idee în ochii publicului. Dacă lumea ar şti că, sub influenţa unor comenzi adânc implantate prin hipnoză, indivizii ce au fost supuşi acestui tratament pot să săvârşească lucruri ce le periclitează viaţa şi să facă tot felul de acte imorale, ea ar înţelege adevărul cu privire la acţiunile multor oameni ce lucrează, fără să-şi dea seama, în favoarea comunismului. Indivizii ce acţionează la comenzile implantate prin

hipnoză trebuie să pară că acţionează din propria lor voinţă şi din convingere.

Pentru apărarea întregului domeniu al hipnozei psihopolitice, al Psihopoliticii în general, trebuie ca surse cu autoritate să protesteze continuu afirmând că asemenea lucruri nu sunt posibile, în cazul în care un agent psihopolitic este demascat, el trebuie să declare că întregul proces este, din punct de vedere fizic, o imposibilitate şi să se folosească de autoritatea sa pentru a spulbera orice acuzaţie. Dacă se descoperă vreun document psihopolitic, el trebuie bagatelizat şi catalogat drept o farsă. În acest fel, activităţile psihopolitice pot fi uşor apărate.

Când activităţile psihopolitice au ajuns să aibă o mare amploare, aproape că nu mai există cale de întoarcere, căci populaţia se

află deja într-o stare de supunere totală faţă de agenţii psihopolitici şi de acoliţii lor. Această stare de supunere totală este importantă pentru că autoritatea absolută de care se bucură agentul psihopolitic în faţa maselor face ca afirmaţiile sale, menite să anuleze orice suspiciune privitoare la acţiunile psihopolitice, să nu poată fi combătute de nimeni. Situaţia cea mai bună ar fi aceea în care oamenii noştri ar ajunge să ocupe toate poziţiile din care ar putea să fie consultaţi de către oficialităţile statului în problemele legate de Psihopolitică. Consilierul psihiatric trebuie să fie plasat în aşa fel încât să fie consultat în orice acţiune guvernamentală. Dat fiind că, în această situaţie, sarcina rezolvării suspiciunilor privitoare la Psihopolitică îi va reveni agentului psihopolitic, nu se va întreprinde

niciodată vreo acţiune împotriva comunismului şi scopul său va putea fi realizat.

Din punctul de vedere al profanului, Psihopolitică se bazează pe lucruri stranii, ce nu pot fi uşor înţelese. Acestea reprezintă cea mai bună apărare a sa, dar deasupra tuturor mijloacelor de apărare se află starea de totală obedienţă a oficialităţilor şi a populaţiei, la care se ajunge prin munca operatorului psihopolitic în domeniul însănătoşirii mentale.

7.

Mecanismele stimul-răspuns la om

Omul este un animal care funcţionează pe baza mecanismului de stimul-răspuns. Întreaga sa capacitate de a gândi, chiar şi principiile sale etice şi moale, se bazează pe acest mecanism. Acest lucru a fost demonstrat cu mult timp în urmă de savanţii ruşi, precum Pavlov; principiile ce stau la baza acestui mecanism au fost folosite, cu mult timp în urmă, pentru reeducarea celor recalcitranţi, la educarea copiilor şi pentru a induce în populaţie un comportament cât mai bun.

Neavând o voinţă proprie, Omul este uşor de manipulat prin mecanisme de tip stimul-răspuns. E de ajuns să se instaleze în creierul omului un stimul, care va fi apoi reactivat ori de câte ori o comandă venită

din exterior îl trezeşte din starea de latenţă.

Mecanismele stimul-răspuns sunt uşor de înţeles. Omul înregistrează imaginea fiecărei acţiuni din mediul ce-l înconjoară. Când în aceste acţiuni sunt incluse brutalitatea, teroarea, şocul şi alte asemenea lucruri, imaginea mentală înregistrată conţine, ea însăşi, toate aceste elemente. Dacă individul a fost lovit, durerea loviturii se va face simţită din nou ori de câte ori individul este chemat să răspundă la o comandă venită de la o sursă exterioară.

De exemplu, dacă un individ este bătut şi tot timpul cât durează bătaia i se spune că trebuie să se supună orbeşte anumitor oficialităţi, în viitor, în momentul când va înceta să se mai supună, va începe să simtă durerea pe care a simţit-o când a fost bătut.

Durerea instalata în minte acţionează asemenea unui gardian, pentru că experienţa individului îi demonstrează acestuia că nu poate să se opună acelor oficialităţi şi că, dacă nu li se va supune, va fi bătut.

Mintea omului poate funcţiona în mod foarte complex în ceea ce priveşte răspunsurile sale la stimuli. Hipnotismul a demonstrat cu uşurinţă că în mintea omului poate fi indus, prin bătaie, şocuri sau teroare, un întreg lanţ de comenzi; ele vor rămâne acolo, ca adormite, până când vor fi trezite din amorţeală de vreo asemănare dintre circumstanţele din mediul exterior şi cele în care s-a petrecut aşa numitul „incident al pedepsirii”.

În cazul stimulului denumit de noi „incidentul pedepsirii”, pentru ca

mecanismul de răspuns să aibă loc, el nu trebuie să cuprindă decât o mică parte din stimul; aceasta va trezi în mintea individului imaginea incidentului pedepsirii sale, imagine care va acţiona împotriva trupului, făcându-l să retrăiască momentul durerii de atunci. Atâta timp cât individul este supus şi urmează comenzile ce i s-au dat la implantarea stimulului, el nu are nimic de suferit. În orice ţară civilizată, comportamentul copiilor este reglementat în acest fel. Tatăl, văzând că nu poate să-l facă pe copil să i se supună, recurge la violenţa fizică; după ce, în mai multe rânduri îi administrează copilului câte o pedeapsă fizică, el este răsplătit prin aceea că, ori de câte ori îi cere ceva, copilul i se supune imediat şi fără să crâcnească. Dar pentru că părinţii sunt de obicei blânzi faţă

de copiii lor, ei nu le administrează decât arareori doza de pedeapsă suficientă pentru a obţine de la ei obedienţa totală. Puterea organismului de a rezista la pedeapsă este foarte mare. Un răspuns complet nu poate fi obţinut decât folosind stimuli suficient de brutali pentru a răni cu adevărat organismul. Metoda folosită de cazaci pentru a-şi îmblânzi caii este un exemplu grăitor. Calul nu poate fi stăpânit și nu ascultă de nicio comandă a celui ce vrea să-l încalece. Călăreţul, vrând să-l îmblânzească, îl încalecă, ia o sticlă de votcă şi o sparge, izbindu-l cu ea între urechi. Căzut în genunchi şi cu ochii plini de alcool, pe care-l ia drept sânge, calul se va supune imediat călăreţului şi, în viitor, nu va mai fi necesară nicio altă acţiune de îmblânzire.

Dificultăţile în domesticirea cailor sunt

pricinuite doar de faptul că. Pedepsele administrate sunt prea uşoare. Există o mentalitate sentimentalistă şi răsuflată privitoare la această „îngenunchere a spiritului”; nu trebuie însă să uităm că, în acest caz, urmărim să avem un cal care să se supună comenzilor călăreţului şi că, pentru a realiza acest lucru, trebuie să folosim o doză suficientă de brutalitate.

Mecanismele stimul-răspuns sunt de aşa natură încât durerea şi comanda se pot subdivide pentru a se echilibra una pe cealaltă. Imaginea mentală a pedepsirii nu va acţiona asupra individului decât dacă acesta nu se supune comenzii. În multe scrieri ale primilor savanţi ruşi care au lucrat în domeniu se subliniază faptul că acest mecanism permite supravieţuirea. El a fost folosit, cu succes, pentru

supravieţuirea comunismului.

Pentru a obţine un răspuns adecvat, e de ajuns să implantăm în organism un stimul suficient de puternic.

Atâta vreme cât organismul se supune stimulului, ori de câte ori acesta este reactivat, el nu va avea de suferit durerea fizică asociată cu acesta; dar, în momentul când încetează să asculte de comanda stimulului, stimulul reacţionează şi îl pedepseşte. Acesta este unul dintre principiile de bază ale Psihopoliticii. Un stimul bine instalat în mintea unui individ va acţiona în viitor ca un mecanism poliţienesc, determinându-l să se supună şi să urmeze comenzile şi directivele ce-i sunt date. Dacă va înceta să le urmeze, mecanismul stimulului va intra în acţiune. Deoarece în mintea individului comenzile se

asociază cu momente de brutalitate, el le va da ascultare fără să mai fie nevoie de repetarea lor; individul se va supune directivelor date de agentul psihopolitic chiar dacă se va afla la mii de mile depărtare de el. Aceste principii, descoperite de Pavlov şi dezvoltate apoi de savanţi din şcoala rusă, sunt de un folos uriaş în lupta noastră pentru victoria comunismului, căci ţările mai puţin moderne şi mai puţin informate de pe pământ, care nu cunosc acest mecanism şi nu-l pot înţelege, şi pe care agenţii noştri psihopolitici le menţin într-o stare de somnolenţă, îi vor cădea cu siguranţă victime.

Corpul omului este mai puţin apt să reziste la stimuli dacă este nehrănit şi extenuat. Rezultă de aici că toţi aceşti

stimuli trebuie administraţi individului după ce rezistenţa organismului său a fost mult micşorată prin înfometare şi printr-o oboseală fizică excesivă. Nelăsându-l să doarmă mai multe zile în şir şi nedându-i hrană suficientă» îl vom aduce în starea cea mai propice receptării stimulului. Dacă, după ce a fost adus în această stare, i se administrează un şoc electric şi, în timpul administrării şocului, i se spune că trebuie să se supună ordinelor şi să săvârşească anumite fapte, el nu mai are altă cale decât să facă tot ceea ce i se cere sau să retrăiască şocul electric, aşa cum îi apare el în imaginea, bine întipărită, din mintea sa. Acest mecanism, atât de bine fundamentat ştiinţific şi cu o atât de mare aplicabilitate, este de o valoare inestimabilă pentru practica Psihopoliticii.

Drogarea individului are ca rezultat epuizarea sa fizică; dacă unui individ i se administrează droguri sau şocuri şi bătaie şi, în acest timp, i se dau o serie de comenzi, felul său de a simţi şi de a gândi poate fi definitiv schimbat. Este metoda P.D.H., adică metoda bazată pe Pedeapsă-Drog-Hipnoză.

În timpul pregătirii sale profesionale, agentul psihopolitic trebuie să studieze atent atât hipnotismul cât şi sugestia posthipnotică. El trebuie să dea atenţie deosebită acelui aspect al hipnotismului denumit „mecanismul celui ce uită”, mecanism ce se bazează pe implantarea în subconştient. Agentul psihopolitic trebuie să remarce mai ales faptul că, dacă unei persoane aflate în stare de hipnoză i se dă o comandă şi i se spune apoi să o uite, ea o va

executa după trezirea din transă, atunci când va primi din exterior un semnal de stimul-răspuns.

După ce stăpâneşte bine toate aceste detalii, lucrând pe criminali, pe prizonieri sau pe bolnavii internaţi în spitale, agentul psihopolitic poate să realizeze transa hipnotică prin folosirea drogurilor şi să inducă sugestii posthipnotice prin pedepse fizice Sinistrate persoanei în timp ce aceasta se află sub acţiunea drogurilor. Agentul psihopolitic va putea studia apoi reacţiile pe care le are persoana „trezită” şi să-i dea semnalul de stimul-răspuns care va pune în acţiune comenzile implantate sub hipnoză şi tensiune. Prin practică îndelungată, agentul psihopolitic va învăţa care sunt dozele minime, începând de la care diferitele droguri devin eficiente, şi

care este cantitatea de violenţă, exprimată în numărul şi intensitatea şocurilor electrice sau al şocurilor adiţionale realizate prin droguri, necesară pentru a aduce omul la starea de obedienţă maximă faţă de comenzi. Agentul psihopolitic trebuie să se convingă pe sine însuşi că nu poate şi că nu trebuie să existe nicio metodă cunoscută de om care să-l facă pe pacient să fie conştient de ceea ce i s-a întâmplat; pacientul trebuie menţinut într-o stare de totală obedienţă, care să-l facă să răspundă fără crâcnire la comenzile date, dar în totală ignoranţă cu privire la cauza acestei stări.

Lucrând pe criminali şi pe deţinuţi, agentul psihopolitic în formare trebuie să facă experimente care să scoată în evidenţă efectul folosirii violenţei în absenţa privaţiunilor; în acest scop el trebuie să

administreze celui vizat şocuri electrice, bătăi şi tactici de inducere a terorii, însoţite de mecanisme identice cu cele folosite în hipnotism, şi să observe cu atenţie care este comportamentul individului la ieşirea din starea de tensiune indusă prin violenţă.

Agentul psihopolitic trebuie să-i observe cu atenţie pe cei care manifestă o tendinţă spre revoltă, pentru a putea recunoaşte posibila revenire în memorie a comenzilor implantate de el. Din pură curiozitate ştiinţifică, agentul psihopolitic trebuie să se convingă şi de eficacitatea chirurgiei cerebrale în acţiunea de anihilare a celor recalcitranţi.

Prestigiul şi curajul operatorului psihopolitic pot fi mult mărite dacă persoanele care s-au dovedit recalcitrante şi au fost supuse unui tratament de tip P.D.H.

(Pedeapsă-Drog-Hipnoză) au posibilitatea de a vedea cât de discreditate sunt afirmaţiile persoanelor calificate drept dezechilibrate mental.

Trebuie de asemenea să se facă exerciţii de provocare a crizelor de nebunie, doar printr-un semnal dat persoanelor asupra cărora s-a acţionat prin metoda P.D.H., ca şi exerciţii de provocare a acestor crize prin discuţii purtate în anumite locuri şi în anumite momente.

Pentru a căpăta deplină încredere, agentul psihopolitic în formare trebuie să facă practică în domeniul chirurgiei pe creier, aşa cum a fost ea dezvoltată în Rusia, informându-se astfel despre: 1) condiţiile precare în care ea poate fi făcută; 2) siguranţa ştergerii din memorie a mecanismului stimul-răspuns; 3)

posibilitatea inducerii stării de imbecilitate şi idioţie şi 4) puţinele comentarii pe care le pricinuiesc accidentele grave ce au loc în operaţiile pe creier.

Agentul psihopolitic trebuie să practice şi atacurile sexuale, pentru a demonstra incapacitatea pacienţilor, aflaţi în stare de hipnoză indusă prin metoda P.D.H., de a-şi aminti că s-a produs asupra lor un atac, în timpul căruia li s-a indus dorinţa de a-şi intensifica activitatea sexuală. La toate animalele, sexul este un factor puternic, ce le poate motiva acţiunile; el reprezintă acelaşi lucru şi pentru animalul om. Prin acţiunile sale, agentul psihopolitic trebuie să demonstreze că poate să pună la cale legături sexuale între femeile din familia vizată şi anumiţi bărbaţi, şi că acest lucru se poate realiza sub controlul lui şi în deplină

siguranţă; în acest fel, agentul psihopolitic are în mâinile sale o armă excelentă pentru a distruge relaţiile de familie şi, ca urmare, pentru a face ca personalităţile vizate să fie blamate public.

Omul poate fi dresat aşa cum poate fi dresat un câine. Omul poate fi dresat aşa cum poate fi dresat un cal. Dorinţa sexuală, masochismul şi orice altă perversiune pot fi induse prin metoda P.D.H., adică prin metoda bazată pe Pedeapsă-Drog-Hipnoză, folosită în beneficiul Psihopoliticii.

Schimbările loialităţii, starea de supunere şi sursele de comandă pot fi realizate uşor prin tehnologiile psihopolitice; înainte de a începe să lucreze asupra ţintelor psihopolitice de mare importanţă, agentul psihopolitic trebuie să practice şi să înţeleagă bine toate aceste

lucruri.

Simplitatea metodei P.D.H., bazată pe Pedeapsă-Drog-Hipnoză folosirea şocului electric, utilizarea drogurilor, producerea nebuniei prin injecţii şi cu ajutorul altor metode trebuie să fie complet mascate, apelându-se la o nomenclatură foarte tehnică, spunându-se mereu, cu autoritate, că tot ce se face este în folosul pacientului şi cultivându-se, cu grijă, poziţiile suspuse din ţara ce trebuie cucerită.

Deşi agentul psihopolitic care lucrează în universităţi, unde poate influenţa direct conţinutul cursurilor de psihologie, este tentat, adeseori, să predea studenţilor receptivi unele principii ale Psihopoliticii, el trebuie să se limiteze la a prezenta studenţilor, sub masca psihologiei, informaţiile necesare pentru cunoaşterea

doctrinei comuniste. De asemenea, el trebuie să-şi limiteze activitatea la a crea în rândurile studenţilor o stare de spirit care să-i facă pe aceştia să accepte să-şi asume principiile comuniste, considerându-le moderne şi ştiinţifice.

Exceptându-i pe cei pe care îi pregăteşte pentru a-i deveni colaboratori, agentul psihopolitic nu trebuie, în niciun caz, să-i introducă pe studenţi în fondul problemelor legate de mecanismele de stimul-răspuns şi nici să le prezinte principiile Psihopoliticii. Nu-i necesar să o facă, şi e primejdios.

8.

Degradarea, şocul şi puterea de rezistenţă

Noţiunea de degradare şi cea de cucerire sunt legate între ele. Pentru a putea fi cucerită, o naţiune trebuie să fie mai întâi degradată prin război, prin ocupare, prin impunerea de tratate de pace umilitoare sau prin supunerea populaţiei de către armata învingătoare. Dar degradarea poate fi realizată în mod mult mai insidios şi mai eficient printr-o puternică şi continuă acţiune de defăimare.

Defăimarea este cea mai bună armă a Psihopoliticii. Trebuie să se ducă în mod sistematic o acţiune, continuă şi constantă, de degradare a liderilor naţionali, a instituţiilor naţionale, a practicilor naţionale şi a eroilor naţionali; aceasta este însă

sarcina principală a membrilor partidului comunist, în general, şi nu a psihopoliticianului.

Psihopoliticianului îi revine sarcina de a defăima şi de a degrada Omul în ceea ce reprezintă el în sine. Atacându-se caracterul şi principiile morale ale omului şi inducându-se, prin contaminarea tineretului, un sentiment general de degradare, se va ajunge mult mai uşor la subjugarea populaţiei.

Există o curbă a degradării care coboară până într-un punct în care rezistenţa individului devine aproape nulă; orice acţiune îndreptată împotriva individului ajuns în această stare îi va provoca un mare şoc ce-i va distruge puterea de rezistenţă şi-l va face să accepte, pe cale hipnotică, orice i se va spune. De exemplu, un soldat căzut

prizonier poate fi maltratat, înjosit şi umilit până e adus într-o asemenea stare încât chiar şi cel mai neînsemnat gest al celor ce l-au chinuit îl va face să tremure de frică. El se va supune fără crâcnire sau îşi va schimba simţămintele şi credinţele la prima vorbă poruncitoare a asupritorilor săi. Dacă este degradat până la limita necesară, prizonierul poate fi făcut să-şi ucidă chiar şi compatrioţii aflaţi în acelaşi lagăr cu el. Experienţele efectuate pe prizonierii germani au demonstrat că, după şaptezeci de zile de înfometare, de nesomn şi de cazare mizeră, individul ajungea într-o asemenea stare încât până şi cel mai mic gest făcut împotriva lui îi provoca un şoc puternic ce-i distrugea puterea de rezistenţă şi-l făcea să accepte, pe cale hipnotică, orice i se spunea. Procedând

astfel, putem face ca miile de prizonieri dintr-un lagăr să fie aduşi într-o stare de totală obedienţă; totodată, fără să fie nevoie să lucrăm cu fiecare individ în parte, le putem schimba simţămintele şi credinţele şi le putem implanta comenzile adecvate pentru a fi siguri de comportamentul lor viitor, chiar şi după ce vor fi liberi şi se vor întoarce acasă.

Micşorând puterea de rezistenţă a unui individ, a unui grup sau a unei naţiuni şi ducând o continuă acţiune de degradare şi de umilire, putem induce o stare de şoc sub care individul, grupul sau naţiunea vor accepta orice comandă dată.

Primul lucru ce trebuie să fie degradat, în orice naţiune, este însăşi starea Omului. Naţiunile ce au un nivel etic ridicat sunt greu de cucerit. Simţămintele şi

convingerile lor sunt greu de zdruncinat, loialitatea lor faţă de conducătorii ţării este mare şi ceea ce ei numesc de obicei integritatea lor spirituală e cu neputinţă de violat prin constrângere şi brutalitate. Nu este eficient să ataci o naţiune aflată într-o asemenea stare de spirit. De aceea principalul scop al Psihopoliticii este să coboare nivelul acestei stări de spirit până în punctul în care naţiunea poate fi înrobită. Prima ţintă a Psihopoliticii este Omul. El trebuie coborât şi transformat dintr-o fiinţă cu viaţă spirituală într-un şablon cu reacţii de animal. Omul trebuie sa ajungă să gândească despre sine însuşi ca despre un animal, capabil doar de reacţii animalice. Omul nu trebuie să mai creadă despre sine despre cei din jurul său că ar fi apţi de „rezistenţă spirituală” sau de sentimente

nobile.

Cea mai bună abordare a acţiunii de degradare a fiinţei umane este, în primele sale etape, propaganda bazată pe aşa zisele „teorii ştiinţifice” asupra Omului. Omului trebuie să i se demonstreze mereu şi cu argumente puternice că este un mecanism lipsit de individualitate şi că reacţiile individualiste ale unora sunt rezultatul dezechilibrului lor mental. Populaţia trebuie să fie determinată să considere că un individ care se împotriveşte, sub orice formă, acţiunilor de înrobire a poporului său, este un om dezechilibrat mental, ale cărui comportări „excentrice” se explică prin faptul că e bolnav de nervi şi că, în această stare fiind, el trebuie supus tratamentului unui psihopolitician.

Situaţia optimă ar fi ca acest program de

degradare să poată fi aplicat forţelor militare ale ţării şi să se ajungă ca armata să considere că unica soluţie în privinţa celor ce nu vor să asculte de ordine, dovedind prin aceasta că sunt dezechilibraţi psihic, este ca ei să fie supuşi unui „tratament mental”. Înrobirea populaţiei poate da greş numai dacă aceşti răzvrătiţi sunt lăsaţi să-şi exercite influenţa asupra concetăţenilor lor, instigându-i la revoltă şi făcând apel la simţămintele lor nobile şi la dragostea lor de libertate. Dacă aceşti indivizi recalcitranţi nu sunt izolaţi şi daţi pe mâinile agenţilor psihopolitici încă din primele faze ale acţiunii noastre de înrobire a naţiunii respective, ei ne vor pricinui numai necazuri în tot timpul desfăşurării procesului.

Funcţionarii guvernamentali, studenţii,

intelectualii de tot felul trebuie să fie îndoctrinaţi prin orice mijloace, în aşa fel încât să ajungă la convingerea fermă că liderii impenitenţi, ambiţioşii, indivizii recalcitranţi sunt nişte oameni inadaptaţi la mediu, ce pot fi vindecaţi numai dacă se recurge la agenţii psihopolitici ce se ocupă de însănătoşirea mentală.

Micşorând încrederea generală în statutul pe care-l conferă calitatea de Om şi cooperând cu factorii economici importanţi implantaţi în ţară, este relativ simplu să-i izolăm pe cetăţeni unii de alţii, să-i facem să se îndoiască de competenţa guvernanţilor lor şi să-i determinăm să ne ceară să le fim conducători.

În cadrul programelor educaţionale ale Psihopoliticii, trebuie să avem grijă să-i căutăm, printre tinerii de diferite categorii

şi vârste, pe cei ce vor deveni viitorii conducători ai ţării şi să-i educăm în convingerea că omul este, în esenţa sa, un animal ca oricare altul. Aceşti tineri trebuie învăţaţi să respingă ideile şi comportamentele individuale. În primul rând, ei trebuie formaţi în convingerea că salvarea Omului poate să vină din buna sa adaptare la mediul înconjurător.

Acest program educaţional din domeniul Psihopoliticii poate fi îndeplinit, în cele mai bune condiţii, dacă se introduce în şcoală pregătirea obligatorie în unele domenii ca psihologia sau vreo altă ştiinţă înrudită, şi asigurându-ne că fiecare program de pregătire psihopolitică este supervizat de un psihiatru care trebuie să fie un experimentat agent psihopolitic.

Ţinând seamă de faptul că, în ţările

străine, după cât se pare, Biserica are o foarte mare putere de a influenţa şi de a înnobila spiritele, trebuie să avem grijă ca, prin toate mijloacele, orice acţiune a oricărei biserici să fie total discreditată. Religia trebuie să fie socotită demodată, prin îndoctrinare psihopolitică demonstrându-se că nu există suflet şi că Omul e un animal. Mincinoasele mecanisme ale Creştinismului l-au făcut pe om să săvârşească, fără niciun rost, tot felul de acte de bravură. Spunând oamenilor că există o viaţă de apoi, teama lor de urmările pe care le-ar putea avea actele de curaj, făptuite de ei în timpul vieţii, a scăzut mult. Dacă vrem ca poporul să asculte de ordinele noastre fără să crâcnească, această teamă trebuie mult mărită. Aşadar, credinţa în Biserică trebuie să dispară şi puterea

Bisericii trebuie anihilată pas cu pas.

În programul său de degradare a Omului, agentul psihopolitic trebuie să se ocupe de fiecare familie profund religioasă şi să-i provoace unuia dintre membrii ei o stare de nevroză sau de nebunie, după care să susţină că această nevroză sau psihoză este rezultatul credinţei religioase a celui bolnav. Religia trebuie să devină sinonimă cu nevroza sau psihoza. Oamenii profund credincioşi vor fi consideraţi din ce în ce mai puţin responsabili de propria lor sănătate mentală şi vor fi trecuţi, din ce în ce mai mult, în grija agenţilor psihopolitici.

Dacă izbutim să corupem instituţiile ţării, să realizăm degradarea generală a poporului, să intervenim în problemele economice ale ţării, până când se ajunge la sărăcie şi depresiune psihică, vor fi de ajuns

câteva şocuri minore pentru a produce, în întreaga populaţie a ţării, o reacţie profund obedientă sau o stare de isterie. Pentru a aduce întreaga naţiune în această stare de spirit, agentul psihopolitic are de străbătut un drum lung şi anevoios; totuşi, pentru realizarea întregului nostru program, nu-i nevoie de mai mult de douăzeci sau treizeci de ani, căci deţinem toate armele necesare pentru a ne putea atinge obiectivele.

9. Organizarea campaniilor de însănătoşire mentală

Agentul psihopolitic trebuie să aibă grijă, tot timpul, să folosească orice ocazie pentru a organiza, „spre binele comunităţii”, cluburi sau grupuri de însănătoşire mentală. Invitând populaţia să coopereze la diferite programe de însănătoşire mentală, putem induce în rândurile ei o mare teamă faţă de bolile nervoase. Mai mult, fiecare din aceste grupuri de însănătoşire mentală, dacă e bine îndrumat, poate să ajungă să exercite o anumită presiune legislativă asupra guvernului, cu scopul de a întări poziţia agentului psihopolitic şi de a obţine, pentru acesta, burse guvernamentale şi alte drepturi; astfel, guvernul este adus în

situaţia de a finanţa propria-i prăbuşire.

Din aceste organizaţii de însănătoşire mentală trebuie să fie eliminat orice specialist cu adevărat competent în problemele privitoare la dezechilibrele mentale şi la tratarea lor. În organizaţiile de acest tip nu trebuie să existe preoţi, psihanalişti bine pregătiţi, hipnotizatori de valoare. Aceştia, dispunând de cunoştinţele necesare în domeniul dezechilibrelor mentale şi al tratării lor, şi de experienţă în îngrijirea bolnavilor, dacă vor fi lăsaţi să beneficieze de instituţiile statului şi să primească literatură de specialitate, vor avea, mai devreme sau mai târziu, bănuieli în privinţa activităţilor întreprinse de agentul psihopolitic. Aceşti indivizi trebuie deci discreditaţi şi excluşi din organizaţii, ca fiind „nepregătiţi”, „necalificaţi”, „escroci”

sau „farsori”.

În nicio ţară nu trebuie lăsată să-şi continue activitatea vreo mişcare de însănătoşire mentală cu obiective reale de terapie. De exemplu, în China, folosirea acupuncturii în tratarea dereglărilor mentale şi fizice trebuie complet discreditată şi eliminată, deoarece această metodă are o oarecare eficacitate, iar cei ce o practică, printr-o îndelungată experienţă, ajung să înţeleagă multe din principiile ce stau la baza acţiunilor de însănătoşire mentală Folosindu-se de diferite argumente, agentul psihopolitic trebuie sa ocupe, tot timpul, poziţia de cea mai mare autoritate din domeniul sănătăţii mentale. Întotdeauna există primejdia ca problemele de însănătoşire mentală să fie rezolvate de vreun individ sau de vreun grup, altul decât

cel controlat de noi, fapt care ar putea deregla programul desfăşurat de agentul psihopolitic în cluburile sale de însănătoşire mentală.

Funcţionarii municipali, persoanele ce ocupă poziţii sociale importante şi tot felul de alte personalităţi lipsite de cunoştinţe în domeniu trebuie invitaţi să ia parte la activitatea grupurilor de însănătoşire mentală. De fapt, prin toată această acţiune se urmăreşte să se stângă bani pentru ameliorarea condiţiilor de muncă a agentului psihopolitic. Membrilor acestor grupuri trebuie să li se bage bine în cap ideea că problema bolilor mentale este atât de complexă încât niciunul dintre ei nu poate să înţeleagă ceva din ea. Clubul trebuie menţinut la un nivel social şi financiar ridicat.

În cazul în care grupurile interesate de sănătatea comunităţii au fost deja constituite de către altcineva, ele trebuie infiltrate şi preluate de oamenii noştri; dacă acest lucru nu e cu putinţă, ele trebuie discreditate şi desfiinţate, iar oficialităţile locale trebuie invitate să le interzică activitatea, etichetându-le drept primejdioase pentru om.

Când descoperă un grup ostil care se ocupă şi el de sănătatea mentală a oamenilor, agentul psihopolitic poate să recurgă la mecanismele declanşate de peiotl[8], de mescalină[9] şi de alte droguri mai noi care provoacă o stare temporară de nebunie. El poate trimite bolnavi, de

---

8 Mic cactus fără țepi ce conține alcaloizi psihoactivi.

9 Mescalina este un drog halucinogen cu manifestări psihedelice, ce poate fi sintetizat sub forma sulfatului de mescalină sau obținut din cactusul peiota (Lophophora williamsii), din cactusul de San Pedro (Echinopsis pachanoi), sau din cactusul Peruvian Torch (Echinopsis peruviana).

preferinţă dintre cei pe care îi ţine bine sub control, în grupul de sănătate mentală pe care vrea să-l distrugă, urmând ca specialiştii de aici (predicatori ai învăţăturii creştine sau ai altor religii) să-şi dovedească priceperea lucrând pe noii lor pacienţi trimişi de noi în scopul de a-i discredita. De obicei, cei din grupul vizat spre a fi compromis acţionează cu entuziasm, dorind să-şi demonstreze competenţa. La mijlocul tratamentului aplicat de ei, o injecţie, discret făcută, cu peiotl, mescalină sau cu alt drog, sau un şoc electric discret administrat, îi vor provoca simptome de nebunie pacientului trimis de noi în grupul duşman. Cazul său va fi raportat imediat poliţiei, după care bolnavul folosit de noi va fi dus şi închis într-un azil organizat de agenţii psihopolitici, pentru a fi scos de sub

privirile publicului. Procedând în acest fel, vom face ca oficialităţile să ajungă la convingerea că în acest grup se folosesc metode ce provoacă dezechilibre mentale; ca urmare, aceste practici vor fi discreditate, fiind calificate drept nocive, şi vor fi interzise prin lege.

Importanţa unei organizaţii de însănătoşire mentală cu o mare rază de acţiune devine evidentă când se constată că orice guvern poate fi forţat să acorde agenţilor psihopolitici tot felul de facilităţi, înfiinţând pavilioane de psihiatrie în toate spitalele şi institutele naţionale aflate în mâinile agenţilor psihopolitici şi deschizând clinici în care tinerii pot fi contactaţi şi reeducaţi în conformitate cu scopurile Psihopoliticii.

Grupurile noastre de însănătoşire

mentală reprezintă o forţă politică însemnată care poate să impună orice lege sau autoritate dorită de agentul psihopolitic. Întărirea autorităţii agenţilor psihopolitici asupra organizaţiilor de însănătoşire mentală se face, în primul rând, prin apelul la educaţie. Agentul psihopolitic trebuie să se asigure că psihiatrii pe care îi controlează şi psihologii pe care îi are sub ordinele sale au fost formaţi într-un foarte lung şir de ani. Cu cât timpul de pregătire e mai lung, cu atât programul psihopolitic este mai în siguranţă, deoarece se reduce primejdia apariţiei unor noi practicieni care ar putea să dezvăluie unele lucruri şi să ne pună piedici în realizarea programului nostru psihopolitic. Mai mult, înşişi membrii grupurilor noastre nu pot spera că vor

ajunge să cunoască bine toate problemele legate de însănătoşirea mentală decât după ce vor avea în urmă foarte mulţi ani de pregătire intensivă.

Sediul general al Psihopoliticii este menţinut la Viena, pentru ca acest oraş este locul de naştere al psihanalizei. Deşi activităţile noastre au epuizat demult tot ceea ce acumulaseră grupările freudiene, depăşindu-le, apropierea dintre Rusia şi Viena, unde psihopolitica îşi are cartierul ei general în străinătate, şi necesitatea ca agenţii psihopolitici „să-şi perfecţioneze mereu studiile” în oraşul de baştină al psihanalizei fac ca, periodic, principalele noastre grupuri de lucru să se poată întâlni aici. În discuţiile pe care le purtăm trebuie să avem grijă să subliniem, tot timpul, cuvântul „psihanaliză”, pretinzând că

studiul psihanalizei reprezintă o parte foarte importantă a pregătirii profesionale a psihiatrilor noştri.

Psihanaliza se află în posesia unui vocabular foarte preţios şi are o acţiune suficient de redusă pentru a se evita revenirea în memorie a implantărilor psihanalitice. Ea poate fi modernizată prin intermediul organizaţiilor noastre de însănătoşire mentală; învăţându-i teoriile şi crezând că-i înţeleg unele dintre fenomenele de bază, membrii grupărilor de însănătoşire mentală pot să ajungă să se considere specialişti în acest domeniu. Pentru că pune accentul pe sex, psihanaliza este, prin ea însăşi, o armă adecvată de calomniere a reputaţiei unui om, şi poate fi folosită din plin la atingerea scopurilor noastre de degradare a fiinţei umane. De

aceea, atunci când se organizează grupuri de însănătoşire mentală, trebuie să avem grijă ca literatura de specialitate, pusă la îndemâna membrilor lor, să fie axată pe psihanaliză.

Dacă în fiecare oraş mai mare din ţara pe care vrem s-o cucerim izbutim să formăm un grup de persoane interesate în suprimarea delincventei juvenile, în promovarea mijloacelor de tratare a oamenilor cu dezechilibre mentale, în promovarea agenţilor psihopolitici şi a acţiunilor lor, succesul programului psihopolitic este asigurat, pentru că aceste grupuri reprezintă un mare segment din populaţie. Făcând o propagandă continuă pe tema consumului de droguri, a homosexualităţii şi a comportamentului depravat al tinerilor, îi putem determina

până şi pe judecătorii din acea ţară să-şi schimbe părerea şi să reacţioneze violent împotriva tineretului; este momentul când, atrăgându-i pe tineri, ne putem asigura de sprijinul lor.

Dacă organizaţiile de însănătoşire mentală sunt bine constituite şi plasate, se pot stabili linii de comunicare în folosul Psihopoliticii, pornind de la cei mai de seamă cetăţeni ai ţării şi până la guvern. În această situaţie, putem spera ca, prin influenţa pe care o exercită aceste grupuri, să se ajungă să se înfiinţeze câte o secţie de psihiatrie în fiecare spital din ţară şi să se plaseze câte un psihiatru în fiecare companie şi regiment din armată; de asemenea, prin acţiunea grupurilor noastre de însănătoşire mentală, se poate ajunge ca agenţii psihopolitici să conducă toate

instituţiile guvernamentale, în care pot fi plasaţi, spre avantajul psihopoliticianului, funcţionarii guvernamentali ce dau dovadă de o orientare greşită.

Dacă se va înfiinţa câte o secţie de psihiatrie în fiecare spital şi oraş din ţară, putem fi siguri că, mai de vreme sau mai târziu, fiecare cetăţean de vază va ajunge în îngrijirea agenţilor psihopolitici sau a acoliţilor lor.

Legalizarea poziţiei psihiatrului în cadrul forţelor armate şi în instituţiile cu statut special ale Statului poate să ducă la un flux şi la un fond de informaţii mult superior celui ce s-ar putea obţine prin oricare alt program. Dacă fiecare pilot care zboară pe un nou avion poate ajunge să fie interogat de un agent psihopolitic, dacă cei ce fac planurile acţiunilor militare pot fi

anchetaţi de agenţii psihopolitici, informaţiile pot fi extrase cu mare uşurinţă, folosindu-se anumite droguri administrate în aşa fel încât soldatul să nu-şi mai aducă aminte, după aceea, de ceea ce i s-a întâmplat; astfel, orice acţiune întreprinsă împotriva comunismului va putea fi complet zădărnicită. Dacă o naţiune poate fi educată în ideea că trebuie să-şi dea pe mâinile agenţilor psihopolitici orice soldat recalcitrant, ea îşi va pierde cei mai buni luptători. Avantajele pe care le prezintă organizaţiile de însănătoşire mentală sunt evidente, căci, exercitând o mare acţiune publică asupra guvernului, ele pot să aducă la îndeplinire aceste importante obiective ale noastre.

Finanţarea activităţilor psihopolitice este dificilă dacă nu este făcută de cetăţeni

şi de guvern. Deşi se pot obţine sume mari de bani de la pacienţii particulari şi de la persoanele care au interesul să-şi închidă vreo rudă apropiată într-un spital de nebuni, milioanele necesare sunt greu de obţinut, dacă guvernul nu cooperează. Cooperarea cu guvernul, în scopul de a se obţine aceste mari sume de bani, se realizează cel mai bine prin organizarea grupurilor de însănătoşire mentală în care să intre cetăţeni ce fac parte din conducerea ţării şi care, prin influenţa lor, pot obţine sprijinul guvernului. În acest mod pot fi finanţate multe programe la care, dacă nu ar exista această soluţie, psihopoliticienii ar fi nevoiţi să renunţe.

Agentul psihopolitic trebuie să ducă o muncă continuă pentru a forma şi a menţine în activitate cât mai multe grupuri de

însănătoşire mentală.

De asemenea, agentul psihopolitic nu trebuie să-şi cruţe eforturile pentru a elimina, prin orice mijloace, toate grupările care urmăresc adevărata însănătoşire a bolnavilor, precum: grupările în care se aplică acupunctura, întâlnite în China; cele în care se apelează, pentru vindecare, la învăţătura creştină şi, în general, la credinţă, frecvente în Statele Unite; cele bazate pe doctrina catolică, din Italia şi Spania; şi cele din Anglia, în care tratarea bolnavilor se poate face prin diferite metode de practică psihologică.

10

Comportamentul psihopoliticianului când e atacat

Psihopoliticianul poate să ajungă să fie ţinta unor atacuri îndreptate împotriva sa ca individ sau ca membru al unui grup. El poate fi atacat pentru calitatea sa de comunist sau pentru incompetenţă profesională. Psihopoliticianul poate fi atacat de familiile celor pe care i-a schilodit sufleteşte. În toate cazurile, comportamentul său trebuie să fie calm şi rezervat. Agentul psihopolitic trebuie să se bazeze pe autoritatea pe care i-o dau marele număr de ani de pregătire profesională şi faptul că a participat activ la organizarea acţiunilor din domeniul „însănătoşirii mentale”.

Dacă nu şi-a dus bine munca, grupările

ostile lui îl pot demasca şi ataca pentru calitatea sa de psihopolitician. Membrii acestor grupări ostile pot pune sub semnul îndoielii eficacitatea unor tratamente psihiatrice, precum folosirea şocului electric, a drogurilor şi a chirurgiei cerebrale. Tocmai de aceea agentul psihopolitic trebuie să poată prezenta, oricând, cât mai multe documente care să dovedească existenţa unui număr uriaş de cazuri încurajatoare, în care vindecarea s-a produs ca rezultat al utilizării şocului electric, a chirurgiei cerebrale, a drogurilor şi a unui tratament general specific. Menţionăm că nu este nevoie ca aceste cazuri să fie reale, dar ele trebuie să fie bine întărite cu documente şi prezentate în aşa fel încât să poată constitui probe excelente pentru justiţie.

Când este atacat pentru supunerea sa faţă de străinătate, agentul psihopolitic trebuie să explice legăturile sale cu Viena pe baza faptului că Viena este locul unde se studiază cel mai bine toate problemele importante privitoare la activitatea mentală a omului, încă şi mai important este ca, folosindu-se de autoritatea sa, agentul psihopolitic să-şi arate desconsiderarea faţă de sănătatea mentală a celui ce-l atacă şi, dacă arhivele psihiatrice ale ţării sunt adecvate, să scoată din ele tot felul de date compromiţătoare pe care să le prezinte apoi în contraatac.

Dacă vreo persoană încearcă să arate că psihoterapia este, în acest caz, o activitate psihopolitică, cea mai bună apărare este punerea la îndoială a sănătăţii mentale a celui ce atacă. Alte metode de apărare,

toate foarte eficiente, constau în folosirea autorităţii profesionale, a agentului psihopolitic, în validarea practicilor psihiatrice prin statistici lungi şi impresionante şi chiar în îndepărtarea atacatorului prin administrarea tratamentului indicat pentru a-i declanşa o stare de nebunie temporară care să dureze atât cât ţine procesul. Prin această ultimă metodă, atacatorul va fi discreditat mai mult decât prin oricare alta; totuşi, practicarea ei fiind primejdioasă, ea nu trebuie folosită decât în cazuri extreme. Psihopoliticienii trebuie să evite crima şi violenţa; fac excepţie situaţiile în care crima sau actele de violenţă s-ar putea produce fără riscuri, sub protecţia instituţiei, împotriva unor persoane care au fost diagnosticate ca fiind dezechilibrate mental. Când, în respectiva

instituţie, numărul deceselor devine „nerezonabil”, oficialităţile oraşului şi cele din justiţie pot să folosească această situaţie pentru a-şi face capital politic. Dacă agentul psihopolitic sau cei din grupul său de lucru şi-au dus bine munca, ei şi-au alcătuit un dosar care cuprinde date şi informaţii compromiţătoare, confirmate prin acte, privitoare la persoana atacatorului sau la rudele sale; aceste date trebuie folosite în aşa fel încât să-i descurajeze pe anchetatori.

După o perioadă de îndoctrinare, populaţia va ajunge să creadă că nebunia trebuie tratată prin violenţă psihopolitică. Activităţile psihopolitice trebuie să devină singurul remediu recunoscut pentru vindecarea dezechilibrelor mentale. Acest mod de a gândi poate fi dus până atât de departe încât faptul de a omite din

tratamentul unui bolnav şocul electric şi chirurgia cerebrală să fie ilegal.

Pentru a apăra activităţile psihopolitice, trebuie să se procedeze în aşa fel încât să se arate mereu marea complexitate a tehnologiei psihiatrice, psihanalitice şi psihologice. Orice audiere de la Curtea de justiţie trebuie să fie îngreunată printr-o terminologie mult prea complicată pentru a putea fi transcrisă de către grefier. Trebuie să se facă risipă de termeni ca schizofrenie, paranoia şi de alţi termeni ce desemnează stări ce nu pot fi definite.

Testele psihopolitice accesibile publicului nu trebuie neapărat să concorde unele cu altele. Diferitele tipuri de nebunie trebuie caracterizate folosindu-se termeni dificili. Starea pacientului trebuie prezentată folosindu-se un limbaj cât mai

obscur, căci această avalanşă de cuvinte dificile poate crea, în mintea celor ce investighează cazul sau a judecătorilor, impresia că au de a face cu o abordare ştiinţifică, dar că aceasta este prea complexă pentru a putea fi înţeleasă. Nu credem că judecătorii sau membrii comisiei de anchetă îşi vor propune să studieze mai în profunzime problema nebuniei, deoarece ei înşişi, făcând parte din masele îndoctrinate, încearcă un simţământ puternic de intimidare, mai ales dacă psihopoliticienii au avut grijă să prezinte în presă articole documentate despre grozăvia bolii.

În cazul unei audieri sau al unui proces, caracterul înspăimântător al nebuniei şi ameninţarea pe care ea o reprezintă pentru societate trebuie să fie exagerate până când

Curtea de justiţie sau comitetul de anchetă vor ajunge la concluzia că agentul psihopolitic este absolut necesar în postul lui şi că el nu trebuie hărţuit din pricina unor acţiuni întreprinse de nişte persoane iraţionale.

Cea mai bună apărare constă în atacul prompt, dat asupra sănătăţii mentale a atacatorului înainte ca să fi avut loc vreo audiere. Zicala după care „Numai nebunii îi atacă pe psihiatri” trebuie să fie bine cunoscută de toată lumea. Trebuie inculcată în societate ideea că paranoia este o stare caracterizată prin aceea că „individul crede că este atacat de comunişti”. Se va constata că această metodă de apărare este eficientă.

O bună strategie de apărare trebuie să includă măsuri care să elimine din societate

orice activitate de psihoterapie reală. Aceasta trebuie distrusă în mod sistematic, deoarece o psihoterapie reală ar putea da la iveală rezultatele activităţilor noastre psihopolitice.

Într-o ţară capitalistă, jurisprudenţa este atât de înceată şi de nepricepută încât cazurile se rezolvă mai întâi prin presă. Noi am aranjat lucrurile mult mai bine în Rusia; îi aducem pe oameni la proces, toate mărturiile pe care urmează să le depună fiind implantate în mintea lor înainte ca procesul să aibă loc.

Dacă apare în vreo publicaţie vreun zvon sau vreun pamflet îndreptat împotriva activităţilor psihopolitice, el trebuie bagatelizat şi calificat drept o minciună; cu prima ocazie, autorul lui şi cel care l-a publicat vor fi etichetaţi drept nebuni, fapt

ce se va confirma după ce, prin folosirea drogurilor, li se va provoca o stare de nebunie.

11

Folosirea Psihopoliticii în răspândirea comunismului

Naţiunile reacţionare sunt făcute în aşa fel încât atacă un cuvânt fără ca măcar să-i cunoască înţelesul. Acţiunea de cucerire a unei naţiuni bazându-se pe inducerea principiilor comuniste în mintea oamenilor, nu este necesar ca termenul de „comunism” să fie asociat, de la început, cu măsurile educative folosite.

În Statele Unite am izbutit să modificăm operele lui William James şi ale altora, dându-le un caracter mai acceptabil, şi să plasăm principiile lui Karl Marx, Pavlov, Lamarck, precum şi pe cele ale materialismului dialectic în antologiile de psihologie, în aşa fel încât oricine face studii în domeniu şi citeşte aceste cărţi

devine, pe nesimţite, un om pregătit să accepte ideea caracterului echilibrat şi echitabil al comunismului.

Toate catedrele de psihologie din Statele Unite fiind ocupate de oamenii noştri sau de persoane ce pot fi influenţate de oamenii noştri, folosirea masivă a acestor texte este garantată. Ele se bucură de autoritate şi sunt predate studenţilor cu mare grijă.

Presiunea constantă, exercitată de oamenii noştri asupra organelor legislative ale Statelor Unite, poate duce la adoptarea unei legislaţii conform căreia fiecare tânăr ce studiază într-o şcoală sau într-o universitate să fie obligat să urmeze cursuri de psihologie.

Astfel, realizarea unei bune îndoctrinări comuniste a straturilor educate ale populaţiei devine relativ mai uşoară; când li

se va da prilejul să aleagă între sistemul capitalist şi cel comunist, cei îndoctrinaţi vor considera că sistemul comunist este mult mai echilibrat şi mai echitabil decât cel capitalist, pe care îl vor judeca prin prisma noastră.

12

Remedii violente

Oamenii, în general, înţelegând că în comportamentul faţă de cei dezechilibraţi mental este nevoie de o anumită violenţă, acceptă tratamentele dure ce li se par a fi îndreptăţite. Pornind de la un nivel scăzut de violenţă, cum ar fi utilizarea cămăşilor de forţă şi a altor mijloace de blocare, ne este relativ uşor să trecem peste atitudinea rezervată pe care o au oamenii faţă de violenţă şi să adăugăm, în tratamentul celor bolnavi, o doză din ce în ce mai mare de cruzime.

Dacă vom creşte brutalitatea tratamentului, speranţa pe care oamenii şi-o vor pune în el se va mări, iar protestul individului căruia i se aplică tratamentul nu se poate produce deoarece, după

administrarea sa, pacientul nu mai este capabil de nicio acţiune. Familia celui aflat sub tratament nu se mai bucură nici ea de prea multă credibilitate, pe motivul că are, în sânul ei, un nebun. Oricum, protestul familiei trebuie discreditat.

Cu cât tratamentul este mai violent, cu atât puterea de comandă a agentului psihopolitic va deveni mai mare. Operaţiile pe creier trebuie să ajungă a fi privite ca nişte lucruri obişnuite. Deşi numărul real de decese trebuie ascuns ori de câte ori este cu putinţă, totuşi nu este în interesul agentului psihopolitic ca, în timpul acestor intervenţii, să aibă loc multe decese.

Treptat, publicul trebuie instruit în privinţa tratamentului prin şoc electric; mai întâi, el trebuie convins că acest tratament este foarte eficace pentru vindecarea bolii şi

că are efecte calmante asupra pacientului. Apoi, publicul va fi informat că, în cele mai multe cazuri, şocul electric atacă dinţii şi coloana vertebrală, iar, în cele din urmă, i se va spune că, de foarte multe ori, el duce la moartea pacientului sau, în cel mai bun caz, la distrugerea coloanei vertebrale şi la căderea bruscă a dinţilor. Mă îndoiesc că vreun „profan” în materie ar putea suporta să asiste fie şi numai la o singură şedinţă de tratament prin şoc electric. Şi cu siguranţă că „cei din afară” n-ar putea suporta să vadă cum se face o lobotomie sau o leucotomie transorbitală. Cu toate acestea, publicul trebuie adus, dacă se poate, la nivelul la care să considere că acestea sunt tratamentele indicate, detaliile acestor tratamente putând fi făcute publice; astfel prestigiul agentului psihopolitic va creşte.

Cu cât tratamentul este mai violent, cu atât se accentuează ideea că nebunia este o boală lipsită de speranţă.

Societatea trebuie ridicată la nivelul la care fiecare tânăr recalcitrant să fie adus în faţa justiţiei şi dat în grija unui agent psihopolitic care, administrându-i şocuri electrice, îl va reduce la o completă şi obtuză docilitate pentru tot restul vieţii sale.

Printr-o continuă şi tot mai mare publicitate făcută tratamentelor violente, populaţia va ajunge, până la urmă, să tolereze instituirea unor tratamente atât de cumplite încât, după aplicarea lor, pacienţii se vor întoarce acasă semănând mai mult cu nişte fantome decât cu nişte oameni adevăraţi. În acest fel o bună parte din populaţie, mai ales cea care s-a dovedit

recalcitrantă, poate fi redusă la o stare de totală obedienţă faţă de psihopolitician.

Populaţia trebuie convinsă, prin diferite metode, că bolile mentale pot fi tratate numai prin şoc electric, tortură, lipsuri de toate felurile, umilire, discreditare, violenţă, mutilare, ucidere, şi administrarea pedepsei sub toate formele ei. În acelaşi timp, societatea trebuie educată în credinţa că numărul nebunilor creşte. Această convingere creează o stare de panică şi face din psihopolitician un salvator care, cu timpul, va ajunge să conducă societatea.

13

Recrutarea acoliţilor psihopolitici

Acolitul psihopolitic este un individ bine pregătit, care acţionează în slujba agentului psihopolitic de care ascultă fără să crâcnească.

Deoarece aproape toţi oamenii consideră că e normal ca, în timpul pregătirii profesionale, să se supună unui anumit regim de lucru, nu este prea greu ca persoanele, ce se pregătesc să muncească în domeniul însănătoşirii mentale, să fie convinse să accepte a li se administra droguri şi şocuri electrice, de tărie medie şi mică. Dacă izbutim să facem acest lucru, acolitul psihopolitic poate fi format imediat, pe baza folosirii metodei P.D.H. (Pedeapsă-Drog-Hipnoză).

Pentru recrutarea celor ce urmează să

activeze în cadrul mişcării de „însănătoşire mentală”, este foarte bine să avem grijă să-i atragem în rândurile ei numai pe studenţii care sunt deja, într-o oarecare măsură, atinşi de depravare sau pe cei care au fost „trataţi” de agenţii noştri psihopolitici.

În vederea acestei recrutări, vom face astfel încât activitatea din domeniul însănătoşirii mentale să fie foarte atractivă, din punct de vedere financiar şi sexual.

Doza de promiscuitate ce poate fi indusă în mintea pacienţilor acţionează puternic în avantajul agentului psihopolitic care se ocupă de recrutarea cadrelor. Tânărul vizat pentru recrutare poate fi implicat în mai multe legături sexuale compromiţătoare, ale căror probe, bine întocmite, vor putea fi utilizate ca material de şantaj, pentru a preveni orice situaţie în care efectul

metodei P.D.H., ce-l face pe tânăr să execute orbeşte ordinele date, ar putea să nu se mai manifeste.

Promiţând tinerilor că vor avea prilejuri nenumărate de a face sex, că vor fi stăpâni absoluţi pe trupurile şi minţile pacienţilor şi că vor putea face orice fără să fie descoperiţi, vom putea atrage de partea noastră mulţi tineri buni pentru o astfel de muncă, care vor fi încântaţi să se conformeze activităţilor psihopolitice indicate.

Dat fiind că-i are sub controlul său pe toţi indivizii dezechilibraţi mental din ţară, că majoritatea lor au înclinaţii criminale şi că, pe măsură ce mişcarea ia amploare, poate să-i recruteze chiar şi pe criminalii adevăraţi, psihopoliticianul ajunge să dispună de un număr enorm de fiinţe umane

pe care le poate folosi la realizarea oricărui proiect pe care îl doreşte. Dacă i se administrează doza indicată de pedeapsă şi tratamentul de implantare, omul dezechilibrat mental va săvârşi, fără nicio împotrivire, tot felul de fapte distructive, iar o serie de proiecte, ca degradarea tineretului ţării, defăimarea conducătorilor ei, subordonarea justiţiei, vor deveni foarte uşor de îndeplinit.

Psihopoliticianul are avantajul de a putea califica drept simptom al bolii orice încercare a pacientului de a face publice ordinele primite.

Psihopoliticianul trebuie să adere la instituţiile de stat şi să evite, ori de câte ori e cu putinţă, practica particulară, căci aceste instituţii îi dau posibilitatea să controleze un număr foarte mare de oameni

ce pot fi folosiţi spre binele comunismului. Când activează, totuşi, în cadru privat, psihopoliticianul trebuie să vină în contact numai cu familiile de bogătaşi şi cu oficialităţile Statului.

14

Distrugerea grupărilor religioase

Trebuie să menţionăm că, până nu demult, întregul domeniu al dezechilibrelor mentale, de la formele uşoare, precum angoasa, şi până la formele grave, ca psihoza, intra în sfera de activitate a Bisericii.

Conform tradiţiei, atât în ţările civilizate cât şi în cele barbare, sănătatea mentală a cetăţenilor era dată, în întregime, în grija preoţilor. Ca un fapt de mare importanţă pentru psihopolitician, trebuie să spunem că această tendinţă mai există încă şi acum la populaţia fiecărei ţări din lumea vestică şi că pătrunderea ideilor ştiinţifice în această sferă de activitate, a avut loc numai în cercurile oficiale şi niciodată în publicul larg.

Minunatul instrument de lucru oferit nouă de Wundt n-ar folosi la nimic dacă, aşa cum se întâmplă în ţările capitaliste, oficialităţile n-ar insista asupra faptului că, pentru rezolvarea problemelor mentale, trebuie să se folosească „practici ştiinţifice”. Dacă această insistenţă n-ar exista, sau dacă ea ar fi pentru un timp întreruptă, în problemele privitoare la starea lor de sănătate mentală masele ar urma indicaţiile prosteşti ale preoţilor şi, în general, ale slujitorilor Bisericii. În Europa şi în America de astăzi, „practicile ştiinţifice” folosite în domeniul bolilor mentale ar dispărea curând, dacă n-ar fi foarte mult susţinute de către oficialităţi.

Trebuie să se ascundă cu grijă faptul că incidenţa bolilor mentale a crescut numai după ce au fost aplicate „practicile

ştiinţifice”. Este necesar să se spună mereu că pricina creşterii numărului de nevroze din lume trebuie căutată în „ritmul stresant al vieţii moderne”. De fapt, pe noi nu ne interesează care e cauza acestei creşteri. Pentru noi este important să nu existe niciun fel de acţiune care să scoată la iveală unele lucruri şi să furnizeze probe care să încurajeze tendinţa oamenilor de a se îndrepta spre biserică. Dacă sunt lăsaţi să gândească liber şi să ia singuri decizii, fără amestecul oficialităţilor, când se va pune problema internării unor oameni la care ţin, ei vor alege casele de sănătate organizate de cler şi se vor feri, ca de ciumă, de azilurile unde se aplică „practicile ştiinţifice”.

La cea mai mică încurajare, oamenii vor fi gata să sprijine ideea că întreaga

problemă a bolilor mentale trebuie lăsată în grija bisericilor. Şi există biserici care de-abia aşteaptă acest lucru. Acel monstru îngrozitor, care este Biserica romano-catolică, mai domină încă activitatea din domeniul bolilor mentale din întreaga lume creştină; slujitorii acestei Biserici sunt bine pregătiţi şi gata oricând să atragă oamenii pe calea lor. În grupurile fundamentaliste şi penticostale se organizează campanii de tratare a bolilor mentale care, datorită bunelor rezultate obţinute, îi atrag pe mulţi oameni la creştinism. În domeniul însănătoşirii pe cale naturală, Biserica învăţăturii lui Christos din Boston, Massachusetts, excelează în a capta bunăvoinţa şi aprecierea publicului, şi conduce un număr mare de sanatorii. Toate aceste sanatorii trebuie distruse. Oamenii

Bisericii care lucrează în aceste sanatorii trebuie ridiculizaţi şi discreditaţi, iar fiecare tratament indicat de ei trebuie calificat drept o înşelătorie. A cincea parte din timpul psihopoliticianului trebuie să fie închinată acţiunii de nimicire a tot ceea ce ar putea să reprezinte o ameninţare. Aşa cum în Rusia a trebuit să distrugem Biserica şi am făcut-o după foarte mulţi ani de muncă susţinută, tot astfel trebuie să distrugem credinţele religioase ale oamenilor din ţările pe care vrem să le cucerim.

În acţiunile lor de vindecare a bolilor mentale, oamenii Bisericii şi credincioşii practicanţi trebuie hărţuiţi la fiecare pas. Cele mai bune rezultate ale lor trebuie transformate, prin orice mijloace, în eşecuri.

Nu trebuie să ne pese de efectul pe care îl producem asupra populaţiei. În schimb, trebuie să avem mare grijă de efectul pe care îl producem asupra oficialităţilor. Trebuie să inducem în toţi oamenii, care reprezintă factorii activi şi influenţi din ţară, o ură neîmpăcată faţă de metodele bazate pe religie. Trebuie să-i corupem pe procurori şi pe judecători şi să-i facem să creadă, cu tăria cu care credeau mai înainte în Dumnezeu, că învăţătura creştină sau oricare altă practică religioasă care ar putea să stea la baza unei activităţi de însănătoşire mentală este greşită, dăunătoare, provocatoare de nebunie, urâtă de oameni şi, prin urmare, de nesuportat.

În această campanie, trebuie să atragem de partea noastră orice organizaţie medicală din domeniu. Pentru a izbuti,

trebuie să speculăm lăcomia de bani a celor ce lucrează în aceste organizaţii, şi să-i mituim; să speculăm chiar şi simţământul lor de omenie, invitându-i să coopereze cu noi la acţiunea de eliminare a tuturor organizaţiilor de însănătoşire mentală barate pe credinţă. Trebuie să fim atenţi ca organizaţiile pe care vrem să le atragem de partea noastră să aibă, în posturile de consilieri pentru problemele privitoare la tratarea bolilor mentale, numai comunişti bine îndoctrinaţi. Acest lucru este necesar pentru ca aceste organizaţii să poată fi folosite. Oamenii care lucrează în cadrul lor nu sunt, în general, prea deştepţi şi se intimidează repede. Haina şi autoritatea lor pot fi folosite, cu succes, pentru a masca orice operaţie pe care trebuie să o ascundem. Trebuie să le facem partenere la

acţiunile noastre, astfel încât să nu poată, niciodată, să iasă de sub puterea noastră şi să ne discrediteze.

În America, ne-am luptat, încă de la începutul secolului, pentru a nimici toate influenţele creştine şi am izbutit. Deşi astăzi părem a fi îngăduitori faţă de cei care cred în creştinism, să nu uităm niciodată că lupta noastră pentru a influenţa lumea creştină, determinând-o să acţioneze în sensul obiectivelor noastre, nu s-a terminat încă. După ce vom fi izbutit să o ducem la bun sfârşit, putem considera că am pus capăt influenţei Bisericii de pretutindeni. Priviţi-i pe credincioşii din Rusia, car «arată ca nişte maimuţe dresate. Dacă toate maimuţele din celelalte ţări vor ajunge să creadă în noi, ei nu-şi vor da seama că, de fapt, sunt ca nişte animale priponite cu o funie lungă.

Trebuie să acţionaţi până când termenul de „religie” va fi sinonim cu cel de „nebunie”. Trebuie să acţionaţi până când oficialităţile oraşului şi ale ţinutului, precum şi cei din conducerea statelor, nu vor mai sta pe gânduri şi vor porni atacul împotriva grupărilor religioase etichetate drept duşmani ai poporului.

Ţineţi minte că toate ţările sunt conduse, în fapt, de către cei puţini, care pretind doar că se consultă cu cei mulţi. Nici America nu face excepţie. Micul funcţionar, ca şi cel care face legile, pot fi aduşi în situaţia de a crede orice vrem noi, adică până şi cele mai rele lucruri despre oricine. Nu e nevoie să ne străduim să convingem masele. Este însă necesar să acţionăm, fără încetare, asupra oficialităţilor, folosind tot felul de mijloace,

precum calomnierea diferitelor persoane, minciunile sfruntate, dovezile mincinoase, şi să facem o propagandă continuă pentru a le convinge să lupte împotriva Bisericii şi împotriva oricărui credincios practicant.

Întocmai ca şi oficialităţile, adevăraţii vindecători pot să ajungă să creadă orice lucru rău despre activitatea dusă în acest domeniu de Biserică, dacă li se demonstrează că Biserica reprezintă pentru ei un concurent primejdios. Dar dacă aceşti vindecători vor îndrăzni să atenteze la vreun drept câştigat de noi, ei vor fi eliminaţi, întocmai ca şi cei ce cred în creştinism.

Trebuie să fim precum o viţă parazită ce înconjoară un copac. Vom folosi copacul pentru a ne căţăra sus, după care, sugrumându-l, vom creşte puternici,

hrănindu-ne cu seva lui.

Trebuie să îndepărtăm din calea noastră orice piedică. Trebuie să folosim, drept unealtă, orice autoritate ce ne cade în mână. Până la urmă, după câteva zeci de ani, ne vom putea dispensa de orice autoritate străină şi vom învinge, spre gloria Partidului.

15

Propuneri ce trebuie respinse

Există unele mişcări care ne-ar putea dăuna şi care ar putea întrerupe procesul de cucerire psihopolitică. Aceste mişcări, ce apar din vreun colţ al ţării, ar putea cu timpul să câştige teren; ţinând seama de asta, ele trebuie reperate, înainte de a deveni puternice, şi distruse.

Grupuri mari şi cu putere în Stat pot să propună ca problema tratării bolilor mentale să fie dată din nou în grija celor care s-au ocupat de ea, secole de-a rândul, în sânul populaţiei, adică în grija preoţilor. Trebuie să luptăm împotriva oricărei încercări de a-i pune pe oamenii Bisericii în fruntea instituţiilor de tratare a bolilor mentale, folosind ca argumente incompetenţa acestora şi faptul că religia

provoacă dezechilibre psihice. Cel mai grav lucru, care s-ar putea întâmpla în timpul desfăşurării programului psihopolitic, ar fi ca problema îngrijirii oamenilor dezechilibraţi mental să fie dată în mâna preoţimii.

Dacă există spitale de boli psihice organizate de grupări religioase, ele trebuie, cu orice preţ, discreditate şi închise, pentru că se poate întâmpla ca cifra reală a bolnavilor vindecaţi în aceste instituţii să ajungă să fie cunoscută şi comparată cu situaţia din celelalte spitale din ţară, unde cazurile de însănătoşire lipsesc cu totul; această comparaţie ar putea duce la o acţiune de plasare a preoţimii în fruntea instituţiilor ce se ocupă de problema bolilor mentale. Argumentele împotriva acestei acţiuni trebuie folosite cât

mai de vreme, pentru a elimina orice posibilitate ca ea să se întâmple vreodată.

Legislaţia unei ţări trebuie întocmită cu mare grijă, în aşa fel încât să nu acorde niciun fel de drepturi persoanelor cu dezechilibre mentale. Trebuie să luptăm cu hotărâre împotriva oricăror proiecte de lege şi oricăror amendamente constituţionale, conform cărora vătămarea unei persoane dezechilibrate mental ar fi considerată ilegală, aducând drept argument faptul că în cazul acestor bolnavi reuşesc doar măsurile violente. Dacă legea i-ar proteja pe cei dezechilibraţi mental – aşa cum, de obicei, nu se întâmplă –, întregul program psihopolitic ar putea să se prăbuşească.

Trebuie să combatem orice acţiune de a pune sub supraveghere actele cerute la internarea în spital a bolnavului

dezechilibrat psihic. Acest lucru trebuie lăsat cu totul în mâinile persoanelor ce se află sub controlul agenţilor psihopolitici. Internarea trebuie să comporte un minimum de formalităţi, iar ieşirea bolnavului din spital să nu fie posibilă prin puterea legilor. Orice încercare de a completa demersurile legale, necesare pentru reţinerea şi eliberarea bolnavilor din aziluri, trebuie combătută pe motiv că toate aceste cazuri sunt urgente. Pentru a înlătura o asemenea încercare, cel mai bun lucru este să înfiinţăm câte un pavilion de psihiatrie şi de claustrare a bolnavilor psihici în fiecare spital din ţară.

Trebuie să împiedicăm orice acţiune care ar putea scoate la lumină, din întâmplare, vreo lucrare de natură psihopolitică. Întreaga literatură ce se

ocupă de bolile mentale şi de tratamentul lor trebuie ascunsă cu grijă, în primul rând păstrând-o în condiţii de reală securitate şi, în al doilea rând, prin folosirea unui limbaj complicat care s-o facă de neînţeles. Numărul real al cazurilor de însănătoşire şi al deceselor nu trebuie publicat niciodată în ziare. Orice cercetare care încearcă să descopere dacă psihiatria sau psihologia au vindecat vreodată pe cineva trebuie combătută şi luată în derâdere; pentru această acţiune trebuie mobilizaţi toţi agenţii psihopolitici. La început, această cercetare trebuie ignorată; dacă acest lucru se dovedeşte a nu fi cu putinţă, trebuie să intre în acţiune toţi agenţii psihopolitici din ţară, cu întreaga lor autoritate şi capacitate de luptă. Pentru prevenirea unor asemenea investigaţii, poate fi folosită orice tactică.

Pentru a le împiedica, trebuie să avem pregătite documente cu aparenţă tehnică, din care să reiasă că există un număr uriaş de cazuri de vindecare prin mijloacele psihiatriei şi ale psihologiei; ori de câte ori se poate, trebuie să se treacă în aceste documente procentele de vindecare, oricât de false ar fi ele. În acest fel se alcătuieşte o bază de „probe” care poate zădărnici orice încercare de a identifica vreo persoană care a fost vindecată prin mijloacele psihiatriei sau ale psihologiei.

Dacă iese la iveală că psihopoliticianul are legături cu comuniştii, aceste legături trebuie atribuite propriei sale neglijenţe, iar psihopoliticianul trebuie etichetat de urgenţă ca un tip care trece drept un original printre cei din profesia sa.

Autorii lucrărilor care încearcă să

prezinte imaginea unei societăţi aflate sub un control mental total şi lipsite de libertate reală trebuie împinşi spre fapte infamante sau spre sinucidere, spre a li se discredita operele.

Orice lege care liberalizează vreo practică de tratament trebuie imediat combătută şi anulată. Toate practicile de tratament trebuie să se apropie de cele admise de autorităţi; nu trebuie să îngăduim niciun fel de alte opinii, pentru că ele ar putea scoate la lumină adevărul.

Acţiunile ce-şi propun să ridice nivelul tineretului trebuie zădărnicite de oamenii noştri, pentru că ele ar putea anihila munca noastră de introducere în rândul tinerilor a delincventei, a consumului de droguri, a alcoolismului şi a promiscuităţii sexuale.

Comuniştii ce lucrează în presă şi la

radio trebuie să fie protejaţi ori de câte ori e cu putinţă, eliminându-se, prin metodele Psihopoliticii, orice persoană care-i atacă în forţă. La rândul lor, comuniştii din presă şi de la radio trebuie convinşi să folosească orice prilej pentru a face publicitate în favoarea acţiunilor psihopolitice, în cadrul emisiunii de „ştiinţă”.

Între graniţele Rusiei şi ale sateliţilor săi, nu trebuie să fie îngăduită existenţa nici unei grupări care să se ocupe de problemele mentale. Aici pot să continue să lucreze doar agenţii psihopolitici bine verificaţi, activitatea lor desfăşurându-se numai în beneficiul guvernului sau împotriva deţinuţilor duşmănoşi regimului.

Trebuie combătută orice acţiune menită să-i excludă pe psihiatri şi pe psihologi din serviciile armatei.

Orice anchetă privitoare la „sinuciderea” sau la dereglarea mentală subită a unui lider politic trebuie condusă numai de agenţii psihopolitici sau de acoliţii lor, indiferent dacă este sau nu de vină Psihopolitica.

Folosirea violenţei împotriva persoanelor care atacă doctrina comunistă, sau uciderea lor, trebuie evitate, fiind declarate interzise. Asta pentru că actele de violenţă îndreptate contra duşmanilor comunismului ar putea să facă din aceştia nişte martiri. Metodele ce trebuie folosite împotriva lor sunt discreditarea şi acuzarea de nebunie, fapt ce-i va face să ajungă, până la urmă, sub îngrijirea agenţilor psihopolitici, adică a psihiatrilor şi a psihologilor controlaţi de noi.

16

CONCLUZII

În această epocă a înarmării nelimitate şi a antagonismelor naţionale, când declanşarea unui război atomic cu ţările capitaliste este oricând posibilă, Psihopolitica trebuie să fie mai eficientă ca oricând.

Toate programele psihopolitice trebuie să fie extinse pentru a sprijini şi a promova activităţile tuturor celorlalţi agenţi comunişti ce lucrează în cadrul naţiunii vizate.

Eşecul Psihopoliticii ar putea atrage după sine bombardarea atomică a ţării mamă.

Dacă Psihopolitica reuşeşte să-şi îndeplinească misiunea sa în cadrul ţărilor capitaliste din lume, primejdia războiului

atomic este eliminată pentru totdeauna, căci Rusia îşi va fi subjugat toţi duşmanii.

Comunismul s-a răspândit pe o şesime din partea locuită a globului. Doctrina marxistă a pătruns şi în restul lumii. Extinderea ordinii sociale comuniste învinge pretutindeni. Răspândirea comunismului în lume nu s-a făcut niciodată prin puterea bătăliilor, ci prin cucerirea minţii oamenilor; în cadrul Psihopoliticii, metodele de cucerire a minţii oamenilor au fost perfecţionate în cel mai înalt grad.

Agentul psihopolitic trebuie să reuşească în activitatea sa, fiindcă succesul său duce la instaurarea păcii în lume. În schimb, eşecul său poate să ducă la distrugerea părţilor civilizate ale pământului, de vreme ce nişte capitalişti nebuni au în mâinile lor puterea atomică.

Scopul justifică mijloacele. Degradarea oamenilor este mai puţin inumană decât nimicirea lor prin explozia atomică, pentru că, pentru orice animal care trăieşte numai o singură dată, orice fel de viaţă este mai bună decât moartea.

Scopul urmărit prin război este acela de a pune stăpânire pe poporul cucerit. Dacă un popor poate fi cucerit şi stăpânit fără război, scopul urmărit este atins fără să fi avut loc distrugerile inerente războiului. Este un obiectiv de cea mai mare valoare.

Psihopoliticianul îşi află răsplata în controlul, aproape nelimitat, pe care îl deţine asupra oamenilor, în exercitarea liberă a pasiunilor sale şi în triumful comunismului asupra prostiei duşmanilor poporului.

SFÂRŞIT

ANEXE

I

Adevăratul chip al comunismului

Experţii în strategia comunistă arată că întregul plan de cucerire a lumii s-ar putea prăbuşi dacă Occidentul se va trezi şi va lua iniţiativa de a lupta, pe toate fronturile, împotriva comunismului. Ei spun că o gravă greşeală a Occidentului a fost aceea că, pentru a domoli un duşman care era, în realitate, slab, a acceptat, tot timpul, coexistenţa comunismului, a privit sistemul comunist ca pe o realitate imuabilă, a considerat că toate cuceririle comuniste sunt de nezdruncinat, a ignorat faptul că liderii roşii au admis, ei înşişi, că au mai multe motive să se teamă de o acţiune militară decât Occidentul şi au îngăduit ca unele popoare libere să fie intimidate şi

înşelate.

Cum s-a realizat acest lucru?

Importanţa războiului psihologic

Cea mai mare greşeală a Occidentului a fost aceea că şi-a permis să cadă într-o stare de lâncezeală mentală, de apatie şi de inactivitate. În unele cercuri, motivaţiile patriotice, loialitatea şi tradiţionalul vis de „libertate pentru toţi oamenii” au zăcut amorţite sau au fost paralizate de un nou şi straniu fel de a gândi. Specialiştii spun că se impune, de urgenţă, o schimbare revoluţionară a stării noastre de spirit.

Dar ce e greşit în această „stare de spirit”?

În primul rând, faptul că am gândit aşa cum au vrut să ne facă să gândim comuniştii. Străbunii noştri ar fi îngrijoraţi

dacă ar şti câtă confuzie există în mintea multor americani cu privire la problemele fundamentale cum ar fi coexistenţa paşnică, dezarmarea, libertatea comerţului, Naţiunile Unite, recunoaşterea Chinei Roşii şi multe altele. În loc să ne menţinem într-o stare de continuă vigilenţă intelectuală, am luat sloganurile comuniste drept premise majore pentru multe dintre concluziile noastre. Dăm mai jos o listă cu obiectivele strategice curente pe care comuniştii şi tovarăşii lor de drum încearcă să le atingă. Ele fac parte din campania dusă de aceştia pentru slăbirea Americii, în vederea cuceririi ei finale. Trebuie să ţinem minte că mulţi americani cinstiţi lucrează pentru îndeplinirea aceloraşi obiective, căci nu-şi dau seama că aceste obiective sunt menite să ne distrugă ţara.

Obiectivele roşii

Cele patruzeci şi cinci de „Obiective comuniste curente”, trecute în lista de mai jos, au apărut în Documentele Congresului din 10 ianuarie 1963. Ele au fost luate din lucrarea „Adevăratul chip al comunismului” de W. Cleon Skousen, care şi-a început studiul său extensiv asupra comunismului în timpul celor şaisprezece ani de lucru cu Biroul Federal de Investigaţii. Obiectivele comuniste curente sunt următoarele:

1. Acceptarea, de către Statele Unite, a ideii coexistenţei paşnice ca unică alternativă la războiul atomic.

2. Să facem în aşa fel încât Statele Unite să prefere să capituleze decât să se angajeze într-un război atomic.

3. Să dezvoltăm iluzia că dezarmarea totală iniţiată de Statele Unite ar fi o

demonstraţie a tăriei morale.

4. Acceptarea comerţului liber între toate ţările lumii, fără să se ţină seamă de afilierea unora la comunism şi de faptul că materialele comercializate ar putea fi folosite pentru un posibil război.

5. Extinderea împrumuturilor pe termen lung acordate Rusiei şi sateliţilor săi.

6. Acordarea ajutorului american tuturor ţărilor, chiar dacă sunt comuniste.

7. Recunoaşterea Chinei Roşii. Admiterea Chinei Roşii în Organizaţia Naţiunilor Unite.

8. Recunoaşterea Germaniei de Est şi de Vest ca fiind două state separate, în ciuda promisiunii făcute de Hruşciov, în 1955, de a rezolva problema Germaniei prin alegeri libere, sub supravegherea Naţiunilor Unite.

9. Continuarea conferinţelor pe tema

interzicerii experienţelor atomice, dat fiind că Statele Unite au acceptat să-şi suspende propriile experienţe atâta timp cât negocierile fac progrese.

10. Permisiunea ca fiecare satelit al Uniunii Sovietice să-şi aibă reprezentanţii săi la Naţiunile Unite.

11. Promovarea Organizaţiei Naţiunilor Unite ca fiind singura speranţă pentru omenire. Dacă se va rescrie carta sa, trebuie să se ceară să fie organizată ca un for de conducere a lumii, având propriile sale forţe armate. (Unii comunişti consideră că guvernarea lumii poate fi preluată de Naţiunile Unite la fel de bine ca şi de Moscova. Uneori aceste două centre îşi fac unul altuia concurenţă, aşa cum se întâmplă acum în Congo).

12. Respingerea oricărei încercări de a

scoate Partidul comunist în afara legii.

13. Eliminarea tuturor jurămintelor de loialitate.

14. Continuarea acordării dreptului de acces al Rusiei la Oficiul de invenţii al Statelor Unite.

15. Captarea unuia sau a ambelor partide politice din Statele Unite.

16. Folosirea deciziilor tehnice ale justiţiei pentru slăbirea instituţiilor de bază din America, declarând că activităţile lor violează drepturile civile.

17. Obţinerea controlului asupra şcolilor. Folosirea lor drept curele de transmisie pentru socialişti şi pentru propaganda comunistă. Obţinerea controlului asupra asociaţiilor de profesori. Introducerea ideologiei Partidului în manualele şcolare.

18. Obţinerea controlului asupra tuturor

ziarelor studenţeşti.

19. Folosirea demonstraţiilor studenţeşti pentru a alimenta protestele publice împotriva programelor şi organizaţiilor atacate de comunişti.

20. Realizarea unui control asupra celor ce lucrează la prezentarea cărţilor, a editorialelor şi la stabilirea politicii ziarelor.

21. Obţinerea controlului asupra poziţiilor cheie din radio, televiziune şi cinematografie.

22. Continuarea discreditării culturii americane prin degradarea tuturor formelor de expresie artistică. O grupare comunistă americană a fost instruită pentru „a elimina orice sculptură de valoare din parcuri şi din clădiri, înlocuindu-le cu statui diforme, stângace şi lipsite de orice sens”.

23. Controlul asupra criticilor de artă şi

a directorilor de muzee. „Planul nostru este de a promova arta respingătoare şi lipsită de sens”.

24. Eliminarea tuturor legilor ce ţin în frâu obscenitatea, calificându-le ca „mijloace de cenzură” şi de violare a libertăţii cuvântului şi a presei.

25. Distrugerea standardelor culturale de moralitate, promovând pornografia şi obscenitatea, prin cărţi, reviste, filme, radio şi televiziune.

26. Prezentarea homosexualităţii, a perversiunilor sexuale şi a promiscuităţii drept lucruri „normale, naturale şi sănătoase”.

27. Infiltrarea Bisericii şi înlocuirea religiei revelate cu religia „socială”. Discreditarea Bibliei şi sublinierea necesităţii de maturitate intelectuală care

nu are nevoie de „sprijin religios”.

28. Eliminarea rugăciunii şi a oricărei manifestări religioase din şcoli pe motiv că violează principiul „separării Bisericii de Stat”.

29. Discreditarea Constituţiei americane prin calificarea ei drept neadecvată, demodată, incapabilă să facă faţă problemelor lumii moderne, o piedică în calea cooperării dintre popoarele lumii.

30. Discreditarea străbunilor. Prezentarea lor drept nişte aristocraţi egoişti care nu aveau niciun fel de grijă de „oamenii de rând”.

31. Discreditarea tuturor formelor americane de cultură şi descurajarea celor ce predau istoria americană în şcoli, pe motiv că ea nu reprezintă decât o mică parte din „marea istorie a lumii”. Să se

pună accentul pe istoria Rusiei, de după preluarea puterii de către comunişti.

32. Sprijinirea oricărei mişcări socialiste ce duce la controlul centralizat asupra tuturor instituţiilor cultural-educative şi sociale, programelor de asistenţă socială, clinicilor psihiatrice, etc.

33. Eliminarea tuturor legilor şi procedurilor care interferează cu operaţiunile aparatului comunist.

34. Eliminarea Comitetului de Control asupra Activităţilor antiamericane.

35. Discreditarea şi, eventual, dezorganizarea F.B.I.

36. Infiltrarea şi realizarea controlului asupra cât mai multor sindicate.

37. Infiltrarea şi realizarea controlului asupra marilor afaceri.

38. Transferarea unei părţi din puterea

de a aresta, pe care o deţine poliţia, la organizaţiile sociale. Tratarea tuturor problemelor de comportament ca fiind dezechilibre psihice pe care nu le pot înţelege şi vindeca decât psihiatrii.

39. Dominarea categoriei profesionale a psihiatrilor şi folosirea legilor privitoare la sănătatea mentală ca mijloc de obţinere a controlului coercitiv asupra celor ce se opun comunismului.

40. Discreditarea familiei ca instituţie. Încurajarea promiscuităţii şi simplificarea formalităţilor de divorţ.

41. Sublinierea necesităţii de a-i creşte pe copii departe de influenţa negativă a părinţilor. Blocajele mentale şi retardarea copiilor trebuie să fie atribuite influenţei opresive a părinţilor. Crearea impresiei că violenţa şi revolta sunt aspecte legitime ale

tradiţiei americane; că studenţii şi anumite grupuri interesate trebuie să se ridice şi să-şi „unească forţele” pentru a rezolva problemele economice, politice şi sociale.

43. Eliminarea tuturor stăpânirilor coloniale înainte ca populaţiile băştinaşe să fie pregătite să se guverneze singure.

44. Internaţionalizarea Canalului Panama. Abrogarea amendamentului Connally, astfel încât Statele Unite să nu poată să împiedice Curtea Internaţională de Justiţie să preia jurisdicţia asupra problemelor interne. Să se acorde Curţii Internaţionale de Justiţie jurisdicţia asupra popoarelor şi indivizilor.

45. Abrogarea amendamentului Connally, astfel încât Statele Unite să nu poată să împiedice Curtea Internaţională de Justiţie să preia jurisdicţia asupra

problemelor interne. Să se acorde Curţii Internaţionale de Justiţie jurisdicţia asupra popoarelor şi indivizilor.

* Fost director regional în Consiliul American de Securitate.

II

CHINA: Directive secrete pentru distrugerea catolicismului

«Ordin secret», venit de la Biroul 106

Catolicismul şi protestantismul sunt două organizaţii aflate în slujba spionajului şi a imperialismului capitalist. Ele urmăresc să pătrundă în sânul Partidului pentru a exploata şi a oprima poporul. Aceste biserici există în toate oraşele din toate ţările lumii şi răspândesc peste tot veninul doctrinei lor, pentru a combate socialismul comunist.

Iată de ce, urmând directivele conducătorilor Partidului, activiştii noştri trebuie să găsească metoda care să le permită să pătrundă în inima fiecărei Biserici, să se pună în slujba noii organizaţii a politicii secrete, să desfăşoare o importantă activitate în cadrul tuturor

organizaţiilor ecleziastice, să declanşeze un atac de mare anvergură, să se angajeze profund în această acţiune, ajungând până la a cere chiar şi ajutorul lui Dumnezeu şi, pentru a reuşi să formeze un front unic, să se folosească de farmecul şi de forţa de seducţie a sexului feminin.

În consecinţă, în vederea atingerii acestui scop, pentru a diviza Bisericile din interiorul lor şi a aţâţa diferitele organizaţii religioase unele împotriva celorlalte, organele de partid au dat următoarele 9 dispoziţii:

1. Activiştii de partid trebuie să se introducă în şcolile înfiinţate de aceste Biserici şi dominate de doctrinele lor otrăvite; să-i spioneze pe reacţionari pentru a vedea care le sunt activităţile; să se amestece printre elevi, să se adapteze la

felul lor de a simţi, să se pună la curent cu activităţile lor regionale, să le supravegheze şi, în chip metodic, să se însereze în toate sectoarele activităţii ecleziastice.

2. Fiecare activist trebuie să găsească o metodă pentru a deveni, prin botez, membru al Bisericii; să se înscrie în Legiunea Sfintei Marii, sau – dacă e vorba de protestanţi – să se alăture „Cruciaţilor" (Crusadore). Ajunşi aici, ei vor desfăşura o activitate cât mai bogată, folosindu-se de fraze frumoase pentru a-i mişca şi atrage pe credincioşi, făcând apel la iubirea faţă de Dumnezeu şi PLEDÂND CAUZA PĂCII.

3. Activiştii de partid vor trebui să asiste la toate serviciile religioase şi, cu blândeţe, folosindu-se în mod inteligent de cele mai diferite metode, să se apropie cât mai mult de cler şi să-i spioneze acţiunile.

4. Şcolile reprezintă, pentru infiltrarea noastră, un câmp ideal. Mimând cea mai mare bunăvoinţă, activiştii noştri trebuie să aplice următoarea lege dublă: „să-şi apropie duşmanul pentru a-l suprima”.

Ei trebuie să se introducă printre directorii şcolilor, printre profesori şi printre elevi, pentru a-i putea domina, aplicând principiul: „A diviza înseamnă a stăpâni”. Printre altele, ei trebuie să caute să stabilească contacte cu şefii elevilor.

5. Activiştii noştri trebuie să ia iniţiativa în toate acţiunile, să pătrundă în toate organizaţiile ecleziastice şi să câştige simpatia credincioşilor; în felul acesta, vor putea să se amestece chiar şi în conducerea Bisericii.

6. Astfel, ascultând de directivele Partidului, celula de comandă îşi va atinge

ţinta fixată: aceea de a pătrunde în toate organizaţiile ecleziastice, de a promova acţiunile pentru PACE şi, în acest fel, de a-şi exercita influenţa în toate sectoarele.

7. Pe baza principiului de fier: „Zdrobeşte-l pe duşman, folosindu-te de el”, unul dintre membrii importanţi ai Bisericii va fi convins să vină în China, procurându-i-se documentele şi autorizaţiile necesare. Cu prilejul acestei vizite, va ieşi la lumină adevărata faţă şi adevărata situaţie a Bisericii.

8. Activiştii de partid trebuie să aibă spirit de iniţiativă, să descopere punctele slabe ale duşmanului, să exploateze neînţelegerile dintre grupuri şi să neutralizeze veninul religios şi ecleziastic, instilând antidotul nostru.

9. Orice tovarăş trebuie să înţeleagă

bine că Biserica catolică trebuie lovită şi distrusă din temelii. Protestantismul, care comite eroarea de a urma o politică de coexistenţă, trebuie împiedicat să facă noi cuceriri, dar poate fi lăsat să moară de moarte naturală.

[Aceste 9 puncte se referă la activitatea Partidului în străinătate].

III

Document al Partidului Comunist Vietnamez

– Sarcina noastră cu privire la Biserica catolică –

1. Natura şi situaţia Bisericii catolice din Vietnam

Biserica catolică din Vietnam este un element al Bisericii catolice mondiale, a cărei conducere se află la Vatican. Vaticanul este un grup de exploatare de mare anvergură, legat din totdeauna de imperialismul antirevoluţionar şi anticomunist. El se aliază, în general, cu imperialismul cel mai puternic, în momentul de faţă cu imperialismul american. În faţa dezvoltării victorioase a revoluţiei sociale, a ştiinţelor şi a tehnicii în lume, Vaticanul, ca de altfel imperialismul, se află într-o stare

de slăbiciune.

Pentru a restabili situaţia, Vaticanul este pe cale să-şi schimbe politica şi tacticile. El le adaptează noilor vremuri. În acelaşi timp, încearcă să intre în legătură cu ţările socialiste pentru a salva Biserica din ţările unde ea există. Vaticanul a făcut asemenea încercări şi în Vietnam unde încearcă să controleze şi să dirijeze Biserica catolică, pentru ca ea să-i aplice politica şi concepţiile.

Biserica a fost mereu legată de imperialism (mai întâi în Franţa şi apoi în Statele Unite), opunându-se Revoluţiei, Partidului nostru, acţiunii de eliberare naţională şi noului regim instaurat de popor. În Vietnam, Biserica şi-a sporit cel mai mult puterea în epoca dominată de americani. Într-o vreme, sub NGO DINH DIEM,

catolicismul aproape că devenise religia de stat a Vietnamului de Sud. (…)

În zilele de dinaintea eliberării complete a Vietnamului de Sud, Biserica s-a pregătit să facă faţă unei noi stări de lucruri: ea accepta să convieţuiască cu comuniştii şi să se adapteze la noua situaţie pentru a subzista (Arhiepiscopia de Hue publica broşura „Cu bucurie”, pentru a-i călăuzi pe preoţi şi pe credincioşi). Profitând de faptul că situaţia era încă tulbure şi anormală, Biserica s-a grăbit să hirotonisească preoţi noi, pentru a crea noi parohii şi noi dioceze; ea a mutat un număr de preoţi, pentru a le ascunde adevărată faţă şi pentru a-şi repartiza mai bine forţele. O parte din preoţii şi călugării vinovaţi de crime grave au fugit pe urmele duşmanului; alţii au rămas în ţară şi s-au opus cu îndârjire

Revoluţiei. Astfel, în sânul Bisericii, contradicţiile şi scindările se agravau din ce în ce mai mult.

Până în prezent, natura anticomunistă a Bisericii nu s-a schimbat. Mulţi episcopi şi preoţi continuă să caute metodele prin care să se opună liniei revoluţionare a Partidului nostru. În unele locuri, există reacţionari primejdioşi şi impenitenţi ce continuă să ni se opună cu hotărâre. Imperialismul – în primul rând imperialismul american – n-a renunţat la intenţia sa de a folosi religia, şi mai ales catolicismul, pentru a sabota opera noastră revoluţionară.

Astăzi, pentru că se simte vinovată faţă de popor şi de ţară, pentru că a pierdut sprijinul imperialismului american, pentru că vrea să i se uite vechea faţă şi să-şi găsească un loc în noua societate, pentru că

este influenţată de noua linie de conduită a Conciliului Vatican II, Biserica catolică din Vietnamul de Sud preconizează, în mod oficial, aplicarea concepţiilor Conciliului la situaţia Vietnamului şi adaptarea la noul regim, cu scopul de a continua să controleze credincioşii şi ca să poată continua să existe. (...)

Astfel, în Biserica catolică din Vietnamul de Sud există noi contradicţii şi noi divizări: sunt contradicţiile dintre reacţionarii inveteraţi, anticomunişti fanatici, şi partizanii adaptării. În afară de lupta decisivă dintre Revoluţie şi Contrarevoluţie, această nouă linie de adaptare dă naştere unei noi lupte între Revoluţie şi Biserică: această luptă se desfăşoară atât pe plan ideologic cât şi în planul organizării complexe şi persistente care tinde să

păstreze controlul asupra masei de credincioşi. Oricum, această politică a adaptării dovedeşte slăbiciunea Bisericii. (...)

II. Sarcina noastră cu privire la Biserică

Sarcina noastră cu privire la Biserică este unul din cele trei elemente ce alcătuiesc acţiunea globală pe care trebuie să o ducem pe lângă compatrioţii noştri catolici. Îndeplinirea corectă a acestei sarcini ne va îngădui să creăm condiţii favorabile pentru activităţile noastre de pe lângă masele catolice, să eliminăm natura lor politică reacţionară şi să limităm caracterul retrograd şi conservator al catolicismului.

Deşi foarte complexă, Biserica este necesară credincioşilor. Dat fiind că masa credincioşilor nu poate renunţa la preoţi şi

episcopi, viaţa ei religioasă este strâns legată de această categorie de oameni. Pentru a garanta libertatea credinţei, a răspunde nevoilor de activitate religioasă ale maselor catolice, a le potoli şi a le determina să aibă încredere în Partid, pentru ca ele să facă Revoluţia şi să lupte împotriva tentativelor adversarilor noştri de a folosi religia, trebuie să reformăm, în mod corect, Biserica catolică. Opera revoluţionară a poporului nostru se află acum într-o nouă etapă. Întreaga ţară merge înainte spre socialism. Pentru a realiza reforma socialistă şi a construi socialismul, trebuie să întărim dictatura proletariatului, să dezvoltăm puterea de conducere colectivă a poporului muncitor şi să ducem la capăt cele trei revoluţii (revoluţia raporturilor de producţie,

revoluţia ştiinţifică şi tehnică, revoluţia culturală şi ideologică, cea mai importantă dintre aceste trei revoluţii fiind cea ştiinţifică şi tehnică). Dacă vrem să realizăm toate acestea în regiunile catolice, trebuie să dăm un mare impuls acţiunii desfăşurate de noi în masele populare şi să luptăm cu hotărâre împotriva încercărilor de utilizare a religie» de către adversarii noştri. În acelaşi timp, trebuie să acţionăm pentru reformarea Bisericii, pentru a o transforma treptat într-o organizaţie religioasă care să respecte politica şi legislaţia Statului, să fie însufleţită de patriotism şi apropiată de naţiune şi de socialism; toate acestea sunt necesare pentru ca Biserica să nu pună piedici mişcării revoluţionare a maselor. (…)

Încercările adversarilor noştri de a utiliza religia au eşuat; reacţionarii care se

ascund sub o aparenţă religioasă au fost puternic loviţi şi sunt din ce în ce mai slabi şi mai izolaţi. Divizările din rândurile clerului, din ce în ce mai mari, sunt în avantajul Revoluţiei. Suntem siguri că opera noastră reformatoare va triumfa.

1. Obiective.

Obiectivul global ce reprezintă şi orientarea pe termen lung pe care trebuie s-o urmeze Biserica, este următorul: transformarea Bisericii, care până acum era un instrument al imperialismului şi al antirevoluţionarilor, într-o Biserică pusă în slujba Statului, însufleţită de patriotism, apropiată de naţiune şi de socialism; reformarea doctrinei, organizării, legislaţiei şi ceremoniilor sale, după o orientare progresistă.

Obiectivul imediat cere să se procedeze

în aşa fel încât activităţile religioase să fie conforme cu politica şi cu legea Statului. (...)

2. Reforme.

Îndeplinirea acestui obiectiv comportă reformarea Bisericii pe plan politic, economic, ideologic şi organizatoric:

— Pe plan politic: trebuie să se ducă o luptă decisivă pentru eliminarea naturii politice reacţionare a Bisericii; trebuie să se facă în aşa fel încât ea să respecte legile, să ducă o politică progresistă, să dea dovadă de patriotism şi de ataşament faţă de socialism.

— Pe plan ideologic: trebuie să fie criticate ideile retrograde; sa fie demascate legile, ceremoniile, obiceiurile depăşite şi dăunătoare vieţii civilizate moderne; să se instaureze o practică religioasă şi obiceiuri

conforme cu progresul.

— Pe plan economic: trebuie să fie eliminate întreprinderile capitaliste şi exploatarea feudală şi să se limiteze banii destinaţi cultului la o sumă rezonabilă.

— Pe plan organizatoric: trebuie să fie eliminate sau restrânse organizaţiile care nu sunt necesare; să fie eliminate cele ce sunt dăunătoare; elementele negative să nu fie lăsate să controleze organismele importante ale Bisericii, ca episcopiile, consiliile parohiale şi congregaţiile religioase; să nu i se îngăduie Bisericii să pregătească pentru preoţie elemente duşmănoase. (...)

3. Orientări

Trebuie să ne sprijinim pe masa credincioşilor şi să le mărim rolul; să coordonăm acţiunea Frontului cu aceea a

autorităţilor, în reformarea şi reeducarea preoţilor; să facem o distincţie între Biserică şi credincioşi, între Biserică şi reacţionari, între realităţile istorice şi realităţile prezente, între bine şi rău, între elementele progresiste, elementele oportuniste şi adevăratele forţe ale progresului; să-i recuperăm pe cei care sunt recuperabili şi să-i doborâm pe reacţionari; să reeducăm, să reformăm şi, totodată, să luăm în considerare activităţile materiale şi aplicarea corectă a politicii religioase; să coordonăm acţiunea globală cu aceea dusă asupra fiecărui individ; să dăm, o mare importanţă politicii de divizare.

4. Strategia

Astăzi, Biserica din Vietnamul de Sud prezintă, în sânul ei, noi contradicţii şi divizări: contradicţii între grupul

reacţionarilor inveteraţi, al anticomuniştilor fanatici şi grupul partizanilor adaptării; contradicţii chiar şi în sânul grupului ce preconizează adaptarea. În rândurile clerului din Vietnamul de Sud, putem găsi următoarele categorii de oameni: a) grupul celor ce doresc progresul sau al progresiştilor, b) partizanii adaptării, e) nehotărâţii, d) reacţionarii: aici trebuie să distingem categoria reacţionarilor inveteraţi, care se opun cu îndârjire Revoluţiei şi categoria celor care, pentru a acţiona, utilizează unele forme de adaptare.

Îi vom întări şi proteja pe preoţii progresişti patrioţi; îi vom sprijini pe cei care au înţeles situaţia şi care vor să progreseze. Trebuie să facem în aşa fel, încât forţele doritoare de progres să se dezvolte. Aceste grupuri vor fi sprijinite

pentru a deveni piloni activi ai acţiunilor noastre; ceilalţi preoţi vor fi atraşi în lupta împotriva reacţionarilor şi pentru reformarea Bisericii.

Vom încuraja aspectele progresiste; vom critica concepţiile şi comportamentele greşite şi vom arăta o mare fermitate faţă de atitudinile, declaraţiile şi practicile reacţionare. Va trebuie ca, treptat, să-i îndepărtăm pe preoţi de influenţa reacţionară.

Va trebui să folosim şi să exploatăm cu inteligenţă contradicţiile din sânul clerului şi să accentuăm divizările, în aşa fel încât majoritatea preoţilor să se dea de partea prielnică Revoluţiei. (...)

Vom avea grijă să întreţinem scindările din tagma episcopilor şi a preoţilor. Vom reforma organele de conducere ale Bisericii,

dând o atenţie deosebită reformării Consiliilor parohiale şi reformării Bisericii, la baza ei.

III. Sarcina noastră cu privire la episcopii

Dacă vrem să reformăm episcopiile, trebuie să studiem cu mare grijă care sunt acelea ce deţin puterea, să ducem o activitate energică pe lângă episcopii care urmează linia de adaptare la timpurile noi şi pe lângă cei care urmează linia progresistă, să-i atragem de partea noastră pe cei ce sunt încă nehotărâţi, să-i atacăm şi să-i izolăm pe cei câţiva episcopi care mai au încă o atitudine şi un comportament reacţionar, insolent sau duşmănos.

Cu abilitate şi sub numeroase forme, trebuie să-i ajutăm pe episcopi să înţeleagă noile vremuri şi să devină conştienţi de

schimbările revoluţionare care s-au produs în ţara şi poporul nostru. Ca să poată reeduca şi reforma, ei trebuie să înţeleagă bine linia de conduită, politica şi legislaţia Statului nostru. Îi vom mobiliza şi îi vom încuraja să facă declaraţii şi să aibă comportamente pozitive, chiar şi atunci când nu-i vorba decât de lucruri minore. Le vom critica cu fermitate şi abilitate declaraţiile şi practicile negative.

Vom reforma organele de conducere ale episcopiei şi ale Consiliului de conducere, acţionând în toate felurile posibile, dar cu abilitate şi hotărâre. Nu mai putem lăsa ca reacţionarii şi elementele duşmănoase să se infiltreze în episcopii, să-şi exercite presiunea şi controlul asupra episcopilor, şi să dicteze Bisericii linia de conduită.

Trebuie să ajutăm episcopiile, să

introducem aici patrioţi progresişti sau cel puţin oameni care să nu se opună Revoluţiei şi care să ocupe posturile cele mai importante din conducerea episcopiei. (...)

Dacă vrem să transformăm Biserica într-o organizaţie care să realizeze activităţi religioase, conform cu politica şi cu legile Statului, care să respecte drepturile şi datoriile civice ale credincioşilor, care să nu reprezinte o piedică în calea mişcărilor revoluţionare şi progresiste, care să nu păstreze reglementări din trecut, obiceiuri şi ceremonii superstiţioase, trebuie să ne îndeplinim cu corectitudine sarcina pe care o avem în privinţa preoţilor. Trebuie să acordăm o atenţie specială preoţilor, fără însă să-i uităm pe călugări.

Obiectiv: sprijinindu-ne pe masa credincioşilor, vom lupta ca să divizăm şi să

reformăm preoţimea şi ca să-i atragem pe cei mai mulţi dintre preoţi spre o orientare care să respecte politica şi legile Statului şi să nu pună piedici acţiunilor revoluţionare şi patriotice ale credincioşilor. (...)

Metodologie: pe baza unor studii serioase, vom stabili distincţii concrete care ne vor îngădui să adoptăm o atitudine corectă, bine adaptată faţă de fiecare individ şi de fiecare categorie. Grosso modo, preoţii din Vietnamul de Sud pot fi clasificaţi în cele patru categorii pe care le-am enumerat mai înainte (progresişti, partizani ai adaptării, nehotărâţi şi reacţionari) (...)

Fiecare caz în parte va fi obiectul unui studiu aprofundat, concret şi precis; vom studia originea familială şi socială, declaraţiile, comportamentul, atitudinile şi

autobiografia fiecărui individ, pentru a ne putea face o părere corectă şi a hotărî ce atitudine trebuie să avem faţă de el. Când studiem un caz, trebuie – neapărat – să fim obiectivi şi să eliminăm orice spirit partizan şi orice meschinărie. Vom face diferenţa între atitudinea reacţionară de ordin politic şi anticomunismul indus de Biserică şi care a devenit un fel de inconştient colectiv, între atitudinile refractare, care se explică printr-o reacţie de clasă şi o conştiinţă politică reacţionară, între cei care sunt slujitorii imperialismului şi spiritele retrograde şi conservatoare în materie de religie, spirite care şi-au însuşit idei de obedienţă faţă de superiori. (...)

În ceea ce priveşte Regimul nostru, se vor folosi argumente profane şi argumente religioase. Vor fi ridicate în slăvi puritatea şi

frumuseţea regimului socialist, se vor pune în valoare punctele de convergenţă dintre regimul nostru şi creştinism, justeţea politicii Partidului şi a Statului. Vor fi demascate tentativele imperialiştilor şi ale slugilor lor de a folosi religia, precum şi crimele pe care aceştia le-au înfăptuit împotriva religiei şi a naţiunii. Îi vom ajuta pe oameni să-şi depăşească teama de comunism şi anticomunismul ce le vine din această teamă. Le vom induce în suflete voinţa de a rămâne aproape de naţiune, de muncitori şi de a adopta socialismul. (…)

V. Sarcina noastră cu privire la congregaţiile religioase

Poziţia noastră va fi următoarea:

Ne vom strădui să-i facem pe călugări şi pe călugăriţe să participe la activităţile maselor populare, în scopul reeducării lor.

În privinţa călugăriţelor, este important să fim aproape de ele, căci pot fi transformate foarte repede. În cazul călugăriţelor, care au intrat într-un cadru instituţional şi lucrează în anumite servicii, trebuie să ne ferim să dăm dovadă de vreo discriminare.

Trebuie să ne gândim cum să-i „normalizăm” pe călugări şi cum să-i reeducăm. Atitudinea noastră va trebui să fie următoarea: cei care vor să-şi continue viaţa de călugări, să şi-o continue, cei care vor să iasă din mănăstiri, să iasă; îi vom ajuta şi le vom crea condiţii pentru a le uşura viaţa materială. Vom studia mijloacele de a le găsi o slujbă, ca să-şi poată rezolva problemele de viaţă.

Printre călugări, se află unii care au cunoştinţe vaste, unii au o specialitate ştiinţifică sau tehnică; pe aceştia trebuie să

găsim modalitatea de a-i folosi. Îi vom educa în respectul politicii şi legislaţiei Statului. Îi vom ajuta să-şi depăşească teama de comunism. (...)

VI. Sarcina noastră în privinţa seminariilor

Linia politică a Partidului şi a Statului constă în a permite religiilor să deschidă şcoli în care să se formeze specialiştii în activităţile religioase. Dar aceste şcoli trebuie să se conformeze întru totul legii Statului. (...)

În ceea ce priveşte seminariile, este necesar să ne preocupăm de reformarea corpului profesoral şi directorial. Nu trebuie să lăsăm ca elementele duşmănoase şi reacţionarii să-şi păstreze funcţiile. Trebuie să avem grijă ca programul, conţinutul şi metodele de învăţământ să fie conforme cu

regimul, politica, orientările şi legile ţării. Vom elimina din programul de învăţământ orice conţinut reacţionar, anticomunist sau eronat în raport cu politica şi cu legile noastre. (...)

Dacă în seminarii se desfăşoară un învăţământ de cultură generală, el va trebui să fie conceput în conformitate cu programul şi la nivelul Educaţiei Naţionale; din program se vor putea totuşi elimina unele detalii. Seminarul trebuie să accepte controlul organelor locale ale Educaţiei Naţionale. Serviciile de activitate religioasă din provinciile unde se află seminariile trebuie să ţină o legătură strânsă cu serviciile de Securitate şi cu serviciile de Educaţie, pentru a discuta ce trebuie să facă în mod concret pentru a garanta buna aplicare a liniei politice, în aşa fel încât toţi

cei care se formează în aceste seminarii să fie nişte buni ecleziaşti, ce nu se vor opune Revoluţiei. (...)

VII. Sarcina noastră cu privire la consiliile parohiale

Consiliul parohial este temelia Bisericii, este organismul intermediar dintre ierarhia bisericească şi laici. Consiliile parohiale din Vietnamul de Sud sunt foarte complexe şi n-au putut fi reformate. Aceste organizaţii se află încă în mâinile unor oameni ce se bucură de sprijinul vechii puteri şi al vechii armate fantomă, în multe locuri, ele continuă să controleze populaţia şi nu-i lasă pe preoţii progresişti să înainteze pe calea patriotismului şi a susţineri} Revoluţiei. Mai mult încă, ele continuă să sprijine puternic pe reacţionari în acţiunile lor de sabotaj.

Poziţia noastră este următoarea: să le

reformăm şi să ne exercităm influenţa asupra credincioşilor pornind de la bază, adică de la nivelul Consiliilor populare. Trebuie să reformăm şi să deţinem controlul asupra funcţionarilor şi responsabililor din parohii, să îndepărtăm din posturi şi din consilii elementele negative şi să ne asigurăm că membrii acestor consilii sunt persoane convenabile, care respectă legile Statului, se află alături de popor şi sprijină autorităţile revoluţionare.

VIII. Sarcina noastră cu privire la asociaţii

Asociaţiile sunt organizaţii fondate de Biserică pentru a consolida credinţa, a-i controla pe credincioşi, a le concentra forţele, a proteja poziţiile Bisericii, a se opune Revoluţiei. În cele două războaie de rezistenţă, anti-franceză şi anti-americană,

asociaţiile, în ciuda caracterului lor religios sau artistic, au avut întotdeauna drept scop să întărească religia şi să se opună comunismului şi Rezistenţei. Unele dintre ele care, oficial, purtau nume religioase, erau în realitate organizaţii politice reacţionare şi anticomuniste, ce recrutau soldaţi-marionete pentru adversar.

Poziţia noastră va fi următoarea:

În general, nu trebuie să lăsăm Biserica să înfiinţeze asociaţii, pentru că ele nu sunt necesare vieţii religioase a maselor populare Şi, totodată, pentru că ele pot fi foarte uşor folosite de reacţionari în lupta lor împotriva Revoluţiei. Ne vom propune ca obiectiv să le slăbim treptat până la dispariţia lor completă, îndreptându-ne atenţia mai ales asupra organizaţiilor de tineret şi de adolescenţi. Nu le vom îngădui

reacţionarilor să le utilizeze cu scopul de a se opune revoluţiei; nu vom lăsa nici Biserica să se slujească de ele pentru a ridica masele împotriva noastră.

(„RELAŢIA FRANŢA – ASIA”, Serviciul de informaţi MEP, Dosar n. 72 – februarie 1982)

IV

Biserica Catolică şi Cuba

– Program de acţiune –

[Acest program, avându-l ca autor pe Li Wei Han, conducătorul departamentului Frontului Unit al Partidului Comunist chinez, a fost publicat la Peking, în 1959, de către EDICIONES EN LENGUAS EXTRANJERAS (Ediţii în limbi străine), pentru uzul secţiei latino-americane a Departamentului de Relaţii cu Străinătatea al Partidului Comunist Chinez.

Folosind proprii săi termeni, documentul prezintă etapele procesului „de luptă dialectică dusă în sânul religiei în scopul de a înlocui treptat elementul religios prin elementul marxist. (...) şi de a-i face pe catolici să distrugă, prin propria lor voinţă, imaginile divine pe care ei înşişi le

creaseră".]

Biserica catolică, al cărei sediu se află la Roma, este o organizaţie reacţionară care provoacă în sânul democraţiilor populare tot felul de acţiuni contrarevoluţionare. Pentru ca democraţiile populare să poată merge înainte, pe drumul socialismului şi al comunismului, trebuie – mai întâi de toate – să se pună capăt influenţei Bisericii catolice şi activităţilor pe care ea le desfăşoară. Biserica catolică nu este nici sterilă şi nici neputincioasă, ci dimpotrivă; trebuie deci să-i recunoaştem puterea şi să luăm o întreagă serie de măsuri pentru a-i pune piedici.

O vom putea distruge atunci când lupta politică şi forţele de producţie vor atinge un nivel înalt de dezvoltare. Acesta e obiectivul pentru care luptăm şi pe care vrem să-l

realizăm. Un asalt frontal şi o lovitură dată Bisericii catolice din faţă, atâta vreme cât vom fi slab dezvoltaţi din punct de vedere material şi masele nu vor fi bine educate, n-ar duce decât la creşterea puterii pe care Biserica o are asupra maselor, căci acestea vor fi atrase de partea ei şi vor sprijini, în clandestinitate, acţiunile contrarevoluţionare. De asemenea, trebuie să ne ferim ca şefii contrarevoluţionari ai Bisericii să apară ca nişte martiri. Linia de acţiune ce trebuie urmată în lupta împotriva Bisericii constă în a-i instrui, a-i educa şi a-i convinge pe catolici, trezindu-le şi dezvoltându-le treptat conştiinţa politică, în aşa fel încât să-i facem să participe la cercurile de studii şi la activităţile politice. Trebuie să pornim o luptă dialectică în sânul religiei, folosindu-ne de „activişti”.

Treptat vom înlocui elementul religios prin elementul marxist şi vom transforma conştiinţa falsă a catolicilor într-o conştiinţă adevărată, în aşa fel încât ei înşişi vor ajunge să-şi distrugă imaginile divine pe care şi le creaseră. Aceasta este linia noastră de acţiune în lupta dusă pentru a înfrânge Biserica catolică contrarevoluţionară.

Vom prezenta mai jos un program de tactici, folosite cu succes în Republica Populară Chineză, pentru a elibera poporul chinez de sub influenţa Bisericii catolice, imperialiste, de la Roma.

A) Biserica şi credincioşii trebuie să fie aduşi în situaţia de a lua parte la acţiunile regimului popular pentru ca masele să-şi poată exercita influenţa asupra lor. Nu putem îngădui ca Biserica să-şi păstreze

caracterul său supranaţional, care o așează deasupra voinţei maselor. Trebuie să creăm în sânul guvernului popular un birou însărcinat cu treburile şi organizaţiile religioase. Impunând Bisericii procesele centralismului democratic, prin intermediul maselor, deschidem calea spre o serie de măsuri patriotice ce vor slăbi Biserica şi îi vor răsturna prestigiul. Acest birou va organiza asociaţii naţionale, regionale sau locale care îi vor grupa pe catolici în organisme patriotice. Fiecare asociaţie îşi va arăta deschis supunerea faţă de legile naţiunii şi voinţa sa de a le respecta.

După ce se vor crea aceste asociaţii şi după ce ele îşi vor arăta supunerea faţă de legile naţiunii, îşi vor face apariţia reacţionarii şi contrarevoluţionarii. Aceşti contrarevoluţionari, iviţi din mijlocul

Bisericii catolice, trebuie nimiciţi imediat, cu fermitate, dar fără să se facă uz de violenţă. În toate cazurile, măsurile luate trebuie să fie în acord cu legea. Prin natura lor, aspiraţiile contrarevoluţionare conduc la acţiuni împotriva guvernului. Acest principiu ne arată ce fel de legi trebuie aplicate împotriva celor care protestează. Ei trebuie priviţi ca fiind nişte criminali antipatrioţi ce urmează instrucţiunile cu caracter imperialist venite de la sediul Bisericii catolice, adică din Cetatea Vaticanului.

B) în această perioadă, masele vor trece printr-un conflict psihologic pentru că, pe de o parte, ele vor rămâne credincioase faţă de Biserică şi de cler şi, pe de altă parte, patriotismul lor le va îndemna să sprijine guvernul popular. E bine ca acest conflict să

fie privit în adâncimea lui şi să fie studiat cu atenţie. Dacă se acţionează într-un mod pripit, fără să se ţină seama de puterea acestui conflict psihologic, riscăm să izolăm partidul de mase. Dacă legăturile dintre mase şi Biserică sunt foarte strânse, trebuie să se acţioneze conform principiului „doi paşi înainte şi unul înapoi”. Făcând un pas înapoi, guvernul popular trebuie să afirme că apără libertatea religioasă şi că, din voinţa maselor, înfiinţează, în cadrul asociaţiilor, comitete de reformă, pentru ca masele, animate de patriotism, să poată să-şi exprime opiniile legate de Biserică într-un mod mai direct.

C.) Să fim vigilenţi. Activiştii de partid trebuie să conducă munca comitetelor de reformă. Ei trebuie să elimine reacţionarii pe care îi vor întâlni în mijlocul maselor. În

această muncă trebuie să se ţină seama de următoarele principii: atitudinea patriotică cere să sprijini guvernul şi să respecţi legile; nesupunerea este foarte antipatriotică; asociaţiile trebuie să-şi arate patriotismul; elementele antipatriotice trebuie îndepărtate din asociaţii şi judecate de masele patriotice ca fiind nişte criminali; datoria fiecărui cetăţean este să-i pedepsească pe criminali. Activiştii de partid trebuie să dirijeze masele împotriva elementelor criminale. După ce aceşti criminali vor fi condamnaţi de mase şi îndepărtaţi din asociaţii, ei vor fi judecaţi în conformitate cu dispoziţiile legilor guvernului popular.

În acelaşi timp, asociaţiile vor trebui să-şi arate din nou supunerea faţă de legi şi să se străduiască să descopere activităţile

contrarevoluţionare ascunse în mijlocul lor.

Cu toate că reacţionarii au fost descoperiţi, conflictul psihologic din mase trebuie să continue. Este important ca autorităţile ecleziastice şi conducătorii Bisericii să asigure masele că, odată cu înlăturarea elementelor criminale şi antipatriotice, religia a devenit mai curată. Activiştii noştri, ce fac parte din aceste asociaţii, au importanta sarcină să-i determine pe conducătorii Bisericii să facă aceste declaraţii. Tot ei trebuie să dea maselor asigurări că guvernul şi partidul le respectă voinţa. În timpul acestei perioade, se vor ivi cu siguranţă şi alte neînţelegeri. Dacă se acţionează într-un mod arbitrar, se va pierde controlul mişcării maselor. Guvernul popular trebuie să pună în discuţie toate dezacordurile. În timpul

acestor discuţii, trebuie să avem grijă să-i descoperim pe contrarevoluţionarii care, înainte, trecuseră neobservaţi. În această perioadă, ca şi în cea de dinainte, se impun aceleaşi reguli: patriotismul îţi cere să respecţi legile; nesupunerea este antipatriotică şi criminală. Masele trebuie să fie informate şi de rezultatele discuţiilor dintre Stat şi Biserică, ca şi de renaşterea patriotică a maselor religioase, pe cale să se substituie sentimentelor decadente, imperialiste şi antipatriotice. (Cu excepţia problemelor spirituale, orice indiciu sau orice lucru ce arată o legătură cu Cetatea Vaticanului va trebui condamnat ca datorându-se unor interese imperialiste şi reprezentând un sprijin dat activităţilor contrarevoluţionare). Experienţa ţărilor surori arată că Biserica catolică a susţinut

întotdeauna activităţile contrarevoluţionare. Dată fiind extensiunea mondială a Bisericii catolice, aceste experienţe constituie dovezi de netăgăduit ale acţiunilor sale conspirative. (în această perioadă, trebuie să ne aşteptăm ca Cetatea Vaticanului să protesteze împotriva campaniei întreprinse de noi. Aceste proteste trebuie să fie utilizate ca probe ale conspiraţiei Bisericii ce ascultă de Cetatea Vaticanului).

D) Ajungem astfel la faza următoare a atacului nostru; obiectul lui este legătura ce există între Biserică şi Cetatea Vaticanului. Trebuie să prevedem faptul că, în timpul acestui atac, clerul va reacţiona cu violenţă pentru că îşi vede atins punctul său de sprijin şi însăşi sursa puterii sale. Trebuie să-i aducem aminte că protestele sale împotriva atacurilor al căror obiect este din

pricina legăturii sale cu Vaticanul sunt antipatriotice şi în opoziţie cu legile Statului. (De asemenea, trebuie să-l facem să simtă că reprezintă o încarnare a antipatriotismului). Activiştii noştri au sarcina de a convinge masele că individul poate să-şi profeseze credinţa sa fără ca Cetatea Vaticanului să conducă treburile tuturor Bisericilor din lume. De asemenea, militanţii noştri trebuie să explice oamenilor principiul coexistenţei patriotismului şi religiei. (în acest fel, îi îndepărtăm de mase pe cei care urmează ordinele Vaticanului şi deschidem cale spre instaurarea unei Biserici independente).

Înainte ca o Biserică să fie declarată independentă, va trebui dusă o campanie de pregătire. Personalităţile clericale care n-au putut fi convinse să se supună voinţei

guvernului popular vor fi denunţate în faţa maselor. Se va profita de protestele lor pentru a le distruge influenţa pe care o au asupra maselor. Cea mai bună tactică va consta în a duce o muncă simplă şi anonimă. Militanţii noştri trebuie să lanseze denunţuri împotriva acestor personalităţi. Istoria este plină de dovezi privind posibilitatea unei acţiuni legale împotriva celor care se opun separării Bisericii de Vatican. În timpul acestei faze, trebuie să adunăm toate argumentele necesare pentru a-i convinge pe intelectualii catolici că ruptura cu Vaticanul este un pas făcut înainte şi nu înapoi. (Dispoziţiile legale care protejează toate religiile şi istoria diferitelor mişcări protestante vor contribui la convingerea intelectualilor. În acelaşi timp, activiştii noştri vor avea sarcina de a face ca

asociaţiile catolice, într-o acţiune de ansamblu, să ceară guvernului popular autorizaţia de a instaura o Biserică independentă, pentru a spăla asociaţiile catolice de orice pată antipatriotică, pricinuită de cele câteva elemente ce mai sunt încă legate de Vatican. Guvernul popular va da această autorizaţie şi Biserica independentă va fi organizată. Trebuie să avem prezent în minte faptul că ruptura dintre Biserica catolică şi Vatican nu are importanţă decât pentru teologi. Masele, în practicile lor religioase, sunt slab legate de Vatican).

E) Iată-ne ajunşi la ultima etapă. Separarea Bisericii de Vatican fiind făcută, putem să trecem la investirea capilor Bisericii aleşi de noi. (Acest lucru va provoca cel mai viu protest al Vaticanului şi

o mare excomunicare. Trebuie să facem să se înţeleagă că lupta are loc departe de credincioşi şi nu în mijlocul lor. Asociaţiile catolice vor continua să funcţioneze şi masele vor fi încurajate să-şi practice religia în sânul noii Biserici). Dacă se acţionează cu tact, liturghia nu va fi distrusă şi masele nu vor percepe în Biserica cea nouă decât diferenţe neînsemnate; protestele Vaticanului împotriva consacrării episcopale nu vor atinge decât ierarhia Bisericii şi guvernul poporului va respinge plângerile Vaticanului. (Astfel, treptat, „vechea gardă" a Vaticanului va fi izolată şi acţiunea împotriva ei va deveni tot mai legală, dat fiind că această veche gardă va simţi o violentă nevoie de a protesta şi de a-şi avea martirii ei. Ca urmare a acestei atitudini, ea nu va face decât să se compromită în acţiuni

antipatriotice.)

Cu toate că lupta noastră împotriva Bisericii catolice este deja încununată de victorie, trebuie să ne arătăm puterea de convingere cu privire la membrii obişnuiţi ai clerului. Din atitudinea noastră moderată, masele vor înţelege că această conducere populară are, cu adevărat, grijă să asigure libertatea religioasă a tuturor. În acelaşi timp, protestatarii sunt aşezaţi în categoria celor ce se opun simţămintelor poporului şi ale guvernului.

În momentul în care posturile de răspundere ecleziastică vor fi în mâinile noastre şi supuse guvernului popular, se va proceda la eliminarea progresivă a elementelor liturghiei, incompatibilă cu conducerea populară. Primele schimbări vor afecta sfintele taine şi rugăciunile. Apoi,

vom proteja masele împotriva oricărei presiuni şi a oricărei obligaţii de a face act de prezenţă la biserică, de a practica religia sau de a organiza societăţi care să depindă de vreun grup religios. Când practica religioasă va deveni doar o responsabilitate individuală, ea va cădea, cu încetul, în uitare. Noile generaţii le vor succeda celor vechi şi religia nu va mai fi decât un episod al trecutului, demn să fie tratat în cadrul istoriei ce se va ocupa de mişcarea comunistă mondială.

V. Eliminarea Bisericilor Creştine din Etiopia

[Documentul de faţă, publicat în Germania de „Frankfurter Allgemeine Zeitung”, este mărturia luptei duse pentru eliminarea Bisericilor creştine din Etiopia. Este un program de acţiune venit, în 1981, de la centrul deformare a cadrelor politice din Addis-Abeba, „12 Yekatit”, o şcoală fondată în 1975, care organizează stagii de câte trei luni. Este un document secret ce a ajuns în Vest, în mod clandestin; el cuprinde o serie de instrucţiuni privitoare la modul cum pot fi eliminate Bisericile creştine sau la modul cum ele pot fi puse sub controlul Statului.]

1. Convocaţi adunările municipale în dimineţile de duminică. Cereţi să fie înregistrat fiecare locuitor ce trăieşte în

regiune. Aveţi grijă ca toţi locuitorii să participe la aceste adunări. Pedepsiţi aspru (cu amendă sau închisoare) pe cei care nu vin.

2. Desemnaţi pe creştinii militanţi să facă muncă voluntară în comună. În felul acesta, ei vor fi atât de ocupaţi încât nu vor mai avea timp să întreprindă vreo operă creştinească. Dacă refuză, veţi avea motiv să-i băgaţi la închisoare.

3. Încercaţi să introduceţi în toate grupările creştine şi în toate adunările religioase tovarăşi de partid cunoscuţi ca fiind loiali faţă de acesta. Ei urmează să-i supravegheze pe cei ce se remarcă prin credinţa lor deosebită şi pe cei care exercită funcţii de conducere.

Spuneţi tuturor locuitorilor din fiecare comună că trebuie să se hotărască, odată

pentru totdeauna, dacă sunt sau nu creştini.

Apoi, ceva mai târziu, îi veţi soma pe cei ce au declarat că sunt creştini să-şi renege credinţa. Dacă nu vor să o facă, băgaţi-i la închisoare, cel puţin pentru câteva zile. La eliberare, rudele vor face presiuni asupra lor ca să-i determine să-şi renege credinţa sau să şi-o ascundă, pentru a nu crea neplăceri familiei.

5. Interziceţi mai ales tinerilor să meargă la biserică. Confiscaţi actele de identitate ale tuturor celor ce iau parte la serviciul religios; îi veţi pune cu botul pe labe, lăsându-i să le aştepte şi amânându-i zile în şir, până când vor renunţa. Dacă teama că vor fi închişi nu-i va îndepărta de biserică, vor interveni părinţii care, cuprinşi de frică, îşi vor împiedica copiii să meargă la slujbă.

6. Dacă interdicţia de a merge la biserică rămâne fără efect, băgaţi la închisoare pe cei care conduc comunităţile creştine. Este bine să-i arestaţi pe toţi conducătorii în acelaşi timp, pentru ca să nu mai rămână nimeni care să poată lua decizii. Interziceţi tuturor celor ce vor să-i viziteze în închisoare pentru ca nimeni să nu ştie exact ce se întâmplă.

7. Când arestaţi pe cineva, nu daţi niciun motiv precis de acuzare. Când s-a emis o acuzaţie, evitaţi să fixaţi o dată precisă pentru deliberări. Aveţi grijă ca salariile tuturor celor ce se află în închisori să fie suspendate. Pedepsiţi-i pe toţi cei ce ajută familiile celor închişi, dându-le bani sau alimente. Dacă se depune o cerere de cauţiune, fixaţi o sumă de bani foarte ridicată şi faceţi precizarea că această sumă

se pierde dacă procesul este pierdut. Familiile şi prietenii ne vor face mai puţine greutăţi dacă vor avea tot timpul sentimentul că orice agitaţie a lor agravează cazul rudelor aflate în închisoare.

8. Închideţi bisericile. Daţi drept motiv nevoia pe care o are municipalitatea de săli de întrunire şi de birouri. În biserici, ardeţi sau distrugeţi altarele şi orice obiect cu semnificaţie religioasă. Investiţi autorităţile locale cu puterea de a se „ocupa” de creştinii de pe teritoriul lor în modul pe care îl consideră mai potrivit. Bisericile trebuie să fie închise, întotdeauna, de funcţionarii locali de rang inferior. În felul acesta guvernul nu poate fi învinuit de atitudine anticreştină.

10. Spuneţi-le oamenilor, folosind toate mijloacele adecvate (radio, presă, afişe,

etc.), că întreaga lor fidelitate trebuie să fie îndreptată spre patrie. Subliniaţi faptul că a acorda bani sau timp. Bisericii înseamnă a nu da totul ţării şi deci a nu sprijini, în totalitate, guvernul.

11. În ceea ce priveşte avansările, selectarea celor ce urmează să facă studii superioare, alocarea de burse, etc., omiteţi-i întotdeauna pe creştini.

12. Puneţi stăpânire pe centrele administrative, pe birouri, pe şcolile şi clinicele confesionale, pe locuinţele funcţionarilor Bisericii şi ale misionarilor, şi pe vehiculele lor. Spuneţi că guvernul are nevoie de ele.

13. Îngheţaţi conturile pe care le au în bancă Bisericile, şcolile confesionale şi grupurile de misionari, pentru ca activitatea acestora să fie paralizată din lipsă de bani.

14. Interziceţi orice adunare religioasă de mare importanţă. Anunţaţi comunităţile creştine că, pentru a organiza adunări publice, au nevoie de autorizaţie iar, când acestea se prezintă cu astfel de cereri, refuzaţi-le sau amânaţi răspunsul pentru o dată neprecizată. Lăsaţi deschise câteva biserici pentru a se putea spune că în ţara noastră există libertate religioasă.

15. Profanaţi toate locurile pe care creştinii le consideră sacre. Distrugeţi toate cimitirele şi transformaţi-le în „locuri pentru pieţe”.

Pietrele funerare mari, pe care nu izbutiţi să le ridicaţi sau să le spargeţi, vor putea folosi drept tarabe.

16. Nu acordaţi nimănui viză pentru a urma cursuri sau a participa la conferinţe religioase, organizate în ţară sau în

străinătate.

17. Nu acordaţi misionarilor şi funcţionarilor Bisericii libertatea de a călători prin ţară. Fie că refuzaţi să le daţi aprobările necesare, fie că îi amânaţi pentru o dată neprecizată. Dacă sunteţi întrebaţi de ce formalităţile durează atât de mult timp, spuneţi-le că nu e de competenţa voastră să luaţi decizii în acest domeniu şi că de asta se ocupă unul dintre superiori, al cărui nume nu aveţi dreptul să-l divulgaţi.

18. Restrângeţi, prin orice mijloace, vânzarea cărţilor creştine. Interziceţi tipografiilor oficiale să accepte contracte de tipărire a cărţilor creştine. Impuneţi drept condiţie ca toate cărţile să treacă pe la cenzură. Găsiţi pretexte ca multe dintre cărţile creştine să nu fie admise.

19. Autorizaţi totuşi publicarea câtorva

cărţi creştine. Dacă se dovedeşte că sunt apreciate de popor şi că tirajul s-a epuizat, nu îngăduiţi reeditarea lor.

20. Cereţi ca toate traducerile Bibliei să fie supuse cenzurii. Nu autorizaţi editarea de biblii sau de tratate în limbile tribale dacă, pe lista funcţionarilor guvernului, nu există niciun cenzor profesionist care să cunoască aceste limbi. Pentru libertatea religioasă, este de ajuns să existe biblii traduse în câteva limbi principale.

21. Cereţi ca în toate şcolile, începând cu nivelul primar şi până la cel universitar, să existe, cel puţin odată pe săptămână, un curs de educaţie politică. Drept condiţie de promovare în clasa minimă. În cadrul acestui învăţământ, subliniaţi ideea că oamenii ce îşi preţuiesc ţara, mai mult decât orice altceva pe lume, nu mai au loc, în

sufletul lor, pentru Dumnezeu.

22. Interziceţi rugăciunea şi citirea Bibliei în şcoli, chiar şi în cele care sunt întreţinute de Biserică.

23. Interziceţi creştinilor să se întrunească în case particulare pentru a se ruga sau pentru a citi din Biblie.

24. Faceţi-i pe copii şi pe tineri să supravegheze şi să denunţe activităţile creştine ale părinţilor lor şi recompensaţi-i pentru acest lucru. Părinţilor trebuie să le fie teamă să-şi manifeste credinţa, chiar şi în casa lor.

25. Pentru a putea avea în viitor ajutorul străinătăţii şi în interesul turismului, îngăduiţi câtorva misionari să rămână în ţară. Pe cei mai mulţi faceţi-i să renunţe, îngreunând obţinerea vizei şi a permisului de lucru; obţinerea lor poate să dureze ani

de zile. Nu vă jenaţi să interziceţi misionarilor accesul în anumite regiuni şi nici să vă însuşiţi bunurile misiunilor ce se află acolo. Limitaţi-le orice călătorie prin ţară. Nu daţi voie misionarilor să se întrunească întrei ei sau cu localnicii. Pentru toate acestea, folosiţi tacticile enumerate mai înainte, emiţând un refuz direct sau amânând mereu lucrurile.

26. Dacă aveţi absolută nevoie să scăpaţi de un conducător creştin important, faceţi-l să dispară. Nu lăsaţi să se afle că e mort. În felul acesta, familia şi Biserica vor nădăjdui că e în viaţă şi se vor feri să se facă remarcaţi, pentru a nu îi pune viaţa în primejdie.

27. Dezminţiţi toate acuzaţiile de persecuţie religioasă, mai ales în faţa presei internaţionale. Insistaţi asupra faptului că,

pentru a putea face reformele politice, e nevoie de atitudini naţionaliste şi că Biserica nu trebuie să se aştepte la un tratament preferenţial. Şi, ca să dovediţi că există libertate religioasă, spuneţi câte biserici sunt deschise şi câţi misionari există în ţară.

28. Cenzuraţi cu regularitate corespondenţa şi convorbirile telefonice purtate de creştini şi de misionarii suspecţi. Dacă e nevoie să începeţi un proces împotriva lor, veţi găsi o justificare adecvată. Utilizaţi orice tactică ce vi se pare adaptată situaţiei. Prin această tactică, Biserica creştină va fi fie eliminată, fie pusă sub controlul Statului.

* Cf. DE, 15/05/1983.

VI

Mişcarea „PAX” din Polonia

De câtva timp, dar mai ales după începutul Conciliului, gruparea PAX, care se prezintă pe sine ca fiind „o mişcare a catolicilor progresişti din Polonia”, şi-a intensificat propaganda în ţările Occidentului, mai ales în Franţa, răspândind informaţii false sau echivoce ce fac rău Bisericii.

PAX beneficiază de ignoranţa anumitor medii catolice occidentale în privinţa a ceea ce ne-am obişnuit să numim „experienţa poloneză a coexistenţei”, dar şi de tăcerea forţată a episcopilor, preoţilor şi laicilor polonezi care refuză să dea orice informaţii despre realitatea poloneză, ştiind că, la întoarcere, toate cuvintele le-ar fi trecute prin sita aparatului poliţienesc şi că până şi

cea mai mică imprudenţă pe care ar face-o ar duce la represalii dure.

În aceste condiţii, ce favorizează proliferarea unor opinii eronate care aduc un mare prejudiciu Bisericii din Polonia, se impun unele măsuri de apărare.

1. PAX se prezintă în străinătate ca o „mişcare” a catolicilor progresişti polonezi. În felul acesta lumea e înclinată să o asimileze cu mişcările progresiste occidentale care, în cadrul unor regimuri democratice, îşi profesează în deplină libertate opiniile şi simpatiile faţă de programele şi tendinţele politice din ţările respective.

În realitate, PAX nu este o „mişcare”, ci un organism strict articulat al aparatului poliţienesc, organism ce ţine în mod direct de Ministerul de Interne şi care execută, cu

o supunere oarbă, directivele poliţiei secrete U.B.

Acest fapt era cunoscut în Polonia, dar se ştia că e primejdios să vorbeşti despre asta. O singură dată, la adăpostul „dezgheţului” din octombrie 1956, comuniştii şi catolicii au căzut de acord să denunţe şi să stigmatizeze, în mod deschis, caracterul şi activităţile acestei agenţii secrete a U.B., de factură stalinistă. A fost un mijloc de curăţire a unor resentimente îndelung reprimate faţă de agenţii dubli, binecunoscuţi şi temuţi, al căror rol provoca repulsie nu numai catolicilor, ci şi comuniştilor cinstiţi. Subliniem faptul că, în acel moment, presa comunistă a fost deosebit de severă faţă de PAX. S-a ajuns până la a i se face publice bilanţurile, prin apariţia lor într-o revistă economică, în

scopul de a se arăta favorurile foarte mari de care beneficia din partea regimului, printre care scutirea de orice impozit pe venituri, concesionări lucrative şi monopolul în anumite zone ale producţiei (publicaţii religioase, artă sacră) din care făcuse un adevărat trust capitalist sub un regim comunist.

Libertatea de exprimare datorită „dezgheţului" din 1956 a fost jugulată repede, dar poporul polonez profitase de ea ca să-şi adune adevărurile de care fusese lipsit atâta vreme, şi niciodată, după aceea, PAX nu a mai putut aspira să aibă nici cea mai mică influenţă efectivă asupra maselor muncitoreşti şi ţărăneşti de care a fost despărţit definitiv.

Raţiunea de a exista pe eşichierul politic al P.C. S-a redus la eficacitatea sa în

străinătate unde colaborarea acestui organism se arată a fi preţioasă. Franţa, mai ales, a fost încredinţată, în mod cu totul special, serviciilor organizaţiei PAX, susţinute cu discreţie de mediile diplomatice poloneze.

2. Pentru a înţelege mai bine activităţile duse de PAX, e nevoie să pornim de la înfiinţarea sa. Fondatorul acestui organism, M. Piasecki, condamnat la moarte de sovietici pentru actele sale de rezistenţă, şi-a salvat viaţa cu preţul unui angajament formal de a pune Biserica în slujba revoluţiei comuniste.

Deci PAX a avut, de la început, caracterul unei agenţii secrete de strictă obedienţă. Toţi membrii săi sunt funcţionari retribuiţi (formele acestei prestaţii variază), obligaţi să execute anumite planuri precise

şi să dea raportul de felul cum le-au executat.

Ordinele vin de la Biroul Central al Partidului Comunist. M. Piasecki lucrează direct cu „Oficiul de Securitate” (U.B.) şi cu „Oficiul Cultelor” care dispune în prezent, în Polonia, de o putere absolută şi, de fapt, totalitaristă în tot ceea ce priveşte Biserica catolică [1].

Rolul lui Piasecki n-a fost întotdeauna uşor. El a trebuit şi trebuie să se mişte între „Partid” şi „Anti-Partid”. Căzut în dizgraţie după 1956, el a reuşit, treptat, să-şi restabilească poziţia graţie serviciilor importante pe care le aduce în străinătate, mai ales în Franţa.

În Polonia, organizaţia PAX este complet depăşită de masele ţărăneşti şi muncitoreşti ce sunt oarecum independente şi libere să-şi

manifeste neîncrederea. Intelectualii, şi mai ales scriitorii, sunt mai vulnerabili din pricină că PAX are o editură prosperă ce plăteşte bine.

Într-o ţară în care, chiar după spusele guvernului, salariile ating rareori nivelul minim de trai, ispita de a colabora cu PAX este mare şi refuzul oricărei colaborări presupune o tărie de caracter rar întâlnită.

Există scriitori de talent care s-au lăsat înrolaţi pentru avantaje materiale. În Polonia toată lumea ştie că influenţa relativă pe care PAX o are asupra unor intelectuali se datorează avantajelor materiale pe care le oferă şi că, dacă acestea ar dispărea, PAX s-ar trezi, de la o zi la alta, lipsită de singura forţă de atracţie de care dispune în Polonia.

3. Deasupra acestei gloate famelice de

profitori neconvinşi şi de traficanţi de progresisme, există un cerc restrâns de „iniţiaţi” care alcătuiesc o castă închisă şi impermeabilă, legată prin angajamente şi chiar prin jurăminte stricte şi severe. Piasecki este conducătorul incontestabil al organizaţiei PAX, la toate nivelurile.

Piasecki a arătat ce poate în momentul publicării, în 1955 (în timpul celei mai puternice terori staliniste şi când Cardinalul Wyszynski şi alţi episcopi polonezi erau în închisoare), a cărţii sale intitulate „Problemele esenţiale”, carte care, după aceea, a fost condamnată de Sfântul-Oficiu. Această condamnare l-a obligat pe Piasecki să-şi revizuiască poziţiile. Catolicii din Occident au făcut mare caz de supunerea sa, nebănuind că ar exista vreun motiv care să-l facă să joace pe eşichierul partidului

comunist alt rol decât acela de „om supus”, acţionând în INTERIORUL Bisericii şi nu în AFARA ei. Independent de ceea ce putea fi meritoriu în retragerea acestei cărţi şi în noua orientare a revistei sale, să nu uităm că, odată demascată, PAX nu mai avea altă ieşire. Este semnificativ faptul că, de atunci şi până la o dată foarte recentă, PAX a dat dovadă de mare grijă pentru „ortodoxia” publicaţiilor sale.

4. În realitate, s-a schimbat doar tactica şi nu şi planul strategic.

De câteva luni încoace, PAX este pe cale să reînvie şi să difuzeze ideile de bază din «PROBLEME ESENŢIALE».

Să notăm faptul că anii de recluziune a Cardinalului Wyszynski marchează apogeul puterii lui Piasecki. A fost epoca în care, la ordinul şefilor ei, PAX a absorbit TOATE

publicaţiile catolice ce fuseseră, până atunci, independente. Destalinizarea a dus la eclipsa şi la punerea sub supraveghere a lui Piasecki. Steaua lui şi-a reluat strălucirea doar de curând, datorită misiunii care i-a fost încredinţată cu prilejul Consiliului ecumenic.

5. Înainte de a preciza caracterul acestei misiuni, să amintim pe scurt principiile care nu au încetat nicio clipă să orienteze activităţile lui Piasecki, activităţi care, de altfel, se încadrează întotdeauna perfect în planul partidului comunist [2].

„Pentru a distruge religia, a spus Lenin, este mult mai important să introducem LUPTA DE CLASĂ în sânul Bisericii decât să atacăm religia ÎN MOD DIRECT”.

Se pune deci problema de a acţiona ca DIZOLVANT şi de a forma nuclee de

diversiune printre credincioşi, dar mai ales în mediile ecleziastice şi religioase.

Episcopii trebuie scindaţi în două blocuri: „integriştii” şi „progresiştii”. Preoţii trebuie ridicaţi ÎMPOTRIVA episcopilor, folosind tot felul de pretexte: «Introduceţi în mase, cu subtilitate, ideea că între „reacţionari” şi „progresişti” există tot felul de deosebiri. Nu atacaţi Biserica direct, ci „pentru binele ei”, pentru „structurile ei depăşite” şi „abuzurile” care o desfigurează. La nevoie, arătaţi-vă mai catolici decât Papa. Cu lovituri abile, formaţi în mediile ecleziastice nuclee de „nemulţumiţi” pentru ca apoi, treptat, să le atrageţi „în climatul fecund al luptei de clasă”».

Se recomandă „o adaptare” lentă, făcută în timp, prin infiltrarea de noi conţinuturi în ideile tradiţionale. Ambivalenţa anumitor

termeni care au cu totul alt sens în Franţa şi în Polonia („progresism” şi „integrism”, atitudine „deschisă” şi „închisă”, democraţie, socialism etc.) contribuie la crearea de echivocuri. În rezumat, nu se pune problema de „a lichida” Biserica, ci de a opune, înrolând-o, în slujba revoluţiei comuniste.

„Ne străduim să facilităm un proces istoric inevitabil care va obliga Biserica din întreaga lume să-şi revizuiască poziţiile”, scria Piasecki într-un editorial din 25/11/1995.

Totodată, Piasecki se străduieşte să exploateze ideile mesianice ce măgulesc amorul propriu naţional: oare, nu cumva Polonia este sortită de Providenţă să slujească drept MODEL DE COEXISTENŢĂ paşnică între Biserica catolică şi Statul

comunist?

„Evident, scrie el, pentru ca Polonia să poată sluji drept model, trebuie ca, foarte repede, catolicismul polonez să devină progresist şi să colaboreze din ce în ce mai activ la edificarea economică a socialismului. Aceasta este datoria de zi cu zi a mişcării noastre progresiste (Rusalii, 1956).

6. Pentru a atinge aceste scopuri, trebuie neapărat „ca nişte catolici inteligenţi, preoţi şi laici, să găsească curajul necesar şi argumentele potrivite pentru a-i convinge pe episcopi şi a-i aduce la o justă evaluare a realităţii temporale politico-sociale”.

Aceste tentative ale organizaţiei PAX eşuând, „în toamna anului 1953 a fost necesar un nou şi foarte mare efort pentru a

asigura o dezvoltare normală a relaţiilor dintre Biserică şi Stat prin decizia Guvernului de a interzice Cardinalului Wyszynski orice fel de activitate” («Probleme esenţiale»).

Această „hotărâre” părea a deschide în faţa lui Piasecki un câmp de acţiune nelimitat. Ameţit de succes, Piasecki luă DESCHIS partea guvernului, luptând împotriva episcopilor din închisori.

Declaraţiile sale, de o sinceritate brutală, l-au demascat în faţa poporului. În timpul anilor de recluziune a Cardinalului Wyszynski, sigur de puterea sa şi de cea a marilor lui şefi, Piasecki nu şi-a mai ascuns jocul. Cu cinism, el nu recunoştea Bisericii din lagărul socialist decât un rol funcţional şi anume „o funcţie PRODUCTIVĂ, VERIFICABILĂ ÎN CURSUL ISTORIEI”

(ibidem).

Eliberarea Cardinalului Wyszynski, în toamna anului 1956, a fost pentru Piasecki o gravă înfrângere personală. Resentimentul lui faţă de cardinal explică înverşunarea de care dă dovadă în campaniile sale de denigrare şi de calomniere, îndreptate împotriva Cardinalului Wyszynski mai mult decât împotriva oricărui alt episcop polonez. Această campanie, ineficace în Polonia, are o oarecare influenţă asupra străinilor care nu cunosc datele problemei. Iată, de exemplu, câteva capete de acuzare aduse episcopilor şi răspândite, pe ascuns, de serviciile lui Piasecki:

— Episcopii polonezi sunt „nişte mari seniori” de stil feudal, îmbuibaţi de toate bunurile acestui pământ şi care păstrează

distanţa faţă de preoţi şi de credincioşi.

— Laicii sunt „oprimaţi” de episcopi, care le iau orice iniţiativă, promovând un sistem clerical depăşit.

— În Polonia NICIUN episcop nu are cont în bancă din cauză că ar fi prins imediat de către fisc.

Faţada de „mari seniori” ascunde de fapt o sărăcie pe care niciun om din Polonia nu vrea s-o afişeze (mai ales faţă de străini) şi care constă din a trăi, de la o zi la alta, din bunurile pe care ţi le dă Providenţa, fără să te gândeşti la ziua de mâine. Mai mult decât atât. Episcopii polonezi ţin mult la sărăcia lor pentru că ea îi apropie de mase. Când, cu prilejul „dezgheţului” din 1956, guvernul lui Gomulka a propus episcopatului polonez restituirea bunurilor confiscate de la Biserică, adunarea plenară a episcopilor din

data de 14 decembrie a luat, în unanimitate, decizia de a refuza această ofertă „pentru a rămâne în mijlocul maselor”. Un episcop polonez îşi petrece viaţa făcând vizite sătenilor şi se simte „la el acasă” şi „în familie” printre ţărani şi muncitori. Acest fenomen social este necunoscut în ţările unde masele sunt descreştinate.

] În ceea ce priveşte „laicii”, fiecare episcop şi fiecare preot îşi are „consiliul” său diocezan sau parohial care face servicii nepreţuite Bisericii şi formează un adevărat zid de apărare împotriva măsurilor represive ale Oficiului cultelor. Când, în ciuda rezistenţei pe care o opune, aceste măsuri ajung să fie aplicate, laicii protestează în tăcere, prin prezenţa lor ce se ridică la mii de oameni. Care episcop n-a văzut venind în tăcere la slujbă, după vreo

lovitură dură dată Bisericii în ajun, şiruri lungi de oameni, tineri şi bătrâni, cu înfăţişare gravă şi hotărâtă? Aceşti laici lipsiţi de mijloacele apostolatului, cunoscute în ţările occidentale, reprezintă, prin calitatea şi prin numărul lor, o forţă de care regimul se teme şi care explică, cel puţin în parte, situaţia deosebită de care se bucură Biserica din Polonia în timpul guvernării comuniste. Subliniem faptul că niciun membru din PAX nu face şi n-ar putea să facă parte din consiliile diocezane sau parohiale.

Străinii de care se ocupă PAX, pilotându-i, nu cunosc statutul real al laicatului polonez.

7. Cu prilejul Conciliului, Piasecki a fost învestit cu o nouă misiune care a dat din nou greutate prestigiului său politic şi

financiar.

I s-a dat un credit anual de o sută de milioane de zloţi (în loc de cincizeci) şi, drept câmp de acţiune, o sută de districte în loc de treizeci: acesta este preţul, plătit dinainte, cu care se soldează participarea activă a lui Piasecki la exploatarea Conciliului în folosul „lagărului socialist”.

Este semnificativ faptul că episcopii polonezi sunt puşi în gardă şi ţinuţi la curent cu evenimentele de către unii comunişti, scârbiţi de acţiunile lui Piasecki, pe care îl consideră un binecunoscut agent dublu. „Noi dorim o luptă ideologică dreaptă, spun ei, şi nu un sistem de oprimare care, ca să-şi atingă scopul, se slujeşte de aparatul poliţienesc şi de tot felul de măsuri administrative”.

Trebuie să spunem că unele grupări „de

atei” polonezi îi invită uneori pe episcopi la discuţii cu uşile închise asupra unor probleme care îi pasionează şi pe care nu vor să le dezbată cu cei din PAX, de care se tem.

8. Deci, drept câmp de acţiune pentru PAX nu mai rămâne decât străinătatea. Neizbutind să strice coeziunea episcopatului polonez, PAX se străduieşte acum să-l opună lui Ioan al XXIII-lea, proclamat „Papă al coexistenţei”, ca şi episcopatului francez, „deschis” şi „progresist”.

Această teză, dezbătută fără încetare de câţiva ani, ia deodată, după anul 1963, o mare amploare şi rezonanţe cu totul deosebite.

Tonul presei organizaţiei PAX devine din ce în ce mai virulent şi mai agresiv.

Enciclica PACEM IN TERRIS a fost salutată cu mult zgomot şi „cu adâncă satisfacţie”, ca fiind „consacrarea oficială” şi „încununarea eforturilor” depuse de multă vreme de Piasecki şi de grupul său: „Capul Bisericii dă dreptate celor ce se angajează într-o ideologie de coexistenţă paşnică şi de colaborare cu persoane ce profesează alte ideologii, lucru ce constituie tocmai programul stângii noastre politice”.

După PAX, datorită Papei Ioan al XXIII-lea, „era tridentină[10]” din istoria Bisericii pare definitiv revolută şi începe „o nouă epocă, mai deschisă şi mai tolerantă, înclinată spre compromisuri”. Bineînţeles, „linia lui Ioan al XXIII-lea” invită episcopatul polonez „să-şi revizuiască

---

10 Termenul utilizat și anume "ritul tridentin" este puțin forțat deoarece la Conciliul Tridentin (1545-1543), Biserica nu a creat un Rit, ci doar a uniformizat Liturghia Romană în întreaga Biserică de rit roman; lăsându-se neatinse riturile care erau mai vechi de două secole: Colognez, Ambrozian, Mozarab etc.

poziţiile sale perimate şi tributare integrismului lui Pius al XII-lea”. Presa organizaţiei PAX insinuează un lucru: Cardinalul Wyszynski şi episcopii polonezi sunt plictisiţi de „revoluţionara” luare de poziţie a Papei şi, cu ajutorul „mediilor conservatoare” ale Vaticanului, fac tot posibilul pentru a minimaliza importanţa acestei enciclice „istorice”.

9. Cu siguranţă că optica organizaţiei PAX refuză să vadă în PACEM IN TERRIS ceea ce contrariază poziţiile sale ideologice şi că refuzul cenzurii de a publica traducerea poloneză a MATER ET MAGISTRA e trecut sub tăcere.

Dimpotrivă, datoriile episcopilor polonezi ce decurg din această mare cartă de coexistenţă pe care o constituie, după PAX, „Pacem in Terris” sunt minuţios

detaliate:

„Baza normalizării, atât de mult aşteptate, în raporturile dintre Biserică şi Stat implică recunoaşterea oficială de către Episcopatul polonez a stabilităţii regimului socialist, cu tot ceea ce implică aceasta”.

Această declaraţie a lui M. JANKOWSKI, redactor şef la „Słowo Powszechne”, cotidianul organizaţiei PAX, nu lasă nicio îndoială cu privire la condiţiile puse de regimul de la Varşovia pentru „normalizarea atât de mult aşteptată” a relaţiilor dintre Biserică şi Stat. Este vorba, în rezumat, de aplicarea integrală a vestitului principiu „MAI ÎNTÂI POLITICA”, prin aservirea TOTALĂ a Bisericii în folosul revoluţiei comuniste.

Ca să nu existe nicio îndoială asupra acestui punct, Jankowski insistă:

„Experienţa ce rezultă din întâlnirea stângii catolice cu lumea socialistă constă mai ales în constatarea ineluctabilei necesităţi de a îmbogăţi conţinutul socialismului de către creştinii aliaţi ai Partidului clasei muncitoare” (ibidem).

Jankowski dă episcopilor polonezi directive în acest sens: Papa, recunoscând oficial primatul principiului coexistenţei paşnice, „episcopatul polonez ar trebui să tragă de aici unele consecinţe conforme cu nevoile Poloniei şi să publice o declaraţie specială care ar fi punctul de plecare al normalizării relaţiilor dintre Biserică şi Stat”.

Altfel spus, această „normalizare” nu poate avea loc decât cu preţul UNUI ANGAJAMENT FORMAL al Bisericii din Polonia în slujba unui partid politic

determinat.

Or, reprezentanţii organizaţiei PAX „se simt mandataţi de Papa Ioan al XXIII-lea să treacă la acţiune”.

Ca urinare, presa organizaţiei PAX răspândeşte, la adresa episcopilor polonezi, sfaturi şi chiar ameninţări de-abia ascunse ce evocă, în mod frapant, campania psihologică a epocii staliniste.

În acest fel, protestele Cardinalului Wyszynski şi ale episcopatului polonez faţă de amestecul Statului în învăţământul religios, retras în incinta sanctuarelor, s-a lovit de dezaprobarea formală a organizaţiei PAX.

Într-un editorial al ziarului Słowo Powszechne, din data de 11.4.63, intitulat „Responsabilităţi pentru o perspectivă”, citim următoarele:

„Coexistenţa paşnică nu este favorizată de transferul contradicţiilor filosofice evidente în domeniul politic. Trebuie să constatăm cu adâncă solicitudine că, din nefericire, unele predici ale Primatului Poloniei nu sunt lipsite de asemenea tendinţe. Astfel, Cardinalul a considerat că e oportun să revină, într-o predică a sa, la problema REGLEMENTATĂ ŞI ÎN PLINĂ FUNCŢIUNE a învăţământului religios din afara şcolilor şi aceasta într-un fel ce, din nefericire, nu favorizează soluţionarea problemelor dificile şi complicate pe care le pun relaţiile dintre Biserică şi Stat”.

Or, cu trei săptămâni înainte de acest editorial, o scrisoare pastorală a episcopatului polonez, din data de 21 martie 1963, făcuse credincioşilor o prezentare a acestei probleme aparent „reglementate şi

în plină funcţiune”:

A) De la începutul anului 1963, decretele ce vizează învăţământul religios devin din ce în ce mai multe.

B) Oficiul cultelor le interzice preoţilor ce aparţin institutelor religioase, chiar dacă sunt preoţi sau vicari ai unor parohii, călugăriţelor şi chiar multor catehişti laici să propovăduiască catehismul.

E) Se interzice desfăşurarea învăţământului religios în case private, în sălile parohiale, în capele şi chiar în anumite biserici.

D) Inspectorii din învăţământul public cer de la preoţi rapoarte amănunţite despre învăţământul religios care se desfăşoară în bisericile lor şi îşi înmulţesc inspecţiile.

E) Preoţii ce refuză să dea aceste rapoarte trebuie să plătească amenzi mari

ce ajung până la zece mii de zloţi şi chiar mai mult.

Cei care nu pot plăti aceste sume uriaşe sunt ameninţaţi şi uneori chiar închişi sau arestaţi.

F) Pentru a-i împiedica pe copii să meargă la slujbă, se folosesc toate mijloacele de intimidare şi chiar ameninţări. Părinţii care refuză să se supună sunt victimele unor sancţiuni grave. Anumitor grupări sociale (funcţionari, agenţi U.B. Etc.) li se interzice să-şi trimită copiii la slujbă, în caz contrar fiind pedepsiţi cu darea afară din serviciu.

G) în fiecare an, în coloniile de vacanţă, se adună mii de copii ce sunt împiedicaţi, sub nenumărate pretexte, să meargă duminica la slujba religioasă. Uneori, cât timp durează slujba religioasă, sunt ţinuţi

închişi în curţi înconjurate de garduri ghimpate.

H) Niciun preot nu are dreptul să intre în incinta coloniilor sau în taberele de vacanţă.

I) Copiii care izbutesc să scape şi să se ducă duminica la slujbă sunt pedepsiţi.

J) Tinerii care pleacă în excursie cu un preot sunt supravegheaţi de poliţie, adeseori din helicoptere, pentru a se verifica dacă, la adăpostul pădurii sau al muntelui, nu participă la slujbă. Prinşi „în flagrant”, studenţii îşi pierd adeseori dreptul de a-şi urma studiile.

Toate aceste şicane şi oprelişti sunt în CONTRADICŢIE FORMALĂ nu numai cu constituţia Poloniei populare şi cu acordul din 1950, ci şi cu legile şi cartele internaţionale ce garantează libertatea de

conştiinţă şi libertatea învăţământului religios, recunoscute oficial de către guvernul polonez.

Alertaţi de Oficiul Cultelor, agenţii poliţiei secrete au făcut turul TUTUROR preoţilor polonezi pentru a le interzice să citească la slujbă această scrisoare compromiţătoare pentru regim.

Ca răspuns la rezistenţa lor, s-a trecut la ameninţări:

— Aşteptaţi-vă la consecinţe grave!

— Nimic nu poate fi mai rău decât e în prezent! a răspuns Chromanski, secretarul episcopatului polonez.

10. Atitudinea organizaţiei PAX în lumina faptelor detaliate de scrisoarea pastorală a Episcopului polonez este elocventă.

Într-o situaţie îngrijorătoare, ce

provoacă indignarea îndreptăţită a oricărui om cinstit, chiar şi dacă e necredincios, departe de a se solidariza cu protestele episcopilor, PAX declară că problema învăţământului religios din Polonia, mai deschisă ca oricând, este „pe deplin reglementată şi în funcţiune”. Procedând astfel, organizaţia se pune în slujba Partidului, în detrimentul Bisericii.

Niciun polonez nu se lasă înşelat de această tactică. Se ştie dinainte că toate cuvintele de ordine ale Partidului comunist, publicate în presa oficială, vor fi reluate şi valorificate de PAX.

Nu acelaşi lucru se petrece în străinătate, mai ales în Franţa, unde propaganda organizaţiei PAX se intensifică mereu, utilizând cu dibăcie simpatiile şi tendinţele mediilor progresiste franceze,

pentru a beneficia de sprijinul lor.

Dimpotrivă, agenţii organizaţiei PAX din străinătate, veniţi cu misiuni în Franţa, fac mare caz de „persecuţiile” pe care le au de suferit din partea episcopatului polonez retrograd şi integrist. Cardinalul Wyszynski este vizat şi denigrat în mod special.

11. Dispunând de fonduri considerabile, PAX îşi activează, de câtva timp, contactele şi propaganda, difuzând în franceză o revistă, „Revue de la presse catholique en Pologne”, ce îi SLUJEŞTE SCOPURILE.

Organizaţia PAX facilitează catolicilor francezi, preoţi şi laici, călătorii în Polonia; se ocupă de ei şi aceştia se întorc în Franţa cu o viziune parţială şi unilaterală, chiar eronată, asupra realităţii poloneze. Preoţii francezi, ghidaţi de PAX, întâlnesc în Polonia „preoţi patrioţi”. Episcopii polonezi

refuză să-i întâlnească, temându-se de indiscreţii. Preoţii francezi se întorc în Franţa şi răspândesc, adeseori prin radio, ştiri despre Polonia ce le onorează, poate, buna credinţă dar nu şi adevărul.

„Nu ne este frică de comunişti”, a spus un episcop polonez. Cei ce ne umplu de teamă sunt „FALŞII FRAŢI”.

*Autorul acestui raport este cardinalul polonez Wyszynski, care îşi rezumă opinia în felul următor:

„1) „Pax” nu este o organizaţie cu scop cultural, ci numai un mijloc de propagandă deghizată, dusă pentru a denigra activitatea Bisericii din Polonia, prin răspândirea de informaţii false.

„2) Această mişcare primeşte ordine şi directive de la partidul comunist ce dirijează poliţia secretă şi biroul afacerilor

Cultului.

„3) Ca răsplată a supunerii sale, „Pax „beneficiază de sprijin şi de anumite facilităţi ca, de exemplu, de ajutoare pentru publicaţiile şi întreprinderile sale comerciale”.

Documentul «Pax» a fost transmis prin Secretariatul Episcopatului Francez, Episcopilor şi înalţilor Superiori din fruntea călugărilor ce trăiesc în Franţa.

[1] De îndată ce li se aduc la cunoştinţă lucruri legate de Biserică, fie şi indirect, ministerele poloneze se declară „incompetente” (de exemplu, Ministerul Apărării Naţionale, în cazul serviciului militar al seminariştilor înrolaţi ca pedeapsă împotriva unor episcopi prea „refractari”) şi trimit cazul, automat, la Oficiul Cultelor, al cărui şef, Zabinski, vechi stalinist căzut în

dizgraţie în 1956, apoi reabilitat, dispune de puteri practic nelimitate în tot ceea ce priveşte Biserica. În Polonia se vorbeşte curent de „tribunalul Inchiziţiei comuniste” şi de „Marele său Inchizitor”.

[2] Această identitate de vederi şi chiar unele formulări frapează orice cititor al presei poloneze. Publicaţiile organizaţiei PAX reproduc, în mod servil, până şi expresiile presei oficiale. Un conducător nevăzut pare a orchestra până şi cele mai mici detalii. Astfel, foarte recent, conformismul servil în aprecierile Conciliului de către ÎNTREAGA presă poloneză sare în ochi. Nu cunoaştem nici măcar UN SINGUR caz în care PAX să fi dat dovadă de o anumită independenţă, luând partea Bisericii împotriva mandatarilor săi.